

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIBRIS'IN ÇIĞLIĞI

HÜSEYİN MÜMTAZ

kidega

HÜSEYİN MÜMTAZ

KIBRIS'IN ÇIĞLIĞI

TOPLUMSAL
DÖNÜŞÜM
YAYINLARI

Hüseyin MÜMTAZ (BAYAZITOĞLU);

1947 yılında Adapazarı'nda doğdu. Giresun Merkez-Hacıhüseyin Mahallesi nüfusuna kayıtlıdır.

Erzincan Askerî Lisesi (1965), Harbiye (1967) ve Zırhlı Birlikler Okulu'nu (1968) bitirdi. Yurt içi ve dışında çeşitli kurslara katıldı. Yine yurt içi ve dışında rütbelerinin gerektirdiği kıt'a ve karargâh görevlerinde bulunduktan sonra 1992 yılında Albay rütbesiyle emekli oldu. Kıbrıs Türk Tarih Kurumu, Türk Ocağı ve İLESAM üyesi olan Hüseyin MÜMTAZ evli, iki çocuk babasıdır.

Yurt içi ve dışında çeşitli bilimsel toplantılarda yayınlanmış bildirileri; çeşitli gazete (Son Havadis, Günaydın, Hergün, Ortadoğu, Birlik-KKTC) ve dergilerde (Tarih ve Toplum, Tarih ve Medeniyet, Yankı, Töre, Türk Kültürü, Türk Yurdu, Türk Edebiyatı, Türk Dünyası Tarih Dergisi, Yeni Harman, Yeni Hayat yayınlanmış makaleleri bulunmaktadır.

Yayınlanmış Kitapları:

- KIBRIS GÜZELİ GÜZELLEME Mİ İSTER? (Trabzon 1992)*
KARADENİZ MEYDAN OKUYOR (Trabzon 1993)
KIBRIS, YENİDEN (Trabzon 1994)
ELEN İRKİNİN KÂBUSU KARADENİZ (Trabzon 1997)
KARADENİZ'İN KİTABI -Birinci Baskı- (İstanbul-Ocak 2000) -İkinci Baskı- (İstanbul-Ekim 2000)
TÜRKİYE'nin SARKACI (İstanbul-Aralık 2000)
ASKER'in KOORDİNATLARI (Toplumsal Dönüşüm Yay. İstanbul-Mart 2003)
KIBRIS'ın KİTABI (IQ Yay. İstanbul-Mart 2003)
YENİ MÜTAREKELELER, YENİ KUVAYİ MİLLİYELER (Toplumsal Dönüşüm Yay. İst. Nisan 2003)
KARANLIĞA İKİ EL ATEŞ (IQ Yay. İstanbul. Nisan 2003)

Toplumsal Dönüşüm Yayınları: 235
Araştırma ve İnceleme: 79

Hüseyin Mümtaz

Kıbrıs'ın Çılgılığı

Genel Yayın Yönetmeni
Hayri Bildik

Dizgi ve Düzenleme
Veysel Coşkun

Basın Halkla İlişkiler Koordinatörü
Dinç Çoban

1. Basım
Toplumsal Dönüşüm Yayınları
Şubat 2004 - İstanbul

© Hüseyin Mümtaz
Toplumsal Dönüşüm Yayınları
ISBN: 975-6448-32-6

Genel Dağıtım:
KARDAK/Narlıbahçe Sok. No: 6
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0212) 528 66 89
Belgegeçer: (0212) 519 84 85

E Posta: Toplumsaldonusum@superonline
kardakegitim@superonline.com.

Baskı-Cilt: Emre Matbaacılık
Tel.: (0212) 565 86 53
İSTANBUL

İçindekiler

Önsöz	7
Yok, Liechtenstein-Andorra Modeli	9
Kıbrıs'taki Hayalet	15
"Bugün Türk Tarafına Gelen Düşman Sayısı"	22
Girne Bir Türk Şehri Midir?	38
İki Cumhurbaşkanı (1)	41
İki Cumhurbaşkanı (2)	46
Rüşvetin, Gafletin ve İhanetin Belgeleri	55
Hainlerin Göğsüne Madalya Takın	58
Yunan-Rum-PKK-Komünist Koalisyonu Suçüstü	63
Kabukları Soyulmuş Muzlar Vardı Ellerinde	76
Hepimiz "Hain"iz	83
Konsept!	88
Ya Türk Kıbrıs Var Olur/Ya Mücahit Yaşamaz	103
Türkiye'nin Halleri	107
Bütün Türkler Kıbrıs'a	115
Denктаş Maçtan Sonra Nereye Gitti?	125
"Akıllı" Türkler Kıbrıs'a	130
Denктаş Malezya'ya Neden Gitmedi?	134
...Ve Huzurlarınızda "Serdar"!	138
Kıbrıs, Sadece Kıbrıs Değildir	143
Tuvaletlerimize Bile Amerikan Büyölçisi Karışıyor	174
Serdar'ın Artık Susması Lazım	179

Tabaktaki İkinci Hindi; Kıbrıs!	186
Eller ve Cepler	192
İki Damat Ferit Aranıyor	203
Dentaş'ın Rus Ruleti	208
Kıbrıs'ta "Ulusal Hükümet"	213
Kıbrıs ve "Türkler"	218
Hangi Ankara?	227
Lokmacı Barikatı	232
Anan'ın Plânı	236
Denктаş Cumhurbaşkanı mı? Görüşmeci mi?	244
Devletin Feshi Protokolu	248
Emir Nereden?	255
Gözün Aydın Türkiyem	259
Haç Filan Değil Düpedüz İstavroz	263
İncir Ağacı	268
Kıbrıs'ın Fırıldakları	276
Kıbrıs'ın Köstebekleri	284
"Hepimiz Aynı Gemideyiz, Batarsak Birlikte Batacağız" ...	293
Kıbrıs, Asker, Grossman ve "Satış"	297
Ankara'daki Yüksek Yüksek Tepeler	301
Beşparmaklar'daki Bayrak	307
Ana'larının Plânın	315
Hem Lawrence'in Hem Arabın İntikamı	322
Şemsiye Tutan Genelkurmay Başkanı	328
Denктаş Göğüs Göğüse Çarpıyor	333

Önsöz

“Küreselleşme” kılığında karşımıza çıkan modern çağın Avrupalı “Yeni Sömürgecileri”nin siyaset alanındaki üst yapı kurumu Avrupa Birliği’dir.

Bunun uzantıları ekonomik alanda IMF-Dünya Bankası, sosyal alanda da “diyalog-misyonerlik” şeklinde karşımıza çıkar.

Türkiye 2003 yılına Akepe iktidarı ile girmiştir. Demokrasiyi bir araç olarak kullandığını ifade etmekten çekinmeyen Akepe; siyasi, ekonomik ve sosyal alanlarda gizli-açık bütün hedeflerine ulaşabilmek için AB üyeliğini, politikasının vazgeçilmez ideali olarak görmekte ve göstermektedir.

Türkiye’nin AB üyeliği, bir ham hayaldir. Asla almayacaklardır. Fakat son güne, son dakikaya kadar, alacak“mış gibi yapıp” koparabildikleri ödünü koparacaklardır. Uyum Paketleri bunun en güzel örnekleridir.

Şu anda öncelikli koşul; 1999 Helsinki’de imza altına alındığı üzere Kıbrıs’tır. Hemen arkasından sırada Ege vardır.

AB ve Akepe’nin, AB üyeliği konusundaki aldatmacayı sürdürebilmeleri için Kıbrıs’ın “verilmesi” gerekmektedir.

KKTC’de 14 Aralık 2003’te milletvekili seçimleri vardır.

Seçimler sağ ve soldaki partilerin arasında değil; devleti yok edecek olan Annan Plânı taraftarı hainler ile karşıtı vatanseverler arasında geçecek bir kamuoyu yoklaması niteliğindedir.

Cumhuriyet'in 80'inci yılında ilk defa Ankara'daki siyasi iktidar Kıbrıs Türk'ünün arkasında değil, karşısındadır. Ankara, AB-ABD-Rum ve Yunan ortak organizasyonu olan Annan Plânını ve içeride onu savunan işbirlikçi muhalefeti desteklemekte, Kıbrıs Türk Devleti'ni yapayalnız bırakmaktadır.

1571'de kendilerine sormadan fermanla adaya gönderdiğimiz Kıbrıs Türkleri'ni, yine fikirlerini almadan 1877-78 Harbi sonunda fiili, 1923'te de hukuki olarak İngiliz'e teslim etmiştik. ığlıklar Anadolu'ya ulaşmamıştı.

2003 yılının bu son aylarındaki çığlıklar da duyulmuyor mu acaba?

Hüseyin MÜMTAZ
15 Nisan 2003

Yok, Liechtenstein-Andorra Modeli

Başbakan'da Kıbrıs modeli çok.. Daha en ufak bir temsil kabiliyeti olmadığı, sadece Tayyip olduğu zamanlarda ağzını açmış ve dünya politika sahnesine “Kıbrıs için Belçika modeli”ni öneren politikacı olarak geçmişti.

En son olarak ta Belgrad'da Simitis'e Sırbistan-Karadağ modelini önerdiğini biliyoruz.

Dilin kemiği yok ki! Örneğin ben de Liechtenstein-Andorra modelini öneriyorum.

Aslında muhterem koltuğa oturduktan sonra ortalıkta çok az görünüyor, daha az konuşuyor.

Hafta sonlarını bu kriz ortamında bile Ankara'yı Gül'e bırakarak İstanbul'da eski ve yeni mahallesinde, eski ve yeni arkadaşlarıyla geçiriyor.

İşler daha mı iyi yürüyor ne?

Yoksa doğrudan “taraf” olmaktan vaz geçerek, “tarafsız Cumhurbaşkanlığı”nın provalarını mı yapıyor, onun için mi alçak profil gösteriyor?

Bu tür iç ve kişisel hesaplar yüzünden dış politikada iki karpuzu bir koltuğa bir türlü sığdıramıyoruz.

Bu gün 16 Nisan.. Kerkük-Musul'u halledememişken, Atina'da Güney Kıbrıs'ın AB'ye katılım anlaşmasının imzalanacağı tören yapılacak.

Annan Plânı'nın imzalanmadığı gün mütareke basınının "ilişmiş" gazetecileri "Yolun Sonu" yorumlu yazılar yazdılar..

Bence tam tersi.. Asıl AB ve Yunan tarafı için yolun sonu olmalı.. Bu günden itibaren Rum Yönetimi artık AB üyesi olduğuna göre (prosedürün sonuçlanarak resmiyete binmesi 2004'tür) ellerinden Türkiye'ye şöyle yap, böyle yap kartını kaçırmış olmaktadırlar.

Türkiye'de de iç politik hırsını ve kendini aşmış yöneticilerin sırtlarından ağır bir yük, bir şantaj kalkmıştır, onlar da Kıbrıs işinin mantiki çözüm yollarını araştırmak-uygulamaya koymak için fırsat yakalamış durumdadırlar.

Aslında Türkiye'de devletin çivisi Özal zamanında çıkmış ve bir daha da ayar tutmamıştı.

Musul petrollerinden alacağımız pay onun zamanında rafa kaldırılmış, Talabani-Barzani'ye onun zamanında kırmızı pasaport verilmiş, Kıbrıs'ın maliyeti, Türk ekonomisine getirdiği yük ilk olarak onun zamanında telâffuz edilmişti.

Siz Barzani'nin hem Kürt hem de Nakşibendi olduğunu biliyor muydunuz?

1995 Gümrük Birliği Anlaşması ile AB ile ilişkilendirilmiş, 1999 Helsinki'de de 2004'te üyeliği Türkiye tarafından imza altına alınmış Rum'ların siz Denктаş'ın ağzıyla kuş tutsa anlaşacağına inanıyor muydunuz?

Ben inanmıyordum ama kocaman kocaman devlet adamlarımızın inandıklarına yahut inanır gibi yapmalarına tahammül edemiyordum.

Şimdi herkesin sırtından yumurta küfesi kalkmıştır. Herkes oyunu meşrebi, mahareti ve dünya görüşüne göre çözebilir.

Bakin AB'nin Annan plânının reddinden sonra meseleyi kökten halletmek için ortaya koyduğu "çözüm" nedir..

Anlaşıldığı kadarıyla bu çerçevede AB önceliği KKTC'yi "içten fethetmeye" verecek. AB'nin izlemeyi düşündüğü süreç şu şekilde belirginleşiyor:

1- Kuzey yok sayılacak. AB, her şeyden önce bugün Atina'da imzalanacak olan ve Güney Kıbrıs'ın tüm ada adına Birliğe katılımını sağlayacak olan Katılım Antlaşması'na bir protokol ekleyecek. Bu protokol ışığında Kıbrıs coğrafyasının tamamı AB üyesi sayılsa da Birlik kuralları kuzey için geçerli olmayacak, kuzey, AB'nin nimetlerinden yararlanamayacak. Bir başka deyişle AB müktesebatı adanın kuzeyi için askıya alınacak. Bu protokol geçtiğimiz hafta bir ihtiyati planlama önlemi olarak Daimi Temsilciler Komitesi COREPER tarafından hazırlandı. AB, müktesebatın, Kuzey için askıya alınmasına gerekçe olarak, Brüksel tarafından Kıbrıs Cumhuriyeti olarak tanınan Güney Kıbrıs'ın adanın kuzeyinde etki ve yetki uygulayamamasını gösteriyor. Olası bir çözüm halinde bu askıya alma işlemi ortadan kaldırılacak. 2- KKTC yetkililerine abluka. Katılım Antlaşması'nın imzalanmasından sonra 1 Mayıs 2004'e kadar olan sürede AB'nin girişimleri KKTC üzerinde giderek artan bir şekilde yoğunlaşacak. Bu çerçevede öncelikle KKTC yetkilileri baskı altında tutularak, "Çözüme katkınız her zamankinden daha fazla gerekli" mesajı sürekli bir biçimde verilecek. 3- AB yandaşlarına para desteği. KKTC vatandaşları da Birliğin hedefleri arasında. Birliğin, "kuzeydekilerin güneydekilerle birlikte AB'ye girmelerinin sağlanması" olarak özetlediği yaklaşım çerçevesinde KKTC vatandaşlarının güneye geçmeleri teşvik edilecek, "KKTC yönetimi açısından baskı unsuru olmak" gibi yöntemler kullanılacak. Bu politika bağlamında KKTC'deki "AB yanlısı" ve "Denktaş karşıtı" kesimler gerek mali gerekse siyasi açıdan desteklene-

cek. Bu “tam destek” seçimler için de geçerli olacak. 4- Türkiye’ye ağır baskı AB, Türkiye’yi de sürekli baskı altında tutmaya devam ederken, bir yandan Katılım Antlaşması çerçevesinde “aşırı bir tepki” vermesini engellemek için baskı dozunu artırma yoluna gidecek. Uluslararası platformlarda konu gündemde tutulacak ve Türkiye’ye baskı çeşitlenecek.

Peki, bütün bunlardan sonra, yâni Güney, AB’ye tam üye olduktan sonra neden halâ ille de adanın kuzeyini de istiyor, hazırladıkları birbiri ardına plânlarla neden kuzeydeki Türklerle bilumum kolaylıkları sağlıyor AB-Yunan ve Rumlar?

Türklerin kara kaşları-kara gözlerine mi âşıklar?

Yunan-Rumların âşık oldukları şey kuzeydeki toprak.. AB’nin de adanın stratejik önemi..

Tek kutuplu dünyada Amerikanın karşısına ekonomik ve siyasi rakip olarak çıkmaya hazırlanan AB’nin geniş coğrafyalarda yeni topraklara ihtiyacı vardır.

Bu davranışı bile Türkiye’yi almayacaklarının göstergesidir, uyanan yok.

Türkiye’yi üç-beş yıl sonra zaten alacak olsa, adanın diğer yarısının mülkiyetinin kimde olacağı önem taşır mı? Türkiye girince otomatik olarak kuzey Kıbrıs ta üye olmuş olmaz mı?

Hayır, Türkiye’yi hiç almayacaksanız, hem onu ödün vermeye zorlamanız, iki ayağını bir pabuca sokmaya çalışmanız hem tehdit etmeniz gerekmektedir.

Yaptıkları da budur. Telaşları, oyunun anlaşılmasıdır.

Yorgunu yokuşa sürmektir.

Papandreu Lahey’de son sıkıştırmada önce TBMM’den onay garantisinin gelmesini, sonra referandumu kabul edeceğini söyledi.

TBMM'nin iradesinin üzerine çıkmak istedi.

Fakat bu olmayacak duaya kimse âmin demediği gibi, kimse de onu “uzlaşmazlıkla” suçlamadı.

Denктаş'ın eskittiği bu kaçınıcı BM Genel Sekreteridir!...

Irak savaşından sonra Bush'un deyişiyile “Yeni yüzyılda gerekliliği tartışılan” bir BM'nin iflâs etmiş olmasından sonra, güneyin AB'ye alınışı ile de Kıbrıs problemi çözülmüş oluyor. Artık kimse Türklere şunu yap-bunu yap diyemeyecektir.

Kıbrıs Türklerine karşı aldıkları tavırlardan sonra Soto'nun da, Annan'ın da Kıbrıs'la ilgili misyonları tamamlanmıştır.

Çözüm için Türk tarafında “Milli şuur”un olması gereklidir.

Eğer o olsaydı, dünyada ilk defa bir teröristi diplomatik temsilciliğinde saklarken suçüstü yakalanan Yunanistan dünyaya rezil edilebilirdi.

Öcalan yakalandığında kendisini Yunan kamuoyuna mazûr göstermek için “Ben Kürt halkının Kolokotronis'iyim” demişti.

Yunanistan'da yargılanan 17 Kasım terör örgütü zanlıları da kendilerini Kolokotronis'e benzettiler.

PKK-KADEK'lileri ve Yunan milliyetçileri; Osmanlı'ya ilk isyanı başlatan şahsın tarihi kişiliğinde buluşmaktadırlar.

Türkiye'ye karşı işbirliği yapmaktadırlar.

Ama Türkler, bu birleşik cepheye karşı sırtlarını bir türlü milliyetçiliğe dayayamamaktadırlar.

Bu gün Atina'da yapılacak ve Rumların AB üyeliğinin imzalanacağı törene Dışişleri Bakanı değil, başbakanlıktan bir müstahdem bile katılmamalıdır. Türkiye'nin Atina Büyükelçisi bile mümkünse meselâ Gümölcine'ye gezmeye gitmelidir.

Kuzey Kıbrıs'ta 16 Nisan, her şeyin bitişi değil, aksine yeniden başlangıcıdır.

Kazanılan bu zaman, içeride milli beraberlik ve bütünlüğün pekiştirilmesi için kullanılmalıdır.

Kıbrıs Türkleri için asıl kritik tarih Aralık 2003'tür.

Aralık'ta KKTC'de milletvekilliği genel seçimleri vardır.

AB'den maaşlı Karen-Fogg postalları mı kazanacaktır seçimi, yoksa Türkiye sevdalıları mı?

KKTC'de aynı Türkiye gibi sağın standart % 70; solun standart % 30 oyu var(dı)r.

Fakat sağ, Serdar Denктаş'ın bölücü hareketi ile karpuz gibi ortadan ikiye ayrılmıştır.

Burada kritik konu Denктаş'ın tavrıdır.

Denктаş ağırlığını Serdar'dan yana koyarsa Karen Fogg'un Kör Agop çetesi seçimi kazanır.

Denктаş; tavrını Eroğlu'ndan yana koyar, Serdar'ı da ayrıldığı aynı çatıya davet ederse Kıbrıs'ta AB'nin, Rum ve Yunanlıların oyunu bozulur.

Dikkat edin, çünkü ayrıca onlardan başka seçim sonuçlarını Türkiye'de pusuda bekleyen bir de başbakan var ha!

15 Nisan 2003

Kıbrıs'taki Hayalet

Kıbrıs'ta bu günlerde bir hayalet dolaşıyor..

Lefkoşa'daki Lüzinyen evinin loş ve büyük odalarında, Magosa'daki surların Hamlet'e adanmış kalın taş duvarlarının, dehlizlerinin arasında, Girne Kalesi'nin bir zamanlar zindan olarak da kullanılan katakomplarında, Bellapayis manastırının ünlü ağacının altında gece karanlık basınca bir hayalet dolaşıyor.

Bilmem ne yürekli Richard'ların, "Haç"lı batılıların, "Haç"la işbirliği yapılabileceğine inanan dinlerarası diyalog-barış ve hoşgörü yanlılarının, onların Türkiye ve Kıbrıs'taki işbirlikçileri Kör Agop çetesinin ruhları teslim alıyor gece karanlıklarını Kıbrıs'ın kuzeyinde.

Sarışın, kumral yahut esmer olmalarına bakmayın. Türkçe, Rumca veya İngilizce konuşmalarına da hiç kulak asmayın...

Hepsi "karanlıkların" prensleri, prensesleri.

Nisan'ın 16'sında, "tesadüfen" dönem başkanı olan Yunanistan'ın başkenti Atina'da GKRY'nin "Kıbrıs Cumhuriyeti" olarak AB'ye üyeliği tescilleniyor.

Bilmem kaç eski ve bilmem kaç yeni üyeli AB devlet ve hükümet başkanları beşûş çehreleriyle birbirlerine zeytin dalı uzatıyorlar, bir hukuk ayıbına hiç utanmadan, en ufak bir sıkılma duygusu taşımadan ortak oluyor, imza atıyorlar.

Zaten Irak olayının arkasından BM'nin değeri kalmamıştı, şimdi de AB hukuksuzluğa yahut güçlünün kuvvetli olduğu tarih öncesi çağların orman hukukuna geri dönüyor.

1960'da kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 16 Ağustos 1960 tarihli, "Uluslar arası" Kurucu Garanti Antlaşması'nın ilk maddesi şöyledir:

"Kıbrıs Cumhuriyeti, bağımsızlığının, ülke bütünlüğünün ve güvenliğinin korunmasını sağlamak ve aynı zamanda Anayasası'na saygı göstermek yükümünü yüklenir.

Herhangi bir devletle, tamamen veya kısmen, herhangi bir siyasi veya iktisadi birliğe katılmama yükümünü yüklenir. Bundan ötürü, Adanın birleştirilmesi veya taksiminin teşvik edilmesine yönelik doğrudan veya dolaylı bütün faaliyetleri yasaklamak yükümünü yüklenir."

IV'üncü madde'de şu ifadeler yer almaktadır:

"Bu anlaşma hükümlerinin ihlali durumunda, Yunanistan, Türkiye ve İngiltere, bu hükümlere uyulmasını sağlamak için gerekli teşebbüs ve tedbirler konusunda birbirleriyle istişare etmek yükümünü yüklenir.

Ortaklaşa veya antlaşmayla harekete geçmek mümkün olmuyorsa, garanti eden devletten her birisi, bu Anlaşma ile yaratılan düzeni yeniden kurmak münhasır amacıyla harekete geçmek hakkını saklı tutarlar."

Antlaşmayı Kıbrıs Türk ve Rum taraflarıyla, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere imzalar. Sonra da BM Şartı'nın 102'inci maddesi gereğince BM Genel Sekreterliğinde tescil ettirirler.

Bu antlaşma ile kurulan devletin Anayasası'nın 50'inci Maddesi ise şöyledir:

Madde 50- 1 (a):

“Kıbrıs Cumhuriyeti’nin, Yunanistan ve Türkiye’nin birlikte üye oldukları uluslararası kuruluşlar ve ittifaklara katılması veya savunma ve güvenlik meseleleri hariç, Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkanı Yardımcısı, gerek ayrı ayrı gerek birlikte, dış işlerine taalluk eden herhangi bir yasa ve karar üzerinde nihai veto hakkına sahip olacaklardır.”

“İlişmiş” politikacı ve hukukçularımız itirazlarına temel teşkil edecek yukarıdaki delillere kesin ve net bir yorum getirmekte zorlandıkları için bu iş de gene, bu konuda bir “amatör” olan bize düşüyor.

Yukarıdaki maddelerden ben şunu anlıyorum:

1. Kıbrıs Cumhuriyeti, **a)** anayasaya saygı gösterecektir, **b)** herhangi bir devletle, herhangi bir siyasi birliğe tamamen veya kısmen katılmayacaktır.
2. Kıbrıs Cumhuriyeti, Yunanistan ve Türkiye’nin birlikte üye olmadıkları uluslar arası kuruluş ve ittifaklara üye olamazlar. Tarafların veto hakkı vardır.
3. Bu hükümlerin ihlali konusunda diğer iki ülke ile birlikte Türkiye de garantördür ve anlaşma olmazsa tek taraflı olarak harekete geçebilir.

Peki 16 Nisan 2003 tarihinde Atina’da; Denктаş’ın en son “Maraş’ı da verimiz, yeter ki anlaşalım” teklifi hiç kaale alınmadan, ne yapılıyor?

Kıbrıs Rum kesiminin, adanın bütününe temsilen Türkiye’nin üye olmadığı, yapılmadığı bir uluslar arası kuruluşu katılım töreni, üye devletlerin iştirakiyle gerçekleştiriliyor.

Bu tören, yukarıda saydığımız uluslar arası anlaşmalara aykırı olarak yapılıyor.

“Garantör” Türkiye de, şimdiye kadarki tezine tamamen aykırı bir tavır sergiliyor ve törende temsil ediliyor.

Peki biz 16 Nisan tarihli “Yok, Liechstentein-Andorra Modeli” başlıklı yazımızda (www.internetgazete.com) ne demişiz:

“Bu gün Atina’da yapılacak ve Rumların AB üyeliğinin imzalanacağı törene Dışişleri Bakanı değil, başbakanlıktan bir müstahdem bile katılmamalıdır. Türkiye’nin Atina Büyükelçisi bile mümkünse meselâ Gümölcine’ye gzmeye gitmelidir.”

Sanki bu işin Atina’daki Büyükelçimizin başına yıkılacağını biliyor gibi aynen böyle yazmışız.

Törene katılmak istemeyen fakat aile resminde yer almak için can atan Dışişleri bakanımız, ancak akşam saatlerinde Atina’ya vâsıl olabilmiş ve yemekte bulunabilmiş.

Bu noktada rivayet muhtelif..

Yunan Televizyonu NET’e konuşan Rum Yönetimi Sözcüsü Kipros Hrisostomidis, Gül’ün yanlarına gelerek kısa bir görüşme yaptığını, bu sırada kendilerini AB’ye girdikleri için tebrik ettiğini ileri sürüyor.

Gül ise olayın bu şekilde gelişmediğini, Rum Yönetimi içinde tanıdıkları bulunduğunu belirtiyor ve “Onlar bizim arkadaşlarımız. Karşılıklı tezlerimizi bir kere daha ilettik. Yaklaşımları çok saygılı. Onun için karşılaştığımız yerlerde bu çerçevede diyaloglar yapıyoruz” diyor.

Cem’in arkadaşı Papandreu’dan çok çekmiştik, anlaşılan şimdi sırada Gül’ün arkadaşları var.

Denktaş ise bir gün önce Bursa’da “Bizim gönlümüze göre katılmamak daha iyiydi. Ama Türkiye kendi hesabını yapmış, bu kararı vermiştir. Umarım ki Rum tarafı bu karardan şıkmaz” diyordu.

Bir önceki gün de Lüksemburg'da yapılan Türkiye-AB Ortaklık Konseyi toplantısında Yunanistan'ın Avrupa İşlerinden Sorumlu Bakanı Giannitsis "Ege Sorunu"nu gündeme getiriyordu.

16 Nisan 2003 günü Atina'da, Türkiye'nin de katılımıyla neler olmuştur?

1. Kıbrıs'ta dolaşan "haç"lı hayalet kafası; hem 16 Ağustos 1960 Garanti anlaşması ile kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tanıyor fakat hem de a) İmzasına ve devletin anayasasına aykırı olarak bu Cumhuriyet'i sadece Rumların temsil ettiğini kabul ediyor; b) Yine imzasına ve anayasasına aykırı olarak bu devletin; Türkiye'nin üye olmadığı bir uluslar arası kuruluşa üyeliğini seyrediyor, alkışlarla onaylıyor.
2. Garantör Türkiye de Akepe iktidarı zamanında bu hukuk cinayetine "tanık" sıfatıyla ortak oluyor.
Papadopoulos Enosis'i kastederek "Kırk yıllık rüyamız gerçekleşti" diyor. İmza töreninden sonra Lefkoşa Rum Kesimi AB bayrakları ile donatılıyor. Limasol'da sembolik Girne Gemisi denize indirilerek tüm dünyaya "yakında Girne'deyiz" mesajı veriliyor.

Limasol'un Türk göçmenlerinin harekâttan sonra iskân edildiği Girne'de hiç kimse, hiçbir STÖ, şehrin "seçilmiş" temsilcileri tık çıkarmıyor.

Zaten Türk tarafına da AB ve Rum Yönetimi bayrakları, euro'lu AB mitinglerinde çekilmiş değil miydi?

Simitis son derece radikal iki adım daha atıyor.

1. Belçika vatandaşı Mehmet Ali Birand'ın "Kıbrıs meselesini ancak Simitis ile Erdoğan çözer" diye manşet attığı

gün; “Kıbrıs’ı ikiye ayıran hat Türkiye’yi de AB’den ayırıyor” diyor.

2. Atina’daki törenden bir gün sonra AB Dönem Başkanı olarak ziyaret edeceği Güney Kıbrıs’ta, Kuzey’deki Türk parti liderlerini de “görüşmeye” davet ediyor.

Denктаş bu sefer Türkiye’nin reaksiyonunu beklemeden ânında tepki veriyor, “Böyle bir davete koş a koş a gitmek bir mide, bir hazım meselesidir” diyor.

Gürültü o kadar çok ki, Atina’daki davete gidenleri mi, Lefkoşa’daki davete katılmak isteyenleri mi kastettiğı tam olarak anlaşılmıyor.

Son bombayı, Simitis’in davetine koş a koş a gidenlerden CTP lideri Mehmet Ali Talât patlatıyor ve; “Simitis ile görüşeceğimi Erdoğan biliyor” diyor.

Denктаş hem içerden, hem dışarıdan kuşatılıyor. İzole ediliyor, enterne ediliyor.

Yalnız bırakılıyor.

Denктаş 11 Nisan 2003 günü bakın Murat Yetkin’e ne diyor:

“Sayın Gül ile, Erdoğan ile bu meseleleri konuştuğumuzda, Kıbrıs meselesinin Türkiye için ne kadar hassas olduğunu kendileri beyan etmektedir. Gençliklerinde onlar da Kıbrıs’la ilgili yürüyüşlerde, nümayişlerde bulunmuş insanlardır. Kıbrıs bugün Türkiye için milli bir dava olmuş değildir. Mesele onlar da Annan Planı’ndaki haritasız haritanın kabul edilmeyeceğini, bu kadar toprağın verilmeyeceğini, Rumların içimize alınıp iki kesimliliğın yıkılmayacağını söylüyorlar. Ama bunu Yunan’a, Amerika’ya nasıl söylüyorlar, bilmiyorum. Bizim aramızda güvensizlik yok. Bu devamızda Ankara’nın dünyaya karşı ne durumda olduğunu bilmememiz var. Anka-

ra birkaç parçadır. Dışişleri'nde de zıt görüşler var. Akepe dünyaya yeni bir siyasetten yanayız diyor. Ama bunu ortaya koymuş değil. Benim temas ettiğim Silahlı Kuvvetler arasında görüş ayrılığı diye bir şey yok. Kendi içlerinde iyi niyetle 'Canım fazla directmeyin' diyenler varsa bile, göstermezler. Cumhurbaşkanı'nın ise gayet sağlıklı görüşleri vardır."

Denktaş; "Ankara birkaç parçadır" diyor, "Bize, bizim gibi konuşuyorlar ama Yunan'a, Amerika'ya nasıl söylüyorlar bilmiyorum" diyor, "Silâhlı Kuvvetler ile Cumhurbaşkanı aynı görüşte" diyor.

Anlaşılan o ki kıymetli okuyucu, hayaletler sadece Kıbrıs'ta değil, gece karanlığında Ankara'da da dolaşıyor.

Çünkü ancak hayaletler Rumsfeld'in; "İncirlik'in ne olacağını düşünüyoruz. Bu coğrafyada ne gibi bir ayak izi bırakacağımıza daha karar vermedik. Yakın bir gelecekte de vermeyeceğiz" terbiyesizliğine hak ettiği cevabı veremez..

18 Nisan 2003

“Bugün Türk Tarafına Gelen Düşman Sayısı”

23 Nisan 2003 gecesi saat 20.54'te elektronik posta kutuma şöyle bir mesaj düştü:

“Bugün Türk tarafına gelen düşman sayısı 1200 insan ve 200 araç. Rum tarafına giden Türk sayısı 2000 kişi yalnız Türklere araçlarla geçiş izni verilmiyor.”

O an, 29 yıl öncesine gittim.. Lefkoşa'daki “merkezde”, Rum tarafında düşman kuşatması altında kalan ve direnen Türk dağ köylerinden gelecek şifreli mesajları kalbimiz durarak beklediğimiz, mesaj formunu alınca, duvarı boydan boy kaplayan haritanın başına koştüğümüz günlere..

Bana 29 yıl sonra bir 23 Nisan günü; KKTC Hükümetinin aldığı tek taraflı bir kararla geçişlerin yeşil hat boyunca karşılıklı serbest bırakıldığı Lefkoşa'dan bu elmek mesajını çeken kişi otuzlu yıllarını yaşamakta olan bir gençti. Demek ki 74'te beş-altı yaşlarında idi ve o yaşta bir çocuğun, direnen Türk köylerinden gelen mesaj üslûbunu bilmesi imkânsızdı.

O yıllarda bilgisayar, internet yoktu. Maniple vardı, mors alfabesi vardı.

Fakat demek ki ruh aynıydı ve gelişen teknolojiye inat 29 yıl sonraya bile intikal ederek varlığını sürdürebilmekteydi.

Telefonda konuştuğum diğer Lefkoşa'lı; vücudunda halâ Rum kurşunu taşımakta olan torun torba sahibi bir mücahitti.

"Taze tezeğe sinek fazla konar" dedi. "Gelsinler. Ben evdeki A-4 makinalı tüfeği üç ayak üzerine kurdum bile.."

Güzelyurt'taki 80'lik emekli memur evinin bahçe kapısına "Köpekler ve Rumlar giremez" yazılı bir pankart asmıştı.

Sen tabii bunları hiç duymadın kıymetli okuyucu.

a) Türk pasaportlu ama yabancı isimli yahut Türk isimli ama yabancı pasaportlu "ilişmiş" gazeteciler ile b) Kör Agop çetesi ve c) Omurgasız politikacılar için bu yanını değil, sana hep eski evine gelen Rum'un, oturmakta olan Türk aile tarafından nasıl güzel karşılandığını, ikramlarla ağırlandığını anlatıp durdu.

Girne'deki Limasol göçmeni entelektüel, "Toplum travma içinde" diyordu.

Bostancı'da oturmakta olan, 74'teki Baf'ın Yayla Köyünün, bir hafta Rum tarafında dağlarda saklandıktan sonra yürüyerek Türk tarafına geçen telsizcisi eski mücahit arkadaşımı aradım. Evde yoktu. 20'li yaşlardaki oğlu, "Evin önünden hiç tanımadığımız adamlar geçiyor" diyordu.

Bütün Kıbrıs Türkleri ayaktaydı.

Toplum; 74'ten önce o evde oturan Rum ailenin birden çıkıp geliverme ihtimalinin tedirginliğini yaşıyordu.

Rum tarafı da aynı şekilde halkı ile, idaresi ile tedirgindi; Denktaş'ın hiç beklenmedik adımı, daha bir hafta önce yaşamaya başladıkları AB sevincini bile gölgelemişti.

Ada'nın gerçekleri AB'nin önüne geçmişti.

Lefke ve Magosa'lılar daha rahattı, çünkü onlar zaten Türk evlerinde oturuyorlardı.

Bu yazının yazılmakta olduğu 27 Nisan Pazar günü ise

Paskalya Yortusu idi ve yirmi bin Rum'un kuzeye geçerek Karpaz ucundaki Apostolos Andreas Manastırı'na gitmesi bekleniyordu.

Ben bu olayın başladığı dört gündür Serdar Denктаş'ın neden habire ve yerli yersiz konuşmakta olduğunu anlamıyordum.

Bu devletin Cumhurbaşkanı, Başbakanı, Dışışleri ve Savunma Bakanları varken neden Turizm Bakanı ağzına uzatılan her mikrofona bir şeyler söylüyordu?

Serdar diyor ki;

“Mevcut siyasi pozisyonlarımızı terk etmedik, sadece ilişkilerin normalleştirilmesi yönünde adım atıyoruz”.

Demek ki şu anda içinde bulunulan “Bağımsız-sınırlarını kontrol eden hükümrân devlet durumu”, “anormal” idi ve karşılıklı geliş-gidiş olunca her şey normalleştirilecekti.

Bence Kıbrıs söz konusu olunca hiç konuşmaması gereken kişilerden biri Serdar'dır.

Hiç Serdar'ın ağzından siz; Erdoğan'ın izniyle Lefkoşa'da Simitis'le görüşen “ilişmiş” muhalefet liderleri aleyhinde tek söz duydunuz mu?

Söyleyemez. Çünkü bu furyadan çok önce geceleri Rum tarafındaki gece klüpleri ve restoranlarda Rum milletvekili Keti Klerides ile defalarca “özel görüşme” yapan kendisi değil miydi?

Yoksa görüşme “resmî” idi de haberimiz mi yoktu?

Resmî ise tutanakları hangi devlet dairesinin hangi “ilgili” makamına sunulmuştu?

Serdar “ilgili makam”lı zamanları hiç hatırlar mıydı?

Hep beraber Kıbrıs'ta neler olacağını göreceğiz.

Fakat üç konuda, uygulamaya itirazım var:

1. Girişte Rumların pasaportlarına mühür vurmamakla KKTC büyük bir fırsatı kaçırmış olmaktadır. Çünkü Rum idaresi vatandaşlarına, “Geçerseniz pasaport göstermeyin, onlar devlet değil” demişti. Bizimkiler de pasaportlara değil, farklı bir kağıda mühür vurarak gelen Rumlara bir anlamda “jest” yapmış oluyor. Halbuki o pasaportlara vurulacak mühür, “tanınmayan” devletin Rumlarca muhatap kabul edildiğinin en güzel belgesi olacaktı.
2. Serbest geçiş kararı bir hafta geç açıklansa idi, Paskalya da geçmiş, dört-beş günlük tatilden istifade eden Rumların akın akın-kafilelerle kuzeyi istilâsı da, bu yoğun kalabalığın Türklerde yaratacağı lüzumsuz tedirginlik de böylece ortadan kalkmış olacaktı.
3. Yoğun ilgi, hemen gündeme **a)** Rumların bir gece gecemesine izin verilmesi; **b)** Mevcut üç kapiya ilaveten yeni kapıların-geçiş noktalarının da açılmasını gündeme getirmiştir.

Bu çıkış, tahmin ediyorum Serdar destekli turizmcilerin-kumarhanecilerin fikridir.

Daha tam olduğu ne olarak anlaşılmadan, toplum ve idari organlar yeni uygulamayı hazmedememiş ve daha tam anlamıyla organize olamamışken yeni kapıları açmak, sınırı delik deşik etmek; geceleme imkanı sağlamak da kontrolsüzlüğü, başıboşluğu teşvik edecektir.

Her neyse, olan olmuştur.

Ben yine de içinde bulunulan durumun Kıbrıs Türkleri için bir fırsat olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Rum kuzeye gelip evini, villasını, apartmanını görmektedir.

Türk'ün ise güneyde ziyaret edeceği sadece “mezarları” ve 30 yıl öncesinde kalan hatıraları vardır.

Türk şimdi güneye gidip, Rum'un zenginliğini görüp gıpta edeceğine; bu kadar yıldır kendinde en ufak bir sorumluluk-kabahat aramadan “nerede devlet” şeklindeki anlamsız şikâyetini dillendirecek ruh haline gireceğine, orada bıraktığı taş köy evini, bir avuç kurak dağ toprağını görüp dönerek şimdi oturmakta olduğu bahçe içinde tek katlı villayı, sulak araziye bir bakmalı ve haline şükretmelidir.

Bu “şükür”, yeni fırsatlar yaratacak, hayata ve yarınlara daha olumlu bakacak bir atılımın ilk hareket noktası olmalıdır.

Dostlar alınmasın ama ellerini vicdanlarına koyup bir düşünsünler, hangisinin güneydeki evi şimdi oturmakta olduğundan daha iyi idi?

Kaçı “hadi git” deseler şimdiki imkânlarını bırakıp eski mekânına döner?

O halde hayata yeniden sarılmak için bu saatten tezi yaktır.

Bir hafta önce KKTC'nin midesiz ve hazımsız muhalefetiyle görüşen Simitis, 20 sayfalık ve Türklere “azınlık hakları” veren anlaşmanın altına imza atmıştı.

GKRY'nin, AB ile imzaladığı Katılım Protokolünde ise GKRY “devlet”, Türkler ise “cemaat” olarak görülüyordu.

Halbuki 1960 Anlaşmaları ile kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nde bile Kıbrıs Türkleri “eşit haklara sahip kurucu ortak” değil miydi?

2003'teki AB statüsü Türkleri 1960'dan da geri götürüyordu.

“Azınlık ve cemaat”...

“Azınlık ve cemaat” olarak, AB üyesi bir ülkenin pasaportuna sahip olmak.

Rum’un elindeki en büyük koz bu.. Kıbrıs Türklerine, ayrı bir millet ve devlet değil de Rum’un içinde “azınlık ve cemaat” olmayı sindirebilme karşılığında AB pasaportu, İspanya’da şato, cennette villa vaat ediyor.

Peki durum gerçekten öyle mi? Azınlık ve cemaat olarak AB pasaportu almak, cennetteki villanın tapusunu edinmekle eşdeğerde mi?

Neden, AB üyesi Yunanistan’da şu kadar yıldır “azınlık ve cemaat” olarak yaşamakta olan ve AB pasaportu sahibi Batı Trakya Türklerinin sesine kulak vermiyorsunuz? Neden onları hiç dinlemiyor, görmezden geliyorsunuz?

Aşağıdaki rapor; bu yazının yazıldığı 28 Nisan 2003 günü www.habervitrini.com dan aynen alınmıştır:

“YUNANİSTAN’DAKİ AZINLIK HAKLARININ İHLALİ”

Yunanistan’ın, topraklarında yaşayan azınlıkların ayrı etnik kimliğe sahip olduğunu inkar ettiği, asimilasyon veya zora başvurarak göç ettirme yöntemlerini kullandığı ve böylece kendisini homojen bir toplumsal yapıya sahip olarak takdim etme çabası içerisinde olduğu gözleniyor. Yunan Hükümeti, 1955 yılında yürürlüğe giren ve 1998 yılında iptal edilen Vatandaşlık Kanunu’nun 19. maddesine dayanarak, bir oldu bitti sonucu 60 bin civarında Batı Trakyalı Türk’ün vatandaşlığına son verdi. Soğuk savaş döneminde ‘askeri yasak bölge’ ilan edilen yere giriş-çıkışta, Türklere yerel makamlardan izin alma şartı getirilmesi, ayrımcılığın bir diğer boyutu. Yunanistan, Batı Trakya azınlık okullarına Türkiye’den gönderilecek öğretmen

sayısını da giderek azaltarak, sadece 16 öğretmen için vi-ze vermeye başladı.

1923 yılında 129 bin 120 olan Batı Trakya Türk nüfu-su, bölge nüfusunun % 68'ini teşkil ederken, bugün ise 150 bin nüfusla bölge nüfusunun ancak % 35'ini oluşturu-yor. Lozan Antlaşması'nın imzalandığı tarihte ve Lozan Konferansı belgelerine göre toprak mülkiyetinin % 84'üne sahip olan azınlığın bugün sahip olduğu toprak oranı ise % 20'ler civarında.

Yunanistan, göç ettirmek veya asimile etmek suretiyle Batı Trakya Müslüman Türk azınlığını tamamen erit-mek için şu stratejiyi uyguluyor:

- Azınlığı Türk, Pomak ve Çingenelerden müteşekkil homojen olmayan bir topluluk olarak tanımlayıp azınlığın bölünmesine zemin hazırlamak.

- Azınlığı münhasıran dini kimliği ile tanıyıp, etnik kimliğinin, dolayısıyla Türkiye ile bağlarının zayıflatılma-sı ve böylece yukarıda işaret olunan bölünmeyi gerçek-leştirmek.

- Azınlığın ekonomik gelişmesini engellemek ve sos-yal güvenlik ve dayanışmasını sarsmak suretiyle göçü özendirmek.

Yunan Hükümeti, 1955 yılında yürürlüğe giren Vatan-daşlık Kanunu'nun 19. maddesine dayanarak, 60 bin ci-varında Batı Trakyalı Türk'ün vatandaşlığına da son ver-di. 11 Haziran 1998 günü bir yasayla iptal edilen bu mad-denin hükmü aynen şöyleydi: "Yunan olmayan köken-den bir kişi, geri dönme niyeti olmaksızın Yunanis-tan'dan ayrılırsa, bu kişinin Yunan vatandaşlığını kaybet-tiğine hükmedilebilir. Bu hüküm, yurt dışında doğmuş ve

oturmakta olan Yunan olmayan etnik kökenli kişilere de uygulanır. Ana-babasından ikisi birden veya hayatta olanı vatandaşlığını kaybetmiş olan reşit olmayan çocuklardan yurt dışında yaşayanlar da vatandaşlığını kaybetmiş olarak ilan edilebilir. Vatandaşlık Konseyi'nin aynı yönde alacağı karara dayanarak bu konuda İçişleri Bakanı hüküm verir”.

Batı Trakya Türk azınlığı mensuplarını vatandaşlıktan çıkarmak için kullanılan bu madde, Yunan vatandaşları arasında “etnik kökenlerini” kıstas alarak, “Yunan asıllı olanlar ve olmayanlar” şeklinde ayırım yapmaktaydı. Bu maddeyle vatandaşlıktan iskat edilenler, kendilerine bir tebligat dahi yapılmadan, keyfi biçimde vatandaşlıktan çıkarılmışlardı. Soydaşlar, vatandaşlıktan çıkarıldıklarını sınır kapılarında öğrenmiş, haklarında alınan karara itiraz edebilmeleri için Yunanistan'a giriş yapmalarına dahi izin verilmemişti. Bu şekilde Yunan vatandaşlığı kaybettirilen soydaşların sayısının 60 bin civarında bulunduğu tahmin ediliyor.

Yunanistan Parlamentosu'nun, 11 Haziran 1998 tarihinde, Vatandaşlık Yasası'nın 19'uncu maddesini iptal etmesine rağmen, Yunan Hükümeti, binlerce vatansız soydaşın beklentilerinin aksine, yasa iptalinin geriye dönük etkisi olmadığını, yani vatansız soydaşların gaspedilen vatandaşlıklarının iade edilmeyeceğini bildirdi.

Batı Trakya'yı, Bulgaristan sınırına paralel şekilde doğu-batı yönünde kateden bir hattın kuzeyinde kalan, 20-30 km genişliğinde ve yaklaşık bölgenin üçte birini kapsayan ve içinde münhasıran soydaşların yaşadıkları yer, soğuk savaş döneminde, “askeri yasak bölge” ilan

edilmişti. Yunan vatandaşları, giriş-çıkış için izin alma uygulamasından muaf tutulurken, yasak bölgeyi ziyaret etmek isteyen yabancı uyrukluların ise yerel güvenlik makamlarından izin almaları gerekiyor.

Batı Trakya'nın da içinde bulunduğu Yunanistan topraklarının yarısından fazlası, 1938 tarih ve 1366 sayılı yasayla sınır bölgesi olarak ilan edilmişti. Bu bölge içinde taşınmaz alıp-satmak isteyen Yunan vatandaşlarının, ilgili vilayetlerde bu amaçla kurulmuş bulunan bir komisyondan izin almaları mecburiyeti getirilmişti. 4-5 yıldır azınlık fertleri arasında veya Yunan kökenliden azınlık fertlerine taşınmaz satışına seçici olarak izin verilmeye başlandı. Ancak, izinlerin verilmesinde ayları bulan uzun bekletmeler gibi caydırıcı tedbirler sürdürülüyor.

Yunanistan ile Türkiye arasında, 1953 yılında varılan mutabakat çerçevesinde, her yıl karşılıklı olarak Batı Trakya ve İstanbul'a 25 öğretmen gönderilmesi öngörülmüş, daha sonra 1955 yılında öğretmen sayısı 35'e çıkarılmıştı. Ancak, aradan geçen süre zarfında Yunanistan, Batı Trakya azınlık okullarına Türkiye'den gönderilecek öğretmen sayısını re'sen giderek azalttı ve sadece 16 öğretmen için vize vermeye başladı.

Yunanistan, son dönemde 2345 sayılı yasayı yürürlükten kaldırarak, müftülerin atama yoluyla işbaşına getirilmesini öngören yeni bir yasayı yürürlüğe koydu. Bu şekilde, Batı Trakya Türk azınlığının din kurumlarını düzenleyen metin olan 1913 Atina Muahedenamesi'ni ihlal eden Yunanistan, 590/77 sayılı yasayla Yunan Kilisesi'ne tanıdığı metropolitleri, 2456/20 sayılı yasayla Yahudi ce-

maatlerine tanıdığı yöneticilerini ve hahamlarını seçme hakkını Türk azınlığından esirgedi. Yunanistan böylece, “Azınlıklara, diğer vatandaşlara tanınan hakların tamamının tanınacağını” amir Lozan Antlaşması’nın 40. maddesini de ihlal etti.

İskeçe ve Gümülcine müftülerinin vefatından sonra, azınlığın bütün ısrarlarına rağmen, Yunan makamlarının 2345 sayılı yasaya göre gerekli seçimleri düzenlememekte direnmesi üzerine, azınlık İskeçe ve Gümülcine’de müftü seçimi yaptı ve iki müftü seçti. Bu seçimler üzerine de Yunanistan, 2345 sayılı yasayı iptal etti. Yunan Hükümeti, azınlıkça seçilmiş İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Aga ve Gümülcine Müftüsü İbrahim Şerif’i, birbirini izleyen mahkeme ve hapis cezalarıyla taciz ediyor. İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Aga aleyhinde şimdiye kadar toplam 15 dava açıldı. Halen devam eden 11 davada Aga, toplam 96 ay (8 yıl) hapis cezasına çarptırıldı.

Lozan Andlaşması’nın 40. maddesi uyarınca, Batı Trakya Türk azınlığının giderlerini kendileri karşılamak üzere, her türlü hayır kurumları, dini ve sosyal kurumlar, her türlü okullar ve buna benzer öğretim ve eğitim kurumları kurmak, yönetmek ve denetlemek ve buralarda kendi dillerini serbestçe kullanmak ve dini ayinlerini serbestçe yapmak konularında eşit hakka sahip olmaları öngörülmesine rağmen, 21 Nisan 1967 darbesinden sonra işbaşına gelen Yunan Cuntası, seçimle işbaşına gelmiş olan yönetim kurullarını azlederek, yerlerine kendi tayin ettiği kişileri getirdi. İskeçe vakıf malları halen, 1967 yılında Yunanistan’da cunta iktidarının atadığı bir kişi tarafından yönetilmektedir. Gümülcine’de ise, yine cuntanın

atadığı kişinin 1989'da istifasından sonra, cemaat yönetimi, denetleyici sıfatıyla atanmış müftüye tevdi edildi.

Yunanistan'ın, Osmanlı Devleti'nin bölgedeki mirasçısı konumunda olan Batı Trakya Türk azınlığının "kendine has kültürüne ve geleneksel kurumları"na gereken saygıyı göstermediği ve böyle bir kollektif kültürün varlığını gizlemeye çalıştığı gözlenmektedir. Resmi dairelerde, Yunanca bilmeyen azınlık mensupları için Türkçe tercümanı istihdam etmeyen yönetim, kültürel örgütlenme özgürlüğüne izin vermemektedir. Yerel makamlar tarafından yayınlanan Batı Trakya'yı tanıtıcı kitap ve broşürlerde, bölgedeki 600 yıllık Türk kültürel varlığından hiç bahsedilmemektedir.

Batı Trakya'da münferit hadiseler dışında, azınlık mensuplarının Türkçe konuşmasına yönelik bir kısıtlama bulunmuyor. Bununla birlikte, azınlık okullarındaki eğitim düzeyinin düşüklüğü sebebiyle, soydaşlar Türkçe'yi layıkıyla öğrenemiyorlar.

Resmi dairelerde ve mahkemelerdeki işler için, Yunanca bilmeyen azınlık mensupları için sürekli kadroyla istihdam edilmiş Türkçe tercümanı bulunmuyor. Bu durumlarda azınlık mensubu avukatların tercümanlık yapması isteniyor. Ayrıca, yüzlerce yıllık Türkçe yerleşim birimi isimlerinin Türkçe olarak ifade edilmesine müsaade edilmiyor. Azınlık basını, yer adlarının Türkçelerinin karşısında Yunancalarına yer vermek zorunda kalıyor. Öte yandan, latin harflerle imza atan soydaşlara zaman zaman yerel makamlar tarafından güçlükler çıkarılıyor.

Batı Trakya Türk azınlığı mensupları, kültürel örgütlenme özgürlüğüne yönelik haklardan yararlanamıyor.

Faaliyetleri, folklor çalışmaları ve dikiş-nakış kursları gibi kültürel aktivitelerle sınırlı olan Gümölcine Türk Gençler Birliği, İskeçe Türk Birliği ve Batı Trakya Türk Öğretmenler Birliği'nin resmi faaliyetlerine izin verilmiyor. Yönetimin söz konusu derneklere yaklaşımı, soydaşların, özellikle Türk kültürüne yönelik çalışma yapmak üzere dernekler kurmalarını caydırıyor ve engelliyor.

Batı Trakya Bölgesi, mimari bakımdan, Türk-İslam kültürünün seçkin örneklerini bünyesinde barındıran bir kültürel coğrafyayı oluşturmaya rağmen, Yunan yönetimi, "Bölgeye Bizans'tan sonra gelen istilacı Türk kültür varlığının yok edilmesi, izlerinin silinmesi, kültürel çeşitliliğin yok edilerek yerine tekdüze bir Elen kültürel varlığı oluşturulması" hedefini güdüyor.

Yerel makamlar tarafından yayınlanan Batı Trakya'yı tanııtıcı kitap ve broşürlerde, bölgedeki 600 yıllık Türk kültürel varlığına hiçbir atıfta bulunulmaması dikkat çekiyor. Doğu Makedonya-Trakya Bölge Genel Sekreterliği'nin, Batı Trakya'nın kültürel özelliklerini tanıtmak amacıyla 1998 yılında yayınladığı kitap da, yönetimin bu bölgedeki Türk kültür varlığını yok saydığını gösteriyor. "Trakya demir çağından bu yana Elen'dir" cümlesiyle başlayan kitapta, bölgede ayrı bir "azınlık kültürü"nın mevcudiyetine ve Osmanlı kültürel varlığına hiç temas edilmiyor ve halen ayakta kalabilen 36 Türk tarihi eserin-den hiçbir örnek yer almıyor. Kitapta sadece, Dimetoka'daki Beyazıt Camii, yıkılmış haldeki minaresiyle, "Arslan Yürekli Richard'ın tutsak edildiği rivayet edilen cami" şeklinde takdim ediliyor.

Batı Trakya Türk azınlığı mensupları, Türkiye ile Yu-

nanistan arasındaki ikili anlaşmalarla da garanti altına alınmış olan din özgürlüğü haklarından yeterince istifade edemiyorlar. Günlük ibadet hususunda güçlkle karşılaşmamakla birlikte, azınlık müftüleri, uluslararası anlaşmalar ve İslam gelenekleri hilafına, halk yerine Hristiyan valiler tarafından atanmakta ve bu durum soydaşlar tarafından, haklı olarak, din özgürlüklerine müdahale olarak algılanıyor.

Bu arada, Türk azınlığın seçtiği Gümölcine Müftüsü İbrahim Şerif'i 1994 yılında mahkum eden Yunanistan'ın, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin 14 Aralık 1999 tarihli kararıyla, "AİHS'nin din ve vicdan özgürlüğünü garanti altına alan dokuzuncu maddesini ihlal ettiği" gerekçesiyle, Şerif'e 2 milyon 700 bin drahmi tazminat ödemesine hükmedildi.

Batı Trakya'da halen 15 Türkçe süreli yayın ve 5 Türkçe radyo kanalı bulunuyor. Soydaş yayıncılara karşı baskı, sindirme gibi uygulamalara başvurulmamakla birlikte, hükümetin basın ve yayın organlarına sağladığı imkanlar (basın kartları, dağıtım konusunda yardımlar) hususunda ayırımçı davranılıyor. Öte yandan, İskeçe ve Gümölcine'de halen elektirik şebekesi olmayan ve dolayısıyla televizyon yayınlarını izleyemeyen 8 azınlık köyünün bulunması, aynı şekilde bazı köylerin hala telefon-dan mahrum olması, AB üyesi Yunanistan'ın, soydaşların bilgi edinebilme-özgürlüğüne gereken saygıyı göstermediğinin en belirgin örneğidir.

Halen Batı Trakya'da 230 ilkokul ve 2 ortaokul/lisede azınlık mensuplarına, başta Lozan Antlaşması olmak üzere Türkiye ile Yunanistan arasındaki uluslararası an-

laşmaların gereği Türkçe eğitim veriliyor. Bununla birlikte, azınlık okullarında eğitimin yürütülmesinde karşılaşılan öğretmen yetersizliği, okul encümenlerinin, istedikleri öğretmenleri istihdam edememeleri ve okulların fiziki durumu gibi sorunlar, eğitim özgürlüğüne de gölge düşürüyor. Diğer taraftan, Türkiye ile Yunanistan arasındaki ikili anlaşmalar uyarınca “her türlü eğitim kurumunu kurma” hakkına sahip olan Türk azınlığın yeni eğitim kurumları açmasına izin verilmiyor.

Soydaşların, Yunanistan’ın kültürel hayatına katılımı teşvik edilmiyor. Azınlık okullarında yeterli Yunanca eğitim verilmediği gibi, Yunanca öğrenmek isteyen azınlık mensuplarının, “Yunan okullarında eğitim görmesi” salık veriliyor.

Öte yandan, örgütlenme özgürlüğü hususundaki kısıtlamalar da, azınlık mensuplarının kültürel örgütler bünyesinde kültürel faaliyetler gerçekleştirmelerini ve ülke genelinde kendilerini takdim edebilmelerini önüyor. Son olarak, 2000 yılı Ekim ayında, Yunanistan Özel Eğitimciler Federasyonu’nun organize ettiği gezi çerçevesinde Türkiye’ye giderek Rum azınlık okullarında konser veren azınlık öğrencileri korosunun bağlı olduğu “Batı Trakya Türk Öğretmenler Birliği”nin tüzüğü, mahkeme kararıyla iptal edildi. Dernek böylece, illegal duruma düşürülmüş oldu.”

Ben, yukarıdaki örnekleri Kıbrıs’a uygulayıp vakit almak istemiyorum. Siz yapın..

Hem yazının başından beri bahsettiğim ve halen yaşamakta olan torun-torba sahibi mücahitler suskunluğu, köşelerine çekilmişliği bozup çocuklarına neler yaşadıklarını bire bir

anlatmalı; hem de KKTC hükümeti (Serdar izin verirse) Batı Trakya Türk temsilcilerini çağırıp (Yunan makamlarının bas-kısından çekinmeyip gelebilirlerse) durumu ve geleceği anla-tan konferanslar verdirmelidir.

Kıbrıs Türkü Rumu, Yunanlıyı ve AB müşevviklerini değil, Batı Trakya Türkünü can kulağı ile dinlemelidir.

Fakat “azınlığı bölme” konusuna âcilen parmak basma-mız lâzımdır.

Rum yönetimi Kıbrıs Türklerini şimdiden “Kıbrıslı Türk-Türkiyeli Türk-Kürt” diye ayırmakta mıdır, ayırmamakta mı-dır?

Kürtlere, yerli Türklerden bile fazla imkân sağlamanın hazırlığı içinde midir, değil midir?

Yapmakta oldukları, emin olun yapacaklarının teminatı-dır.

SON SÖZ:

Karen Fogg'a “embedded” Metin Münir'e inat Türkiye, adada İngiliz ve Yunan üsleri bulunduğu sürece; hâтта bulun-masa bile coğrafi konumu itibariyle adanın Türk üssü olarak kullanılmasından vaz geçmeyecektir. En azından kendine “düşman” unsurlar tarafından atlama-sıçrama tahtası olarak kullanılmasına izin vermeyecektir.

“Düşman” sözcüğü için Metin Münir yazının başlığına bakmalıdır.

Metin Münir ve “gibileri”, neden Türkiye'ye komşu Ege Adaları'ndaki “Lozan'a aykırı” Yunan üslerinin varlığından hiç söz etmiyorlar?

Bu tür teslimiyet veya önlemleri sulandırma gayretlerine hiç kulak asılmamalı, prim verilmemelidir.

Kapıların daha fazlalaştırılmaması, vakit geçirilmeden gelenlerin pasaportlarına mutlaka mühür vurulması ve Batı Trakya Türklerinin mevcut durumlarının topluma geniş bir şekilde anlatılacağı bir önlemler bütünü; uygulamanın Kıbrıs Türkleri için daha yararlı olmasının yollarını açacaktır.

Yarınlara olan umudumuzu biz zaten hiç kaybetmemiştik ki?

28 Nisan 2003

Girne Bir Türk Şehri Midir?

Geçen hafta bir televizyon programında dostum Hanifi Altaş “İstanbul bir dünya şehridir” diyenlere; “Hayır İstanbul bir Türk şehridir” diye cevap vermişti.

Tez zamanda bir karar vermemiz gerekiyor. Girne bir Türk şehri midir?

Gelen haberler iç açıcı değil.. Girne Rumların işgaline uğramış durumda. Esnaf memnun. Çarşı memnun olunca halk da memnun oluyor.

Şehre izine çıkan, yahut limandaki Orduevi'nin bahçesinden ahvali seyreden Mehmetçik şaşkın. Eminim aklının bir köşesinden, “Madem öyle, ben neden buradayım” fikri geçiyordur.

Girne'nin Rumlar için bir tutku olduğunu biliyorduk. AB'ye girdikleri gün Limasol'da denize sembolik bir Girne gemisi indirip, “Zafere kadar Girne'ye” sloganları atmışlardı.

Kapı açıldı, önce Girne'ye geldiler.

Girne bir dünya şehri mi, bir Türk şehri mi, yoksa hemen Rumlara teslim mi ettik?

Daha 1988'de şöyle yazmışız: (“Kıbrıs Güzeli Güzelleme mi İster?” Hüseyin MÜMTAZ.)

“Limanı Türkleştirmek, beş yıldızlı Fransız konyağı ile lahmacun yemek midir, yoksa topuklarına basılmış

ayakkabılar giyerek şalvar poturla dolaşıp (bazen de ucu bele kadar sıyrılmış eteklerle) bir elde tesbih şakırdatarak geçirip, paketinin rengi biraz cart diye Dunhill içmek midir? Limanı Türkleştirmek ille de görgüsüzlük müdür?

Girne'nin bu tür Türkleşmesinde, 74'den sonra Girne'ye yerleşen Limasollusundan-Trabzonlusuna kadar her Türk aynı derecede sorumludur. Ama Limasollu biraz daha suçludur. Beğenilmeyen her şey 72 türlü Türk grubunun zevkini yahut zevksizliğini aksettirmektedir”.

O zaman öyleydi de bir hafta öncesine kadar Girne bir kürt şehri idi.

Gece karanlığında sokaklar, oto parklar, büfeler, kumarhaneler Kürtlere teslim idi.

Çarşıda-pazarda yüksek sesle Kürtçe konuşuluyordu.

Yâni bir anlamda 23 Nisan'dan itibaren Rumlar gelip duruma vaziyet etmişlerdir.

İlk beş günde 70 bin Rum kuzeye, 25 bin Türk de güne ye gitmiş.

Rumlar kuzeyde hoş karşılanmışlar, itibar görmüşler.

Türkler Limasol'da sopa yemiş.

Rum motosikletliler Lefkoşa'nın Türk kesiminde Kızılbaş'ta, yeni Girne yolunda gövde gösterisi yapmış, halkı rahatsız etmişler.

Rum motosikletliler birkaç yıl önce Derinya'daki sınır ihlali olayında da Türk işgalini protesto edenlerin önünde yer almışlardı.

Rum polisi, Rum tarafına geçen Türkler arasında o sınır ihlali olayında Türk bayrağına el sürmeyi denerken alnının çatından çat diye vurulan Rum motosikletliyi vuran Türk'ü arıyormuş, yakalarsa tutuklayacakmış.

Ama Türk polisi olayın asıl teşvikçisi Rum motosikletlileri aramayı akıl etmiyor onların Türk kesiminde gövde gösterisi yapmasına ses çıkarmıyor.

Sonra AB'ye almazlar ha..

Dikey ırk ayrımındansa, yatay sınıf ayrımını amaçlayan yumuşak omurgalılar hemen piyasaya çıktı.

1 Mayıs, ortak olarak Lefkoşa'nın Rum kesimindeki Hürriyet Meydanında kutlanacakmış. Fikir "bizimkilerden" çıkmış.

İşçi bayramı olsun, amele bayramı olsun, "ortak bir takım değerler" ile bulunsun. Yeter ki "Türk" olmasın.

"Bizim" ileri zekâlılar Rum komünistin önce Rum sonra komünist olduğunu hep unuturlar. Çünkü bizimkiler "önce ve daima" komünisttir.

Faşist Papadopoulos bile Rum komünist AKEL'in oylarıyla seçilmedi mi?

Kutlamayı yapacakları Hürriyet Meydanı adada Osmanlıya ilk isyanın başlatıldığı meydandır. Osmanlıya ilk isyan eden Markos Diğenis'in anısına oraya o ad verilmiştir.

Girne'de, Magosa'da, Değirmenlik'te veya Çamlıbel'de bu toplumsal travmayı şaşkın gözlerle seyreden Mehmetçiğin içinde bulunduğu ruh halini gayet iyi anlıyorum.

29 Nisan 2003

İki Cumhurbaşkanı (1)

2005 yılında bizi ilgilendiren çok önemli iki Cumhurbaşkanlığı seçimi yaşayacağız.

Bu iki seçim, aksi gibi görünse de birbiriyle son derece ilintili ve hem ilgili iki aday'ı, hem de Türkiye ve KKTC'nin geleceğini etkileyecek.

Şimdiden ince hesaplar o güne göre yapılıyor, taşlar çok kurnaz hesaplarla iyice düşünülmüş karelere sürülüyor.

2005'te Türkiye ve KKTC'de Cumhurbaşkanlığı seçimleri var.

Bu ve sonraki yazı, 2005'ten sonra TC ve KKTC'de görev üstlenecek muhtemel iki Cumhurbaşkanı üzerine bir beyin jimnastiği olacaktır.

Farkında mısınız Başbakan hayli uzun bir süredir alçak profil gösteriyor. Netâmeli konularda "taraf" olmuyor, "bîtaraf" olmaya çaba gösteriyor. Böylelikle geniş toplum kesimlerinin ve "dinamik güçlerin" tepkisini çekmemeye çalışıyor.

Irak savaşının patladığı 20 Mart günü saat 10.45'de makamına teşrif etti.

Musul ve Kerkük'te tansiyonun arttığı ve kritik eşiğe geldiği gün tam 12 saat ortadan kayboldu.

Krizi Dışişleri Bakanı Gül yönetiyor.

Brüksel'e o gidiyor, Lüksemburg'a o gidiyor, Atina'ya o gidiyor.

Sorulara hep o cevap veriyor.

"Milli Görüş" konusunda ters köşe olunca düzeltmeyi dışişleri yaptı. Fethullah ve sair vakıflar ve okullarla, büyükelçilerin dudaklarını uçuklattıran protokoler ilişkileri düzenleyen de yine dışişleri oldu.

Gül yıpranıyor, Başbakan taze kuvvet olarak sütre gerisinde kalıp hedef küçültüyor.

Başbakan'ın daha önemli işleri var.

Başbakan için kritik tarih 2004 Nisan ayı'nda yapılacak belediye seçimleridir.

Bu seçimler iki yönden çok önemlidir. a) O zamana kadar Akepe Hükümetinin performansı iki yıla yakın bir süre denemiş, muhtemel başarısızlıklar karşısında kamuoyu aleyhe dönmüş olabilir. Başarısızlıkların oranı yüksekse belki de geri dönülemeyen noktaya gelinmiş ve yerel seçim, milletvekili seçimlerini de içeren bir genel seçim şekline sokulmuş olunabilir, b) Genel seçim kararı alınamasa bile bu yerel seçim bir kamuoyu yoklamasına dönüşür, Akepe'nin, % 34'ün altına düşecek her oyu sorgulanmaya başlayabilir.

Halbuki başbakan için 2005 yılına; Akepe'nin, anayasayı bile değiştirecek bir çoğunluğa sahip olduğu bu meclis yapısı ile girmek çok önemlidir.

Çünkü 2005'te Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı seçimi vardır ve Cumhurbaşkanı'nı bu meclis seçecektir.

Ya "inadına" Arınç, veya Erdoğan'ın aday olacağı bir Cumhurbaşkanlığı seçimine Türkiye; Türk kamuoyunun geri kalan % 66'sı ne kadar hazırdır?

Asker ne kadar hazırdır?

İşte onun için Başbakan bu aralar “dünya batsa” iç politika ile, yerel yönetimler yasası ile uğraşüyor.

Belediyelere padişah yetkisi tanıyacak, padişah hazineleri yaratacak bu yasanın çıkarılma hazırlıkları yapılıyor.

Geniş yetkiler, geniş mali imkânlar Akepe’li belediyeleri iyice palazlandıracak, yandaş kadrolar işe alınacak, Akepe tabanı tatmin edilecek ve belediye seçimleri kazanılacak. Hiçbir hal ve şartta % 34’ün altına düşülmeyecek.

Onun için Başbakan, diplomatik yeteneklerinin tartıya vurulacağı dış politik konulara hiç yaklaşıyor, uzağından geçiyor, etrafından dolanıyor.

Dış politikayı dışarıda değil, içeride yapıyor.

Askerle de problemi var gibi görünüyor, askerle ilişkileri ya Milli Savunma Bakanı, veya çokca da Dışişleri bakanı aracılığı ile yürütüyor.

Başbakan şimdiye kadar iki “dış politik” konuda sahaya indi, ikisinde de sınıfta kaldı.

Kıbrıs konusunda Belçika’dan Kosova’ya kadar her modeli gündeme getirdi. Kilit önemde gördüğü Denктаş’ı açıkça karşısına aldı.

Yalnız bıraktı. İzole etmeye çalıştı.

KKTC’li Marksist muhalif parti liderlerinin, Rum kesiminde Simitis ile görüşmesini bile onayladı.

Onlar da tuz alıp koşular.

19 Nisan günü Lefkoşa’da, yeşil hattın hemen birkaç metre ötesinde bir rezalet yaşandı.

KKTC’nin muhalif parti liderleri, “azınlık” temsilcisi statüsünü içlerine sindirip, tarihte ilk defa Yunan Büyükelçisinin evine gittiler. Orada AB Dönem Başkanı olan Yunan Başbakanı’na “arzı tâbiyet” ilân eylediler.

Hem bunu, Simitis'in Lefkoşa'daki karşılama töreninde yapılan tezahürat karşısında heyecanlanıp "Kırk yıllık rüyayı gerçekleştirdik, Enosis'i gerçekleştirdik" demesine rağmen yaptılar.

Simitis'in "Yeşil hat Türkiye'yi AB'den ayırıyor" demesine rağmen yaptılar.

Erdoğan, Denktaş'a karşı işte bunları destekledi.

Bu görüşmeyi 50, (yazıyla elli) KKTC ve TC uyruklu, "ilişmiş" gazeteci de izledi.

Türk kamuoyu, ileride aleyhinde delil olarak kullanmak üzere bu notu Başbakan'ın ilgili hânesine not etti.

Türk kamuoyu, Başbakan'ın, Musul-Kerkük olaylarına duyarsız yaklaşımını da not etti.

Şu satırlar 17 Nisan 2003 Perşembe günü yayınlanan Tempo dergisinden alınmış ve dört gün geçmesine rağmen ilgili taraflarca yalanlanmamıştır.

"21 Mart gecesi yapılan zirvede Özkök ile Erdoğan arasında geçen ve buz gibi bir hava esmesine neden olan diyaloga yer verildi. Kemal Yurteri imzasını taşıyan yazıda olay şöyle aktarıldı: 'Erdoğan, 'hava sahasını bu gecedan itibaren açalım, detaylarını askeri yetkililer konuşsun' açıklamasını yapınca, Özkök tarihi soruyu gündeme getirdi: 'Kamuoyuna verilen mesajlar var. Hava sahasını açtık, birliklerimizin Kuzey Irak'a girişi konusunda talimatınız var mı?' Kısa sessizliğin ardından Erdoğan yanıt verdi: 'Hayır girmesin.' Özkök, salonda buz gibi hava estiren bu yanıt sonrasında, kamuoyuna hava sahasıyla eşzamanlı olarak birlik gireceğine ilişkin mesajlar verildiğini hatırlattı. Erdoğan, bu konunun ayrıca ABD ile

müzakere edilmesi gerektiğini belirtti ve fazla açıklama yapmadı...”

Sonuçta TBMM'den hava sahasının açılması ve yurt dışına asker gönderilmesi tezkeresi çıktığı halde Amerika ile daha ne görüşülecektir?

Amerika, TBMM'den daha üst bir mercii midir?

Yoksa Amerika'ya; başka mekân ve zamanlarda, tanık-sız-tutanaksız yapılan görüşmelerde başka sözler mi verilmiştir?

Başbakan, Musul-Kerkük'teki Türkmenlere hiç mi yakınlık duymamaktadır, onların Türk sınırına 30; Türk askerine 10 kilometre yakınlığına rağmen üç buçuk peşmerge karşısındaki bu yalnız bırakılmışlığını, çaresizlik duygularını hiç mi anlamamaktadır?

Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı'na; dünyanın neresinde, hangi devletin uyruğu olursa olsun bütün Türklerin bakış açısını, nasıl baktığını kavrayamayan bu “fıkrî müktesebatı” ile mi o makama aday olacaktır 2005 yılında?

Bu müktesebat ile mi “Amerikan sistemi'ndeki başkanlık ve yarı başkanlık idealini” gerçekleştirecektir? (20 Nisan 2003 ATV)

2005 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden sonra Bush'un Türkiye versiyonunu Çankaya'da düşünebiliyor musunuz?

20 Nisan 2003

İki Cumhurbaşkanı (2)

Önce yap-boz'un bütün parçalarını bir araya getirelim ki, fotoğrafın bütününe okuma olanağımız bulunsun.

1. Amerika ve Belçika'nın Türk basınına "iftiharla iliştilmiş" mensuplarından Yasemin Çongar ve M.Ali Birand diyorlar ki; Amerika artık Irak'ta dört tane üs kuracağına göre ve sahip olduğu silahların digital-teknolojik üstünlükleri sayesinde artık İncirlik ve Kıbrıs'ın stratejik önemi kalmamıştır. Boşuna pire için yorgan yakmayın.

Haklılar.. Çünkü "yabancı"nın gözü ile görüyorlar. Hakikaten Amerika ve Belçika (AB diye tercüme edin) için artık dünya hakimiyeti açısından Kıbrıs'ın stratejik önemi kalmamıştır. Hele İngiliz üslerinin varlığı devam ettiği sürece..

Fakat olaya Türkiye ve Türkler açısından bakarsanız durum değişiyor. Türkiye'nin savunması için Kıbrıs halâ, Ercan ve Geçitkale gibi görkemli iki uçuş güvertesine sahip batmayan bir uçak gemisidir. Ve daha da önemlisi 200.000 Türk yaşamaktadır.

2. Türkiye kırk takla attıktan sonra IMF'den nihayet bilmem kaçınıcı niyet mektubunun ilk dilimi olarak 701 bin dolar almıştır. Amerika 1 milyar dolar hibeyi şarta bağlamıştır.

Fakat Türkiye KKTC için 450 bin dolarlık yeni bir yardım

paketini bir çırpıda ve karşılıksız-şartsız yürürlüğe koymuştur.

“Kıbrıs’ın Türkiye’ye maliyeti” kavramı ile başlayan hesap pusulaları, rezil bir ruh halinin göstergesidir. Hiç, bir baba veya anne çocuklarının maliyetini hesaplar, düşünür mü?

Fakat artık hayli büyümüş (29 yaşının içinde) evlâdın da işsiz güçsüz oturmaktan vaz geçip, yan gelip yatmaktansa “aile bütçesine” bir parça katkıda bulunmayı düşünmesinin de zamanıdır.

3. Dönem Başkanı Yunanistan’ın Başbakan’ı Simitis Güney Kıbrıs’a geldiğinde “Kırk yıllık rüyamıza, Enosis’e kavuştuk” demiş, ayrılırken de Lefkoşa Rum kesimindeki Merkezi Cezaevinin avlusunda bulunan EOKA’cılarının mezarlarına çiçek koymuştur.

Simitis yeşil hattın, aynı zamanda Türkiye’yi AB’den ayırdığını ifade etmiştir.

O ziyarette bulunurken Yunanistan Parlamentosu Başkanı Apostolos Kaklamanis Atina’dan ses vermiş ve sözde Ermeni soykırımının, “Türkiye’nin insanlığa karşı ödemesi gereken bir senet olduğunu” iddia etmiştir.

Kaklamanis, ayrıca “24 Nisan’ın Yunan parlamentosu tarafından Ermeni soykırım günü olarak resmen kabul edildiğini” de hatırlatmıştır.

Bilindiği gibi Yunan Parlamentosu “19 Mayıs”ı da “Yunan ırkının soykırımı günü” olarak daha önce kabul etmişti.

Bu Rum-Yunanlıların, bilmiyorum kaçınıcı itiraflarıdır.

1960 Cumhuriyeti kurulduğu zaman da Makarios bu cumhuriyeti “Enosis yolunda bir ara hedef olarak gördüğünü” ifade etmişti.

Kara papazın kapkara vicdanı, sakalı ve cüppesiyle “El-

las-Kipros-Enosis" yazılı bir afişin önünde yaptığı konuşmanın fotoğrafı halâ çok kolay ulaşılabilir dosyalardadır.

Simitis bu ziyareti esnasında, "Kıbrıs Türklerine, AB üyesi Kıbrıs Cumhuriyeti içinde azınlık hakları tanıyan paketi" de onayladı.

Fakat garantörü olduğumuz için 74'te müdahale ettiğimiz 1960 Anlaşmaları ile kurulmuş bulunan Kıbrıs Cumhuriyeti'nde bile Türkler "eşit kurucu ortak"tı.

Bütün belirtiler, Türk tarafına olta atarak muhalif ve hâzım zorluğu çeken "midesiz" parti liderleriyle yapılan görüşmeler, azınlık hakları filan hep Yunanlıların ipe un serdiğini, Annan plânının bile halâ masada olduğunu ileri sürmelerinden de anlaşılacağı üzere; kesin katılım tarihi olan 1 Mayıs 2004'e kadar zaman kazanmaya çalıştıklarını gösteriyor.

Türk tarafı ve Denктаş için kritik tarih 1 Mayıs 2004 değil, 2005'teki KKTC Cumhurbaşkanlığı seçimleri de değil, fakat Aralık 2003'te yapılacak olan milletvekili seçimleridir.

Denктаş 19 Nisan 2003 günü Sedat Sertoğlu'na "Artık yeter, yıprandım, suçlandım, fazla üzerime geldiler. 2005'te aday olmayacağım" demiştir.

Denктаş'ı asıl yıpratan; Türk Büyükelçiliğinin yolunu bilmeyen ama Rum tarafındaki Yunan Büyükelçisinin evine Simitis'le görüşmeye giden KKTC'li muhaliflerin varlığı da değildir.

Denктаş'ın asıl muhalifi ilk defa Ankara'daki "iktidar"dır.

Ankara'da iktidarda Denктаş'ı, çok istedikleri çözüme engel olarak gören bir kadro bulunmaktadır.

Denктаş kamuoyu önünde hem Erdoğan (Lahey öncesi), hem de Gül (AB Atina toplantısı sonrası) tarafından eleştirilmiştir.

Bu kadro Aralık 2003'te KKTC'deki Denктаş'ın ve milli-

yetçilerin önünü kesmeye, yıpratılmasını sağlamaya, yapabilirlerse seçimi, Erdoğan'ın Simitis'le görüşmelerine onay verdiği Marksist; –Türkiye ve Türk askeri düşmanı– AB yanlısı muhalefetin kazanmasına çalışacaktır.

2003 Aralığında milletvekili seçimini Denktaş karşıtları kazanırsa, düşünsenize Türkiye'deki başbakanın işleri ne kadar kolaylaşacaktır.

Çünkü Denktaş'ın altından koltuk çekilmiş olacaktır. İktidara Denktaş'la değil, Simitis'le hem de Erdoğan'ın bilgisi altında görüşen bir kadro oturacaktır.

Demek ki Denktaş önce Aralık seçimlerindeki sınavı kazanmalıdır.

Aralık 2003 milletvekili seçimleri ne ilginçtir ki, partiler arasında değil, Denktaş'la-Ankara'daki iktidar arasında geçecektir.

O halde Denktaş dış politikadaki vazgeçilmez mantığını bu sefer iç politikaya taşımak zorundadır.

İç politikada şimdiye kadar hep duygusal olmuştu Denktaş.

Fakat 2003 seçimleri bir iç seçim değil, Ankara'daki iktidara karşı da başarılması zorunlu bir dış politik sınav-manevra olacaktır.

Denktaş bu seçimde mantıkî olmalıdır.

Seçimi AB'den maaşlı Karen-Fogg postalları mı kazandı, yoksa Türkiye sevdalıları mı?

Onların hayallerinin yıkılması ve seçimin; (adada ve Türkiye'de) Türk milli menfaatlerine uygun sonuçlanması için iki şart vardır:

1. Denktaş doğru tarafta yer alacak.
2. Türkiye, bir önceki Cumhurbaşkanlığı seçiminde olduğu gibi seçime girtlağına kadar ve adadaki resmi-sivil, gizli- açık temsilcileri aracılığı ile müdahil olmayacak.

KKTC'de aynı Türkiye gibi sağın standart % 70; solun standart % 30 oyu var(dı)r.

Fakat sağ, Serdar Denктаş'ın bölücü hareketi ile karpuz gibi ortadan ikiye ayrılmıştır.

Denктаş; duygusal bir yaklaşımla yerine oğlu Serdar'ı hazırlamak istemiş ve sağ seçmeni temsil eden UBP'den; sadece Denктаş'ın oğlu olduğu için milletvekili yapılan oğlunu ve bir kısım milletvekillerini ayırarak başka bir parti kurdurmuştur.

Yetenekleri, tahsili ve kapasitesi ile dünya görüşü sınırlı Serdar sol eğilimli bir dünya vatandaşıdır. Türk milliyetçiliğini değil, "Önce Kıbrıslılığı, adalılığı, sonra da -Kıbrıslı Türk- milliyetçiliğini" savunur.

Bir defa daha yazmıştık; 2003 yılının Şubat ayının 24'ünde Radikal Gazetesinde Neşe Düzel, Cumhurbaşkanı'nın oğlu ve bakan Serdar Denктаş'a soruyor;

"Kıbrıslı Türkü, Türkiyeli Türk' ten ayıran özellikler nelerdir?"

Cumhurbaşkanı'nın oğlu cevap veriyor:

"Biz adalıyız. Başka bir şey bu. Çok daha uysalız. Kavgacı değiliz. Bizim en büyük kavgamız birbirimize ana avrat küfretmemizdir. Türkiye'de olsa belki adam vurursun o yüzden ama biz ertesi gün kol kola da gireriz. Yıllardan beri bu ada üzerinden geçen her kültür bir şeyler bırakmış bize miras olarak. Farklı bir mozağiz biz. Bunun içinde Osmanlı'nın da, Türkiye Cumhuriyeti'nin de, İngiliz'in de, Bizans'ın da, Rum'un da katkısı var. Bizim adalı Kıbrıslı Türk olarak ayrı bir kimliğimiz var. Siz Rumlarla daha benzeşiyorsunuz diyorlar. Doğrudur, küfürleş-

me, aynı şeye gülme, ağlama, üzülme konusunda daha bir benzeşiriz belki. Bizim Kıbrıs'ta en büyük derdimiz nedir bilir misiniz? Bizim en büyük derdimiz hükümrancılık meselesidir. Mesele adanın sahibi kimdire gelince, Rum diyor ki ada benimdir, biz de diyoruz ki bizimdir. Aramızda kültürel bir sorun yok. Otuz yıl bizi biraz ayırtmış olsa da, Rum biraz daha Yunanlılaşmış, biz de daha Türkiyelileşmiş olsak da birbirimize çok benzemiş durumdayız. Yüzyılların getirdiği bir birliktelik var”.

Serdar “Türküz” diyemiyor, “Adalıyız” diyor. İngiliz’in, Bizans’ın, Rum’un da “mozaik”liğinde, farklı “Kıbrıslı Türk” kimliğinin oluşmasında etkisi olduğundan bahsediyor.

Kıbrıs Türkü’yüm diyemiyor. Dili varmıyor.

“Ben Türk değilim, Kıbrıslıyım, adalıyım” diyen, Rum bayrağı taşıyan, “Annan Kurtar bizi” çıgıllıkları atanlar hakkında “hain” demiyor, **“Hayır. Mitingler demokratik bir haktır. Mitinge gidenlerin büyük çoğunluğu oraya gerçekten bir çözüm istediği için gitti”** diyor.

Halbuki baba Denktaş o mitingleri ağlayarak seyrettiğini söylemişti.

Serdar bu haliyle doğal olarak doktriner solcuların müttefiki oldu ve katıldığı ilk seçimde “çoğunluk oyunu alamamış olmasına rağmen” en büyük parti olan UBP’ye babası tarafından verilmeyen hükümeti kurma görevini alarak sol ile koalisyon yaptı.

Ortağı doktriner Marksist CTP’nin, ortak çoğunluğa yetebilecek oyu aldığını duyunca boynuna Marksist eşarp takıp Ortaköy bariyerlerinde eğlendi.

O zamanki koalisyon ortakları, şimdi Denktaş’ın; Simi-tis’le görüştükleri için eleştirdiği “midesiz ve hazımsızlar”dır.

Serdar Türkiye'ye sık gelir.. Akepe iktidarıyla, medyanın AB'ye iliştilmiş kesimiyle yakın ilişkiler içindedir.

Denktaş gitsin diye, Denktaş'ın da duygularını sömürerek Serdar'ı alternatif lider olarak gösterme emelindedir bu çevreler.

Serdar bilmez ki dere geçilince o çevreler tarafından sıkılmış limon gibi bir kenara bırakılacaktır.

Burada kritik konu Denktaş'ın tavrıdır.

Denktaş yine duygusal davranıp ağırlığını Serdar'dan yana koyarsa Karen Fogg'un Kör Agop çetesi seçimi kazanır.

Halbuki Serdar'ın o çapta olmadığı anlaşılmıştır, yukarıda anlattıklarımızla ve tecrübeyle sâbittir.

KKTC'de Denktaş'ın karizması, UBB Genel Başkanı ve Başbakan Eroğlu'nun ise tabanı vardır.

Denktaş; tavrını Eroğlu'ndan yana koyar, Serdar'ı da ayırdığı aynı çatıya davet ederse Kıbrıs'ta AB'nin, Türkiye ve Kıbrıs'taki maaşlı AB yanlılarının, Rum ve Yunanlıların oyunu bozulur.

Paranın musluğunu elinde tutan Ankara iktidarı Denktaş'ı küstürerek bir kenara çekilmesini sağlar ve oğlu olduğu için duygusal tarafını istismar ederek Serdar lehine müsbet çekimserliğini temin ederse Kör Agop çetesinin bayram ettiğinin resmidir.

Ve işte Denktaş asıl o zaman ağlamalıdır.

Fakat bıkkınlığın, küskünlüğün, çaresizliğin zamanı değildir.

Denktaş oğlunu UBP'ye davet edecek, "bir önceki genel seçimde yaptığı gibi" tarafsız olması gerekmesine rağmen yine taraf olacak, gerekirse meydana inecektir.

Geçen seçimde Cumhurbaşkanı'nın oğlu lehine meyda-

na inmesini eleştirmiştik. O zaman dış tehlike yoktu.. Satılmışlar bu kadar etkili değillerdi. Ateş bacayı sarmamıştı.

Şimdiki milletvekili seçimleri, bir anlamda Brüksel, Lahey, Ankara'da Akepe Genel Merkezi'nde de yapılmış olacaktır.

KKTC Aralık seçimleri UBP önderliğindeki birleşik Denktaş-Eroğlu cephesinin kazanımıyla biterse neler olur bilir misiniz?

Nisan 2004 Türkiye mahalli seçimlerinde Akepe'nin eli zayıflar. Belki Türkiye'de de genel seçim olur. Akepe zora girer.

Denktaş'ın 2005 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin önünü açar.

Hele bu seçim Türkiye'deki Cumhurbaşkanı seçiminden önce gerçekleşirse ve Denktaş kazanırsa, Erdoğan'ın Çankaya rüyası sona erer.

Biz Denktaş'ı iyi tanırız.

Soğuk savaş döneminden nesildası olarak dünyada bir Castro kalmıştır. (Bir de Mithat Hoca)

İyi komitacıdır. Yüzelli tilkinin kuyruğunu değdirmes.

Her seçimde "Bu sefer aday değilim" der, fakat bir işaretiyle 85 STÖ "aman aday ol" çağrısında bulununca girer seçime ve kazanır.

Türkiye'nin de desteğini alarak Kıbrıs'taki muhalefeti ezer, eler.

Ama bu sefer asıl muhalefet Ankara'da olduğu için, Kıbrıs'ta müttefike ihtiyacı vardır. Kıbrıs'taki oy ağırlığını karşısına değil, arkasına alması gerekmektedir.

Denktaş'ın adaylığı için bu sefer, her zamankinden fazla gerekçe vardır.

Sağlık durumu başkanlığına elvermezse, duygusallığı bir

kenara bırakıp o elini bu sefer doğru aday'a vermelidir. Onun arkasında olmalıdır. Milli dava için kırıngnlığı bir kenara bırakıp alıp dizinin dibinde yetiştirmelidir. Başka Kıbrıs'ımız, Türk Kıbrıs'ımız yok!

Yorgun, yaşlı, küskün, yaralı, kırıngındır ama yine de bir kurttur o..

Kurtlar kuzulara feda edilmezler.

Emin olsun biz de kurtları kuzulara yedirmeyiz.

21 Nisan 2003

Rüşvetin, Gafletin ve İhanetin Belgeleri

Çözüm planının başarıya ulaşamadığı, Rumların tüm Kıbrıs adına AB'ye giriş için imza attığı ve Yunanistan Başbakanı Kostas Simitis'in bu katılımı "Enosis" diye tanımladığı bir ortamda Kıbrıs sorununu çözmek için plan hazırlayan, aylarca arabuluculuk yapan ve sonunda çözüm olmayınca KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ı suçlayan BM Genel Sekreteri Kofi Annan, tatil için Yunanistan'ın Girit adasını seçmiş.

Kıbrıs Rum Yönetimi'nin AB'ye girdiği genişleme törenine Yunan hükümetinin özel davetiyle katılan Annan, zirvenin hemen ardından eşiyle birlikte tatil için Girit'e gitmiş. Annan, Yunanistan Dışişleri Bakanı Yorgo Papandreu'nun da her yıl tatilini geçirdiği Girit'teki lüks Elouda otelinde yorgunluğunu atmış

Annan hafta sonunu geçirdiği Girit'te eşiyle birlikte Knossos Sarayı'nı da ziyaret ederek kitaplardan okuduğu Yunan kültürü hakkında Yunanlı arkeologlardan bilgi almış. Knossos'ta bulunan turistler karşılarında BM Genel Sekreteri'ni görünce çok şaşırmışlar. Annan, turistlerle sohbet etmiş, eşi Nane Annan da Giritli çocukları sevmiş. Annan ve eşi daha sonra İraklio'da Venedik Kulesi'ne bakan bir sahil kahvesinde dinlenmişler. Annan İraklio Arkeoloji Müzesi'ni de ziyaret

etmiş.. Annan, Yunanistan Başbakanı Kostas Simitis'in Güney Kıbrıs'ın AB'ye girişini kutlamak için Lefkoşa'da olduğu akşam Girit'in Lasiti kentinde deniz ürünleri ve Girit'in geleneksel tatlılarının keyfini çıkarmış.

Bu arada AB Savunma ve Dışilişkiler Üyesi Solana da eşi ile beraber yine Yunanistan'ın Hydra adasındaymış.. Hani şu 1999 Aralık ayında 57'inci hükümet zamanında Kıbrıs ve Ege'nin verildiği Helsinki'ye Ecevit'i götürmek için özel uçağı ile Ankara'ya kadar gelen Solana.

Bakanlar Kurulu toplantısı uzamıştı bakanlarda huzursuzluk vardı, Helsinki kriterlerinin kabul edilmeme ihtimali doğmuştu ve "AB'li liderler" Helsinki'de bekliyordu da, Ankara'ya kadar gelerek Ecevit'i ikna edip koluna girerek onu Helsinki'ye götüren Solana..

Hepsi de Atina'daki imza töreninden sonra "görev yerlerine" Girit, Hydra ve Kıbrıs'a dağılmışlar.

Siyasi rüşvetin bundan iyi belgesi olur mu?

1991 sonrasında Kuzey Irak'tan Türkiye'ye iltica eden Kürtlerin rehabilitasyonu operasyonunda görev alan, o zamanki başarısından sonra ayrılırken peşmergeler tarafından omuzlarda taşınan, Irak'ın yeni Sömürge Valisi Amerikalı emekli Korgeneral Jay Garner Bağdat'tan sonra Kuzey Irak'a gitmiş.

Süleymaniye'de sıcak bir törenle karşılanan Garner, Kürdistan Yurtseverler Birliği lideri Celal Talabani ve Kürdistan Demokratik Partisi lideri Mesud Barzani ile bir araya gelmiş.

Görüşmede Talabani "Hedefimiz yeni Irak'ın demokratik parlamenter ve federatif bir yapıya sahip olması" demiş. Talabani'nin federasyondan söz etmesi üzerine gazeteciler, Garner'a, Irak'ın gelecekte nasıl idare edileceğine ilişkin so-

ruklar yöneltilmiş, Garner da bu soruları; “Yeni Irak tek bir lider, tek bir hükümet ve tek bir ordu ile birleşik bir devlet olacak” şeklinde cevaplamış.

Garner, görüşmenin ardından düzenlenen basın toplantısında, ayrıca son 13 yılda Kuzey Irak’ta bir demokrasi modeli oluşturulduğunu ve bu modeli tüm Irak’a yaymayı arzularıldıklarını söylemiş.

Demek ki Garner tam 13 yıl önce 1990-1991’de bölgeye geldiğinde, Türkiye’ye göç eden peşmergelerin, Türkiye’nin imkânları ile ve Türk yetkililerin gözleri önünde “rehabilitasyonu” için çalıştığında aslında orada bir “demokrasi modeli” oluşturmak için uğraşmaktaymış.

Rehabilitasyon ve demokrasi denilen şey aslında bir Kürt devletiymiş.

Siyasi rüşvetin ve gafletin bundan iyi belgesi olur mu?

“Kırk yıllık rüyanın gerçekleşmesi zaferini” kutlamak için Kıbrıs’ta bulunan ve “Yeşil hat aslında Türkiye’yi de AB’den ayırmaktadır” yorumunda bulunan Simitis’in davetini; Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı’nın bilgisi tahtında kabul ederek onunla görüşen KKTC muhalefetinden “ilişmiş” partilerin, “ilişmiş” ve hazım zorluğu çekmekte olan “midesiz” liderleri Angolemliler ile Serdar’ın eski koalisyon ortağı Talât, “Enosis” diyen Simitis için “dili sürçmüştür” savunması yaparak Yunan Başbakanı’nın avukatlığına soyunmuşlar.

Peki ihanetin bundan iyi belgesi olur mu?

Ankara’da kimse var mı?

23 Nisan 2003

Hainlerin Göğsüne Madalya Takın

17 Mayıs 2003 Cumartesi günü Akdeniz ve Karadeniz kıyısındaki iki ilde iki değişik toplantı yapılıyor.

Akdeniz'de Birinci Dünya Savaşı sırasındaki Ermeni tehcirinin suçlusu olarak, İşgal Kuvvetleri Komutanlığının zoruyla Kürt (Nemrut) Mustafa Paşa Divanı'nca ölüme mahkûm edilerek asılan Boğazlıyan Kaymakamı Şehit Kemal Bey'in heykeli açılacak.

Heykel son derece doğru bir tercihle; Kıbrıs'ın hiç olmazsa elde kalan yarısını, çağdaş "işgal kuvvetlerine" karşı hem de "dahili ve harici bedhahlara karşı" tek tabanca koruyan KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denктаş tarafından açılacak.

Aynı gün Karadeniz'de ise Kıbrıs'ı satmak için işgalciyle işbirliği sâbit "hain" Kıprıslı Muhalefet parti lideri Mehmet Ali Talât, "sempatik" ve "ilişmiş" bir STÖ tarafından konuşmacı olarak çağrıldığı bir toplantıda sömürge olmanın faziletlerini anlatacak, işgalciyi methedecek.

Talât "hain"dir, çünkü Lefkoşa'da AB parasıyla ihanet mitingleri tezgâhlamış, bu mitinglerde Kıbrıs Cumhuriyeti bayrağı taşınmış, Türk askeri işgalci olarak tanımlanmıştır.

Talât gençliğinde okuduğu ODTÜ'de "kod adı sahibi" bir TİKKO militanı idi.

Mezun olunca döndüğü Girne'de "buzlukçuluk" yapmış,

parti kurmuş, hâttâ bir ara Serdar Denktaş ile koalisyon kurarak iktidar ortağı bile olmuştur.

Ve son olarak da Türk başbakanı'nın bilgisi dahilinde "karşı"ya geçerek AB kutlamaları yapan Rum kesiminde Yunan Başbakanı Simitis ile "adanın sorunlarını" görüşmüş, Denktaş tarafından "hazım zorluğu çeken midesizler" olarak tanımlanmıştır.

Peki ama Karadeniz bu zillete müstehak mıdır?

Hem neden ille de Karadeniz?

İtalyan Başbakanı Berlusconi Türkiye ziyaretinde Erdoğan'la hayat hikâyelerinin örtüştüğünü belirterek şöyle devam etmiş: "Partilerimizi sıfırdan oluşturduğumuz için ikimiz de biraz deliyiz. Mevcut düzene meydan okuyup düzenin ne kadar güçlü olduğunu görünce bize hak vereceksiniz."

Sonra şöyle bir teklifte bulunmuş Berlusconi, "Yatımla Akdeniz açıklarına geleyim. Önce sizi, sonra Yunan başbakanını alayım ve birlikte Kıbrıs'a gidelim. Sorunu çözelim".

Ben Başbakan'ın Çankaya'da Köşk veya MGK'da "devlet"le birlikte olduğu zamanlar Kıbrıs-Kuzey Irak gibi dış politik konularda açıklayacağı düşüncelerinden değil; gecenin bir saati Washington'daki Emperyal otel köşelerinde veya bilmem kimin yatında sahilten epey uzakta tanıksız tutanaksız yapacağı piyasa tezgâhtarı usulü pazarlıklardan endişe duyuyorum.

Çünkü Yunanlılar Kıbrıs Türkleri için AB pasaportu karşılığı "azınlık" hakları önermektedirler.

6 Mayıs 2003 günü, AB üyesi Yunanistan'ın AB pasaportu sahibi "azınlık" Batı Trakya Türkleri İskeçe Halil Ağa Yokuşu eteklerindeki Ilıca'da Hıdırellezi kutlamak için şenlik yapmak isterler.

Şenlik meydanına İskeçe Türk Birliği üyelerinin, “Hıdırellez Bahar Bayramı Kutlu Olsun” yazılı bir pankartla girmelerine Yunan jandarması izin vermez.

Çünkü pankart “Türkçe”dir.

Hâl böyle iken Rum kesiminde geceleri Türkçe kursu açılmasının, ilköğretim okullarında Türkçe'nin seçmeli ders statüsüne sokulmasının en ufak bir kıymeti harbiyesi var mıdır?

2 Mayıs 2003 günü Ledra Palas barikatına, kuzeye geçmek isteyen 94 yaşındaki bir şahıs yaklaşır. Kıbrıs Türk Polisine sunduğu pasaporttaki adı Manoli Hacıkriyaku'dur.

Hacıkriyaku aslen Türk'tür. Harekâttan bu yana “aşkı” uğruna güneyde yaşamayı tercih etmiştir.. Fakat Hüseyin Mustafa Abdu olan asıl adını ve dinini; Rum kesiminde yaşayabilmek için değiştirmek zorunda kalmıştır.

Aynı hafta içinde Verhaugen de kalkmış utanmadan “Türkiye’de din özgürlüğü yok” demiştir.

Yine aynı hafta içinde Yunanistan Kilisesi Başpiskoposu Hristodulos, “Avrupa kültürüne hristiyanlığın şekil verdiğini, Türk kültürünün ise Avrupa kültürü ile bağdaşmadığı için Türkiye'nin AB üyesi olmasına karşı çıktığını” belirtmiştir.

Bu Yunanistan’la, bu Rumlarla, “Kemalizmin Türkiye'nin önünü tıkadığını” söyleyen AB ile ne görüşülecektir?

Görüşmek için tuz alıp koşan Mehmet Ali Talât bir şeyler söyleyecekmiş gibi konuşmak için neden davet edilip “onurlandırılmaktadır”?

İhanet ne zamandan beri övünülecek bir şeydir?

Neden 19 Mayıs günü Ankara’da Cumhurbaşkanı’na sunulmak üzere Samsun’dan yola çıkarılarak atletler tarafından taşınan Türk bayrağının adı “Sevgi bayrağı”dır?

Mustafa Kemal 19 Mayıs 1919'da işgalcilere "sevgilerini sunmak üzere mi" Samsun'a çıkmıştır?

"Sakarya melhamei kübrası" sevgi ile mi kazanılmıştır?

Sevginin ırzına geçenlere karşı bu ne aşağılık duygusudur? Barış-sevgi-hoşgörü-diyalog ve kardeşlik duygularına hiç Türkiye'de son zamanlarda olduğu gibi pespaye anlamlar yüklenildiği olmuş mudur?

Kuzey Irak'ta Türk askeri var.. Neden var? PKK/Kadek vesair Kürt teröristlerin Türkiye'ye yönelik muhtemel hareketlerini sınır ötesinden engellemek için var.

"Kuzey Irak General Franks'ten sorulur" diyen Amerikalılar PKK/Kadek'in silahsızlandırılmasını "güya" tekellüf etmiş durumdalar.

Ne demişti Grossman, Birand-Çongar ikilisine?

"Yıllar boyu hep birtakım zorluklardan bahsedildi. Kürt kökenli Türk vatandaşlarından bahsedildi, daha fazla demokrasi olursa Türkiye'de pek çok sorunun çözüleceği söylenmişti ve bu görüldü de. Türkiye'de, Güneydoğu'da son yıllarda çok büyük ilerlemeler kaydedildi. Şiddet hâlâ aynı düzeyde mi? Kesinlikle hayır. Hâlâ olağanüstü hal kuralları mı var? Tabii ki hayır. Dolayısıyla epey gelişme var orada. Ama yapılması gereken birtakım şeyler var. Ama bunlar birbiriyle bağlantılı değil. Çok etnik kökenli insanın bulunduğu bir demokratik yapı olacak. Bu da Türkiye için kötü değil, iyi bir şey."

Amerikalıların "demokrasi"den anladığı şeyin "katıksız Amerikan çıkarları" olduğunu bilince; Grossman'ın "güneydoğuda daha fazla demokrasi" isteğinin arkasından "Akepe iktidarının PKK/Kadek'lileri kapsayan kapsamlı bir pişmanlık yasası" hazırladığını da duyunca ne düşünürsünüz?

Bu memleket “Rahşan Affı”nı daha hazmedememişken bir de PKK'lılara affı kaldırılabileceğimizi hiç zannetmiyorum.

“Değer”ler bu kadar mı ayaklar altına alındı?

“Vatan-millet-bayrak-şan-şeref” dediğimiz şeyler bu kadar mı alt-üst oldu?

Onun için mi akşam saat 19-21 arası TRT'de bile yalaka “sit-com”lar yayınlayıp, “Esir Şehrin İnsanları” gibi insanlara biraz bir şeyler verecek, düşündürecek dizileri kimsenin seyredebeyeceği geç saatlere koyuyorsunuz?

Kıbrıs'ta ve Güneydoğu'da hainlerin göğsüne bir madalya takmadığınız kaldı..

Takın da biz de ne yapacağımıza karar verelim.

14 Mayıs 2003

Yunan-Rum-PKK-Komünist Koalisyonuna Suçüstü

Gazete iftiharla, “Türklerle Rumlar Omuz Omuza” manşetini atmış.

Haber şöyle devam ediyor; ***“Kıbrıs’ta 1958’den bu yana ilk kez dün Rum ve Türk sendikacılar 1 Mayıs’ı birlikte kutladı. PKK yandaşları Abdullah Öcalan posterleri ve PKK bayrakları taşıyarak slogan attılar. Lefkoşa’da Rum Kesimi’ndeki Elefterias Meydanı’ndaki 1 Mayıs gösterisine, KKTC’den bazı sendika ile parlamentoda temsil edilmeyen Birleşik Kıbrıs Partisi’nin (BKP) üyeleri katıldı. Rum konuşmacıların tümü KKTC’yi tanımayacaklarını belirterek, Türk askerlerinin Kıbrıs’tan çekilmesini istedi. Gösteride mikrofonlardan Türkçe ve Rumca “Bu memleket bizim” sloganı atıldı. 1 Mayıs gösterisinde Rum Kesimi’nde yaşayan PKK yandaşlarının yer alması ve slogan atmaları dikkat çekti.”***

Elefterias, “Hürriyet” demektir kıymetli okuyucu.. Osmanlı’ya isyanı adada ilk başlatan Markos Drakos’un (Diğenis) anısına meydana bu isim verilmiştir. Akritas Plânının, şimdiki Kıbrıs Rum lideri Papadopoulos’la beraber uygulayıcısı olan terörist Yunanlı albay Grivas’ın da kod adı Diğenis idi.

Bu meydanda toplanılmış, KKTC’nin tanınmayacağı,

Türk askerlerinin Kıbrıs'tan çekilmesi istenmiş, İmralı'da ika-
met buyuran Öcalan'ın posterleri ve PKK bayrakları taşınar-
ak "Bu memleket bizim" sloganları atılmış.

Peki bu gazete bu habere bu manşeti nasıl koymuş?

Doğrusunun; "Rumlarla; yalakalar, işbirlikçiler, teröristler,
bölücüler, 'içimizdeki' Rumlar, Rum asıllı KKTC vatandaşları"
veya kısaca Rumlarla hainler omuz omuza" olması gerekmez
miydi?

Dilimizde tüy, kalemde mürekkep, yazıcıda kartuş bitti
ama hâlâ anlatamadık bizim ayran budalarına; "Yunanlı ve
Rumun komünisti önce Yunanlı sonra komünisttir" diye.

Bizim komünistler ise önce komünist, sonra yine komü-
nist ve üstelik bölücü.

Yunanlı solcu Pan-Helenik; yâni elen ırkçısı.. Bizimkiler
ise "ırk"tan nefret ederler, varsa yoksa "sınıf"..

Dincilerimiz de "ırk"ı hiç sevmeyiz, ırk tefrikadır onlar için
ve sloganları da "Bütün Müslümanlar kardeşler".

Ötekiler de "Bütün dünyanın işçileri birleşin" der.

Sağdan radikal dinciler, soldan komünist kuşatması al-
tında kalmış olan biz ise, "Ey Türkler neredesiniz, haliniz ni-
cedir?" diye sorduğumuzda büyük kabahat işlemiş oluruz.

Peki PKK'lıların aynı sahnede boy göstermesine ne di-
yorsunuz?

Rumların PKK ile işbirliği içinde olduklarını, güneyde,
Trodos'ta PKK kampları bulunduğunu anlatmamış mıydık?

Bu "suçüstü" değil midir?

Rumların, kuzeydekileri **a)** 1571 göçmenleri (yerliler), **b)**
1974 göçmenleri (Türkiyeliler) ve **c)** Kürtler diye böldüğünü,
Kürtlere yerlilerden bile fazla sempati-hoşgörü gösterdiklerini
söylememiş miydik?

İşte Türk tarafı böyle bir ortamda sınırları açtı ve Rumlara pasaport sorarak geçiş izni vermeye başladı.

2 Mayıs'ta da kontrol noktası dışındaki bir bölgeden yasadışı olarak sınırı geçmeye teşebbüs eden 18 Rum'u tutukladı.

3 Rum da yine izinsiz olarak kuzeydeki Ötüken köyüne gelmiş ve kilisedeki çanı çalmaya kalkmışlar. Onlar da tutuklanmış.

Rahatlık, anlaşma, hoşgörü battı anlaşılan.

Zaten Denктаş'ın açılımından hayli rahatsız olmuşlar ve telaşa düşmüşlerdi.

Rum Yönetimi Sözcüsü Kypros Chrisostomides acele bir açıklama yaparak Denктаş'ın Kıbrıs sorunuyla ilgili siyasetinde değişiklik olmadığını, Denктаş'ın işgal altındaki bölgede kurduğu yasadışı rejimi sürekli ihya etmeye çalıştığını vurguladı. Sözcü, Denктаş'ın Papadopoulos'la görüşme talebiyle ilgili olarak da Denктаş'ın bu öneriyi BM'i sürekli baypas etme girişimleri çerçevesinde yapıldığını, amacın kendi pozisyonunu iyileştirmek Kıbrıs Cumhuriyeti statüsünü düşürmek olduğunu söyledi.

Papadopoulos da geri kalmadı; Kıbrıs Türk toplumu lideri Rauf Denктаş'ın Kıbrıslı Rumların işgal altındaki bölgede otelde kalma koşuluyla üç gün işgal altındaki bölgede kalabileceklerine yönelik yeni kararının, dolaşım özgürlüğünün daha da sınırlandırılmasının bariz bir örneği olduğunu, bu girişimin Kıbrıslı Rumların duygularına karşı kışkırtma olduğunu, otellerin büyük çoğunluğunun zaten Kıbrıslı Rumların malı olduğunu, bir anlamda kendi evlerine izinle gidip sahte devlete mali katkıda bulunmakta olduklarını ifade etti. Rumlar böyleydi de Yunanistan farklı mı idi?

Yunanistan Dışişleri Bakanı Yorgo Papandreu da, "Kıbrıs'ta duvarın yıkıldığını, ancak bunun KKTC'nin de tanındığı anlamına gelmediğini" söyledi. Papandreu, AB dışişleri bakanları toplantısı için gittiği Rodos adasında yaptığı açıklamada, Kıbrıs'ta son günlerde yaşanan gelişmelerle, Rumların Kıbrıslı Türklerle birlikte yaşayamayacaklarına dair söylentilerin çürütüldüğünü savundu. Yorgo Papandreu, "Kıbrıs'ta duvarın yıkılmasıyla yeni bir dinamik oluşmaktadır. Ancak, bu Kıbrıs Türk hükümetinin de, tanınması anlamına gelmez. Kıbrıs'ta çözüm için uluslararası toplumun işaret ettiği yönde ilerlemeliyiz" diye konuştu.

Türk Dışişleri Bakanı ise bu düşüncede olan, PKK'lıları Trodos'ta saklayan ve eğiten Yunan ve Rum Dışişleri Bakanlarını Rodos'tan sonra Kaş'ta misafir etti ve bu ziyaretini Yunanistan'ın Türkiye'ye bir jesti olarak gördüğünü ifade etti.

Jestin iriliğini fark ediyor musun kıymetli okuyucu?

Şimdi karşı tarafın bu yaklaşımda olduğunu böylece saptadıktan sonra; "maraş'ın teslimi ve 20.000 Rum'un Karpaz'a dönmesi koşuluyla açıkladığı "karşı önerilerinin" neler olduğunu ve altında yatan gerçekleri incelemeye başlayabiliriz.

Önerileri; mantık örgülerini daha iyi anlayabilmek maksadıyla ve geleceğe tam bir belge olması açısından Rum tarafının hükümet açıklamasından bire bir tercüme ile, kendi ifadeleriyle ve bütünüyle alıyoruz.

"HÜKÜMETİN KIBRISLI TÜRKLERE YÖNELİK POLİTİKASI ÇERÇEVESİNDE İYİLEŞTİRİCİ ÖNLEMLER PAKETİ Kıbrıs'taki çözümsüzlük sürerken Hükümetin aşağıdaki iyileştirici önlemleri almasında esas amacı, özellikle işgal altındaki bölgelerde yaşayan Kıbrıslı Türklerle, Kıbrıs Cumhuriyetinin vatandaşlarına sağlanan hak ve

hizmetlerden mümkün olduğu kadar faydalanma imkanı sağlamaktır. Tüm önlemler, meşruiyet, uluslararası hukuk ve AB müktesebatı çerçevesinde uygulanacaktır.

Önlemlerin yasal mantığı, göz yumulması durumunda Kıbrıs Cumhuriyetinin Kıbrıslı Türk vatandaşlarının temel haklarının çiğnenmesini veya bu haklardan yoksun bırakılması sonucunu doğuracak veya bu anlama gelecek olan Türkiye'nin boyunduruğu altındaki yerel yönetimin yasadışı bir şekilde üretildiği olgusunu ortadan kaldırmaksızın ve bunlara göz yumulmaksızın bazı eylemlerinin sonuçlarına Kıbrıs Cumhuriyeti'nin dayanabileceği olgusuna dayanıyor. Bu yaklaşım, bazı koşullara ve somut duruma bağlı olarak işgal bölgesindeki bazı düzenlemeleri ve uygulamaları Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin, Lahey Uluslararası Adalet Divanının Namibya konusunda aldığı karara gönderme yaparak aldığı bir karara dayanmaktadır. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin var olan durumu dikkate almama olanağına sahipken bu tavrı ileri götürmesi, özgür iradesi ile bazı durumları bilinçli, realist bir şekilde ele alış arzusunu gösteriyor. Sonuç olarak bu önlemler, hiçbir biçimde ayrılıkçı entitenin varlığının tanınması veya varlığının kabulü anlamı taşıdığı şekilde yorumlanamaz.

MAL DOLAŞIMI Mal dolaşımı belirgin bir biçimde kolaylaştırılacaktır. Daha açık bir şekilde, Kıbrıs'ta yerel üretilen mal ve eşyanın ve zati eşyanın Kıbrıs Cumhuriyeti ve Avrupa Birliği ilgili yasalarına göre işgal altındaki bölgelerden Hükümetin kontrolü altındaki bölgelere dolaşımı pratikte kolaylaştırılacaktır. (Hükümetin kontrolü al-

tında bulunan bölgelerden işgal altındaki bölgelere yönelik mal dolaşımı zaten serbestti.) İşgal altındaki bölgelerde üretilen malların Kıbrıs'ta, Avrupa Birliği piyasasında yada üçüncü ülkelerde pazarlanması için Kıbrıs yasalarına ve AB müktesebatına uygun olarak düzenlemeler yapılacaktır. Bu önlemin pratikte uygulanması için sivil toplum örgütlerinin ve Avrupa Komisyon'unun katkıları ve anlaşma yapması bekleniyor.

KİŞİLERİN VE ARABALARIN DOLAŞIMI Kıbrıslı Türklerin ve Kıbrıs'ta yasal olarak bulunan her şahsın işgal altındaki bölgelerden Hükümetin kontrolünde bulunan bölgelere yönelik dolaşımı daha da kolaylaştırılacaktır. Bu yönde Kıbrıs Hükümeti, kontrolündeki bölgelerle işgal altındaki bölgeler arasında daha fazla kontrollü geçiş noktasının açılması konusunda her türlü çabayı harcayacaktır. Artı, işgal altındaki bölgelerden gelen araçların Hükümetin kontrolü altında bulunan bölgelerde yasal biçimde trafiğe çıkması için gerekli düzenlemeler yapılacaktır. Ayrıca, turistlerin Hükümetin kontrolü altında bulunan bölgelerden işgal altındaki bölgelere geçişlerinde mevcut sınırlamalar zaman açısından aşamalı biçimde gevşetilecektir.

İSTİHDAM İşgal altındaki bölgelerde yaşayan Kıbrıslı Türklerin, Hükümetin kontrolü altında bulunan bölgelerde yaşayan işveren yanında istihdam edilmeleri yönünde pratik önlemler alınacaktır. Kıbrıslı Türkler, bütün Kıbrıslı emekçiler için geçerli olan çalışma koşulları altında istihdam edilecektir. Bu çerçevede, alınacak diğer tedbirler arasında, Kıbrıslı Türklerin iş bulmak için bütün ilçelerde İş ve İşçi Bulma Dairelerine başvurma hakları

olduğu izah edilecektir. Geçerli uygulama daha geniş biçimde kamuoyunun bilgisine sunulacaktır. Dilekçeleri e-posta (e-mail) yoluyla gönderme olanağı sağlanacaktır. Teknik eğitilmiş kişilerin istihdam edilmesine önem verilecektir. İşçi sendikalarına, Kıbrıs Sendikalar Forumuna ve iki toplumun İşveren ile Sanayiciler federasyonlarına eşgüdüm sağlamada uygun bir rol verilmesi yönünde düzenlemeler yapılıyor.

MÜTTEAHİTLİK VE TAŞARONLUK İşverenler ile taşaronların ilgili yasalara uymaları koşuluyla işgal altında yaşayan Kıbrıslı Türklere müteahhitlik ve taşaronluk vermek.

KIBRISLI TÜRKLERİN MESLEK EĞİTİMİ Kıbrıslı Türklerin, Leonardo, Socrates ve Altıncı Çerçeve Program gibi araştırma programlarına ve diğer AB programlarına katılmaları teşvik edilecek ve kolaylaştırılacaktır. Kıbrıslı Türklere Kıbrıs'ın uluslar arası alanda tanınmış Yüksek Eğitim Kurumlarında ve Üniversitelerinde eğitim görmeleri için burslar verilecektir. Hükümet, kontrolü altında bulunan bölgelerde Orta Eğitim Okullarında Türkçe'nin okutulmasına aşamalı biçimde geçilmesi gerektiğini benimsiyor. Türkçe bu bölgelerde yaşayan yetişkin kişilere de öğretilmelidir. Bu amaçla Kıbrıslı Türk öğretmenlerin istihdam edilmesi konusunda çaba gösterilecektir.

İŞGAL BÖLGESİNDE EĞİTİM Hükümet, işgal altındaki bölgede yaşayan Kıbrıslı Türk öğrencilere yada üniversitelilere Yunan dilini öğretmek gereğini kabul ediyor. Bu yönde Yunanca'nın ücretsiz olarak öğretilmesi için pratik düzenlemeler yapılacaktır.

KIBRISLI TÜRKLERİN ULUSLARARASI SPOR ETKİNLİKLERİNE KATILIMI Kıbrıs Hükümeti, yetkili spor federasyonları aracılığıyla Kıbrıslı Türk sporcuların uluslararası spor organizasyonlarına Kıbrıs Milli Takımları ile katılmalarını kolaylaştıracaktır. 2004 Olimpiyat Oyunları, Kıbrıslı Türk sporcuların Kıbrıs Milli Takımına katılmaları için iyi bir fırsattır.

KIBRISLI TÜRKLERİN YURT DIŞINDAKİ ETKİNLİKLERE KATILIMI Kıbrıs Hükümeti, işgal altındaki bölgelerde yaşayan bilim adamlarının, sanatçıların v.s kişilerin dış ülkelerde düzenlenecek uluslar arası faaliyetlere katılma istemlerine itiraz etmeyecektir. Yeter ki bu katılım kişisel düzeyde olsun, işgal altındaki bölgelerin yönetiminin adına olmasın yada ayrılıkçı varlığın sembolleri kullanılsın. Hükümet, toplumlararası temasların ve Kıbrıslı Rum ve Türk sivil toplum örgütleri arasındaki işbirliğinin pratikte güçlendirilmesi için çalışacaktır.

KAYIPLAR- YAŞAMINI YİTİREN SİVİLLER 1963-67 ve 1974 dönemlerinin Kıbrıslı Türk kayıp kişilerin yakınlarına yapılacak muamele, aynı dönemlerde kayıp Rumların yakınlarına yapılan muameleyle aynı olacaktır. Alınacak tedbirler arasında maddi yardımda bulunmak, devlet dairelerinde mevcut olan bilgilere ulaşma imkanı sağlamak, kayıp kişilerin akıbetini belirlemeye yönelik çalışmaları güçlendirmek, kalıntıların üzerinde kimlik belirleme amacıyla Genetik Maddelerin Toplanacağı bir Bankanın kurulmasını sağlamak ile ölüm öncesi ve akrabalarından alınacak diğer gerekli bilgilerin toplanacağı bir bankanın kurulmasını ilerletmek ve akrabaların ilgilendiği ve işbir-

liği yaptıkları durumlarda da arama kazıları yapma ve kemikleri mezarlardan çıkarmak işlemleri bulunuyor.

İNSANİ KONULARDA ORTAK KOMİTE Buna paralel olarak, Kıbrıs Hükümeti, Kıbrıslı Rumlar, Kıbrıslı Türkler ve kısa adı UNFİCYP olan BM Kıbrıs Barış Gücünün katılacağı ve insani konularla ve bunlara ilişkin konularla ilgilenecek üçlü bir komitenin oluşturulmasını öneriyor. Bu komitenin misyonu, insani sorunları görüşüp çözmek ve ateş kes hattının her iki tarafında yaşayan kişiler arasındaki temasları ve iletişimi kolaylaştırmak olacak.

BELGELER Kıbrıs Hükümeti, daha fazla pratik düzenlemeler yaparak, Cumhuriyet makamları tarafından Kıbrıslı Türklere seyahat belgesi, kimlik kartı, doğum belgesi ve başka belgelerin çıkarılmasını kolaylaştıracaktır. İşgal altındaki bölgelerde ikamet eden yada ikamet etmiş olan Kıbrıslı Türklerin ailevi veya şahsi durumuna ilişkin belgeler, duruma göre incelenebilir ve sözü geçen kişilerle ilgili idari işlemler yapıldığında, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yetkili makamları, bu belgelerin içeriğini göz önünde bulundurabilir.

TEDAVİ Hükümetin kontrolü altında bulunan bölgelere teşhis yada tedavi için gelen yada gelmek isteyen Kıbrıslı Türk hastalara daha iyi hizmet verilmesi için daha fazla pratik önlemler alınacaktır. Bu amaçla, acil durumlara ilgilenecek ve 24 saat hizmet verecek bir mekanizma (hot - line) kurulacaktır. Ayrıca, hastaların yararı için, ateş kes hattının her iki tarafında bulunan doktorlarla ve tıbbi kuruluşlar arasında işbirliği geliştirip teşvik edilecektir.

KÜLTÜR MİRASI Hükümet, Avrupa Konseyi Parla-

menterler Meclisinin yaptığı ve Kıbrıs'ın kültürel mirasını korumak amacıyla uluslar arası bir kuruluşun oluşturulması ile ilgili teklifi benimsiyor. Teklifin ruhuna göre, Kıbrıs'ın tüm kültürel mirasının korunması gerekiyor. Söz konusu teklif, Kıbrıs Türk tarafıyla işbirliği yapılmasını öngörüyor. Bu çerçevede, Kıbrıs Cumhuriyeti kontrolü altındaki bölgelerde bulunan Türk anıtlarının bakımına önem verilecektir. Bunlar, cami, mezarlık, veya Müslümanlara ait anıtlar ve işgal bölgesindeki kilise ve diğer anıtlar olabilir. RİK'İN

TÜRKÇE BÖLÜMÜNÜN GÜÇLENDİRİLMESİ Kısa adı RİK olan Kıbrıs Radyo Yayın Kurumunun Türkçe programları iyileştirilecektir. Türkçe altyazılı programların sayısı artırılacak. Türkçe haber bültenlerinin yanı sıra Aktüalite ve Prizma programları daha kapsamlı olacaktır. Artı, Kıbrıslı Türkler ile Rumlar arasında karşılıklı güven, saygı ve barış ortamı oluşturulması amacıyla Kıbrıslı Türklerle yönelik yeni bir televizyon programı hazırlanacaktır.

ARA BÖLGENİN MAYINLARDAN TEMİZLENMESİ Birleşmiş Milletlerin Kıbrıs'la ilgili kararları uyarınca, Kıbrıs Hükümeti 2002 yılının Ocak ayında BM Kıbrıs Barış Gücüne ara bölgede bulunan bütün mayın tarlalarının kaldırılmasını önerdi. 12 Nisan 2002 tarihinde BM Kıbrıs Barış Gücü, bu konuyla ilgili Türk tarafının olumsuz cevabını resmen Kıbrıs Hükümetine iletti. Bu gelişmeye rağmen, Kıbrıs Hükümeti, Milli Muhafız Ordusunun ara bölgedeki mayın tarlalarını tek taraflı olarak kaldırma niyetini yeniden teyit ediyor.

YEREL YÖNETİMLER DÜZEYİNDE İŞBİRLİĞİ Hükümet, yasadışı ayrılıkçı varlığa karşı pozisyonunda her-

hangi bir değişiklik yapmaksızın ateş kes hattının iki tarafında yerel yöneticiler arasında işbirliğinin geliştirilmesi ve işgal bölgesinde yerel projelerin finansmanı için formüller üzerinde çalıştı

İŞGAL BÖLGESİ VE TÜRKİYE İLE TELEFON BAĞLANTISI İletişimin kolaylaştırılması için, Hükümet, işgal altındaki bölgeler ve Türkiye ile telefon bağlantılarının doğrudan yapılması yönünde çalışmalar yapacaktır. Cep telefonlarına gelince, sözleşmelerin devletler arasında değil, şirketler arasında yapıldığını göz önünde bulundurarak, Kıbrıs Telekomünikasyon İdaresi işgal bölgesinde de hizmet sunan uluslararası özel şirketlerle sözleşme yapması için cesaretlendirilecektir.

KIBRISLI TÜRKLERİN SEÇİM HAKKININ KORUNMASI Kıbrıslı Türklerin, Kıbrıs hükümeti denetminindeki bölgelerdeki yerel yönetim seçimlerine ve Avrupa Birliği yasaları ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ilgili kararları temelinde Avrupa Parlamento seçimlerine katılabilmeleri için gerekli yasal düzenleme ileri götürülecek.

KIBRIS TÜRK İŞLERİ DAİRESİ Yukarıdaki önlemlerin uygulamasının koordine edilmesi için Kıbrıs Türk İşleri Dairesi oluşturulacaktır. Bu Dairenin yetkileri arasında aşağıda belirtilen yetkiler de bulunacaktır: a) Kıbrıslı Türklere karşı ayırım yapılmaması için bütün yasaları, siyasi ve idari işlemleri dikkatle incelemek için devletin çalışmalarını koordine edecektir. b) Uygun gördüğü taktirde, Kıbrıslı Türklerin hak ve yasal çıkarlarının daha iyi biçimde korunmasını sağlamak için yasal ve idari tedbirlerin alınması yada mevcut olanların değiştirilmesi için tavsiyelerde bulunabilecektir. c) Cumhuriyetin Kıbrıslı

Türk vatandaşlarına hizmet edilmesi için pratik uygulamalar önerecektir ve bunların hayata geçirilmesiyle ilgilenecektir. Bu uygulamalar Kıbrıslı Türklerin devlet dairelerine ulaşmalarında karşılaştıkları pratik zorlukları ve devlet politikalarının uygulanmasından kaynaklanan faydalar göz önünde bulunduracaktır. ç) İlgili devlet dairelerinin yetki alanlarını ihlal etmeden Kıbrıslı Türklerin başvurularını kabul edip ilgili devlet dairelerine yada başka dairelere iletebilecek. Bunlarla ilgili kendi tekliflerini de yapabilecektir. d) Kıbrıslı Türklere hak ve yükümlülükleri hakkında bilgi verecek ve tavsiyelerde bulunacaktır. Aynı zamanda, Kıbrıslı Türklere mevcut yasalardan, uygulanan politikalardan (örneğin pasaport çıkarma politikası, maddi yardım politikaları v.s) ve Kıbrıs'ın AB üyeliğinden kaynaklanan yararlar hakkında bilgi verecektir. e) Dilekçe, başvuru ve saire gibi belgelerin Türkçe'ye çevrilmesiyle ilgilenecektir. Bu bilgiler, bu Dairenin oluşturacağı bir internet sayfasına konacaktır. Bu sayfada Kıbrıslı Türkler için yararlı başka bilgiler de bulunacaktır.”

Rum önerileri, “hiçbir şekilde kuzeydeki yasa dışı devletin tanınmış olması anlamına gelemeyeceği” mantığı üzerine bina edilmiş.

Görünürde gençlere iş imkânı, esnafa ticaret imkânı, vatandaşlara da seçme-seçilme imkânları sağlıyor.

Amaç, özellikle gençleri Güney'e çekmek.. Cazip iş imkanları sunarak yerleşmelerini sağlamak..

Arkadan diğer haklar geliyor..

Örneğin seçime girmek.. Milletvekili olabilme..

Ufak bir şart var; azınlık olabilmeyi kabullenmek. Ancak Rum tarafındaki partilerden aday olup, hâttâ Avrupa Pârlâ-

mentosuna bile gidebilecek “KıbrıslıTürk” Cumhuriyet vatandaşları.

Gençler uluslar arası müsabakalar da katılabilecek, spor yapabilecekler.

Rum takımlarında..

Oyun açıktır ve dikkatlice okunduğunda çocukları bile kandıramayacağı bellidir.

Benim bir tek konuda endişem var.. Sağlık konusu..

Bu kadar senedir KKTC ile ilgiliyim, bizim tarafta sağlık sigorta sisteminin ne olduğunu anlamış değilim. Emekliler bile doktor-ilaç parasını cepten öderler.

Adada tedavi imkânı bulunamayan hallerde refakatçi dahil yurt dışı (Türkiye dahil) bütün masrafları ise devlet öder.

KKTC’de hastahane-eczane-doktor ilişkileri ve “seviyeleri” halkın duygularını tatminden uzaktır.

Gerekli önlemler alınmadığı takdirde ben bir tek bu konuda KKTC vatandaşlarının güneşe geçmekte tereddüt etmeyeceklerini düşünüyorum.

İşte o noktada Rum kesimi bir takım kırtasiyecilik oyunları ile istemese de halkı, “korsan Rum devleti”ni tanımaya itebilir.

Gerisi boş bir çuvaldır önerilerin. Bir önceki yazımızda (“Bugün Türk Tarafına Gelen Düşman Sayısı” Hüseyin MÜMTAZ).. 28.Nisan 2003) dile getirdiğimiz “AB vatandaşı Batı Trakya Türklerinin azınlık statülerinin” incelenmesi-halka ve öğrencilere iyi duyurulması Rum virüsüne karşı Türkleri koruyacak en etkili antibiyotiktir.

Boşa geçirilecek tek bir saniye bile yoktur.

03 Mayıs 2003

Kabukları Soyulmuş Muzlar Vardı Elllerinde

Diplomasi alanında son yıllarda bu kadar rezil, pişkin ve yüzsüz bir çıkışa daha rastladığımı hatırlamıyorum.

Amerika, BM Genel Sekreteri Annan'ın adıyla anılan plan çerçevesinde Kıbrıs'ta görüşmelerin yeniden başlaması için diplomatik atağa kalkıyormuş. Dışişleri Bakanlığı'nın Kıbrıs Özel Koordinatörü Thomas Weston, da bu çerçevede, Atina, Ankara ve Lefkoşa'yı ziyaret edecekmiş. Konuyla ilgili olarak yapılan açıklamada, Weston'ın 9-20 Haziran tarihleri arasında, Brüksel, Roma, Atina, Lefkoşa ve Ankara'yı ziyaret etmeyi planladığı bildirilmiş. Bakanlık, Weston'ın temaslarını 'normal danışmalar' olarak tanımlamış ve Washington'ın amacının, Kıbrıs'ta iki tarafın, BM Genel Sekreteri Annan'ın çözüm planı temelinde, görüşmelere başladığının görülmesi olduğunu vurgulayarak müzakerelerin mümkün olduğu kadar çabuk başlaması gereğine inanıldığını da ifade etmiş.

Irak'a; Wolfowitz'in itirafıyla "olmayan kitlesel imha silahlarını bilinçli olarak abartarak" saldırırken Amerika BM kararlarını göz önüne almış mıydı, yoksa bırakın kararı; BM'in tümünü elinin tersiyle bir kenara mı itmişti?

Ne demişti Bush at pazarlığı sırasında Yakış ile Babacan'a?

“22’inci yüzyılda BM’in gerekli olup olmadığını araştırıyorum”.

BM’i kendi hükümetine bağlı bir Genel Müdürlük seviyesinde gören Bush Irak (Amerikan menfaatleri) söz konusu olunca hiçe sayıyor, ama Kıbrıs (Amerikan menfaatleri) konu edilince ön plana çıkarılıyor.

BM Bush’un babasının çiftliği midir?

Olabilir ama Türkiye değildir.

Fakat bunun böyle olduğunun; gerektiğinde Wolfowitz’in evinde kalan, gerektiğinde planı İngiliz ve Rumlarla hazırladığı sabit De Soto ile çok özel danışmalar yapan ve Zapsuyu kıyılarından gelen özel danışmanlar aracılığı ile gizli kapaklı değil, devlet onuruna yakışan bir biçimde açıkça ve resmen ifade edilmesi gerekir.

Neredeee?

Yangından mal kaçırانlar sadece Akepe iktidarı içinde değil ki..

Tesadüf bu ya! Denктаş’ın; “Annan Plânını Kıbrıs’ı bilmeyenler Rumlara danışarak hazırladı” dediği gün TÜSİAD heyeti Annan’ı Newyork’ta ziyaret edip fikir alış verişinde bulunuyordu.

“Ekonomik konularda görüşmeler” yapmak üzere bulunduğu Washington’ın ardından New York’a geçen TÜSİAD yönetim kurulu üyeleri ve De Soto, görüşmenin ardından gazetecilerin sorularını yanıtlamış. Kıbrıs’taki karşılıklı serbest geçişlerin olumlu bir gelişme olduğunu vurgulayan De Soto ve TÜSİAD üyeleri, bunun ancak, daha geniş kapsamlı bir çözüm için başlangıç olabileceğini belirtmişler. TÜSİAD Yönetim Kurulu Üyesi Cem Duna, Kıbrıs’la ilgili bundan sonra atılacak adımların Türk tarafından gelmesinin beklendiğini söy-

lemiş. Cem Duna, 2004 yılının Mayıs ayına kadar Ada'da çözüme yönelik bir gelişme yaşanmadığı takdirde, bunun Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyelik sürecine olumsuz etki edeceğini kaydederek, "Kıbrıs ile ilgili bundan sonra herşey Türk tarafına bağlı; top bütünüyle Türk tarafında, hükümetimiz de artık bunun farkında" demiş..

Halbuki Denктаş aynı gün şunları söylemişti (30 Mayıs):

"Kıbrıs meselesi halledilecekse, bugün Filistin ve İsrail'de konuşulduğu gibi iki devlet esası üzerinden halledilir".

"Annan planı, Kıbrıs Türklerinin yarısını göçmen yaptı, iki kesimliliği ortadan kaldırdı, bir anayasa altında Kıbrıs Türklerini Rum çoğunluk altına mahkum etti, Türkiye'nin garantisini sulandırdı ve zaman içerisinde de ortadan kaldırdı.

"Plan Türk tanklarının adadan çıkması, Yunan tankları varsa kalmasını öngörmekte, hazırlanan haritalarsa Türk topraklarının en verimli bölümlerini Rumlara vermekte".

"Kıbrıs sorunu, iki devlet esası üzerinden, iki egemen halkın ortaklığı olarak halledilebilecektir. Bunu kabul etmeyenler, onun planı, bunun planı diye bize hiç baskı yapmaya gelmesinler. Baskıya tahammülümüz yoktur".

Konuşmasının sonunda; BM Genel Sekreteri'nin Kıbrıs Özel Temsilcisi Alvaro De Soto'nun, Türklerle Rumlar arasında tarafsız bir arabulucu sıfatını kaybettiğini kaydeden Denктаş, "İnanırlığını, güvenilirliğini kaybetmiştir. İki tarafın da çeşitli nedenlerle 'olmaz' dediği, 'yapamam' dediği bir referandum meselesinde tamamen beni ve Türk tarafını suçlaması insanlığa uymaz, adalete sığmaz" ifadesini de kullandı.

Denктаş'ın "tarafsızlığını kaybetti, sadece Türk tarafını suçladı, plânı Rumlarla beraber hazırladı" dediği De Soto ile

TÜSİAD gidip görüşüyor ve “Top artık Türk tarafında, bunu hükümetimiz de biliyor” diyor.

“Hükümetimiz”; Rum kesiminin AB’ye imza töreninin ardından adaya gelince “Enosis’i gerçekleştirdik” diyen Yunan Başbakanı Simitis ile görüşmesi için “KıprıslıTürk” muhalefet liderlerine de izin vermiş ve “hazım zorluğu çeken o midesizler” de koşup görüşmüştü hatırlayacaksınız..

“Hükümetimiz” aynı şekilde; acaba balyozlarla Lokmacı barikatına yürüyen Arasta esnafı olayının da teşvikçisi midir?

Türk tarafının iki kesim arasında açtığı kapıları yetersiz bulan Arasta esnafı kendi dükkanlarının yakınındaki Lokmacı barikatından da geçiş yapılması için balyozlarla barikata yürümüşler.

Bir kesimin benzetmekten çok hoşlandığı “Berlin duvarı”nı çağrıştırmak için.

Halbuki Berlin Duvarı’nın iki tarafında “aynı millet” yaşıyordu..

Peki Lefkoşa’da balyoz kuşananlar acaba karşı taraftaki soydaşları ile mi birleşmek istiyordu?

Yeri gelmişken, Kıbrıs’ta Türkler iki çeşittir kıymetli okuyucu.

1. Kıbrıs Türkleri. 2. “KıprıslıTürkler”.

“Kıbrıs Türkleri”; 1571 ve 1974 göçmenlerinden müteşekkil olup Türk milletinin bir parçasıdırlar.

“KıprıslıTürkler” ise önce adalıdır. Ada’daki milletin parçası olduklarına inanırlar. “Ne Türk’üm ne Rum, adalıyım” diye pankart açıp, Rum bayrağı taşırlar.

Karen Fogg’dan yeterli euro ve işaret aldıklarında da sokaklara dökülüp balyozlarla öteki taraftaki kardeşleri ile birleşmek için duvarlara saldırırlar.

Türk askerine “işgalci” derler.

Son tahlilde TÜSİAD üyeleri ile aynı fikri kaynaktan nemalandıkları varsayılabilir.

İşin kötüsü; duvarın öte tarafındaki “adadaki millet” onları kardeş bellemez, ilk fırsatta faşist terörist Papadopoulos’u “başkan” seçer.

Kafasındaki 140 tilkinin kuyruğunu birbirine değdirmeyen Denктаş, herkesin teslim bayrağını çekeceğini zannettiği bir sırada şapkasından resmen tavşan(lar) çıkarmış ve geçiş serbestisi sağlamıştı.

Arkadan geceleme, arkadan Türk mahkemelerine müracaat hakkı tanımıştı Rumlara.

Ve dedi ki; “23 Nisan’dan beri yaşanan durum, anlaşmalarla sağlanması düşünülen durumdur.”

Şimdi; 23 Nisan’dan beri insanların serbestçe gidip gelebildikleri, sadece Rumların tahditler koydukları, yasakçı davranışlar sergiledikleri, münferit olaylar dışında vukuatın olmadığı, herkesin memnun olduğu bir ortamda TÜSİAD, De So to ve Weston daha ne istemektedirler?

Neye, niçin müdahale edeceklerdir?

Şimdiki durumdan rahatsız olan ve çeşitli yasaklar koyanlar, Rumlardır. KKTC’ye geçen, pasaportunu gösteren, geceleyen, alış veriş yapan vatandaşlarını çeşitli yöntemlerle caydırmaya çalışıyor.

Geceleyenleri mahkemeye veriyor, Türk tarafında ucuz olduğu için aldıkları yiyecek maddelerinin Rum tarafına geçişini yasaklıyor, el koyuyor.

“Jest” olarak ise “hükümetimiz” Rumlara; Türkiye’ye “vizesiz giriş” hakkı tanıyor.

Dış politika’da “jest” karşılıklı olur. Karşılıksız ise adı “tâviz”dir.

Milletin sırtından verilen tâviz.

1983 olmalı.. Edirne'de görevliyim.

Özal yine şimdiki gibi tek taraflı bir kararla Yunanlılara vizeyi kaldırmıştı.

Edirne çarşısı bir anda Yunanlılarla dolmuştu. Akın akın geliyor, bizde daha ucuz olduğu için her şeyi fakat çoğunlukla da yiyecek malzemelerini kilolarca alıp akşam dönüyorlardı.

Yunanlı bir hafta sonra yasak koydu. Aynı Kıbrıslı Rumların yaptığı gibi fazla yiyecek malzemesinin alınmasını yasakladı.

Yunanlılar ancak her sebze meyveden birer kilo alabiliyorlardı. Sokaklarda hem dolaşan hem de ellerindeki kabuğu soyulmuş muzları yiyen Yunanlıları seyreder gülüşürdük. Bir kilo muz almışlar, yasak olan diğer kiloyu da midelerinde kapıdan geçirmeye çalışıyorlardı.

Edirne esnafı artık Türk müşterilere bakmaz olmuştu. Camlara Yunanca ilanlar bile asıyorlardı.

Bir gün çarşıda bir dükkanın kapısında kendisini ittirerek içeri girmeye çalışan bir Yunanlı'ya yanımdaki "Kıbrıs Türkü'nün, kendisinden hiç beklemediğim bir tarzda dirsek attığını görünce şaşırmıştım.

"Yıllarca Kıbrıs'ta bizi ittirdiler. Bir de burada itilip kakılmaya tahammül edemedim" demişti.

Aradan tam yirmi sene geçmiştir kıymetli okuyucu ve Yunanlı bize vizeyi hâlâ kaldırmamıştır.

"Hükümetimiz"in Rumlara tanıdığı vizesiz giriş hakkının da, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına aynı şekilde daha bir yirmi sene sağlanacağını zannetmeyin.

Geçiş serbestliği ilginç olaylara da sahne oluyor.

Rumlar kuzeye gelip yıllar önce gömdükleri altınları-pazarları buluyorlar. Türk ailelerden muhafaza ettikleri eşyalarını-mücevherlerini alıyorlar.

Rumlar Dérinya'da Türk bayrağına el sürmeye çalışırken alınının çatından vurulan Ruma ateş eden Türk'ü arıyor tutuklamak üzere kapıda ama EOKA'cılar Türk tarafına sorgusuz sualsiz geçiyor, Akdeniz köyüne kadar da gidiyor.

İlginç bir olay da "marûf fizik tedavi mütehassıslarımızdan" Dr. Özel Aygın'ın başından geçmiş.

Limasol'a gitmiş ve 74'te aynı "Schindler gibi" hayatını tehlikeye atarak kendisini ve ailesini Türk tarafına kaçırarak "Rum milli muhafız askeri" Adonis'i ziyaret ederek kucaklayıp öpmüş.

Özel Aygın acaba hayatında hiç, bir Türk askerini kucaklayıp öptü mü?

Hem 74'te harekâttan sonra güneyde kalan Türklerin kuzeye geçmesini Rumlar engellemiyordu ki..

Aralık 74'e gelindiğinde güneyde çoğu Baf'ın dağ köylerinde olmak üzere sadece 12 bin Türk kalmıştı.

Hiçbir Türk'ü de Rumlar Türk tarafına kaçıyor diye vurup öldürmemişti.

Bırakın başkalarına öykünerek, lüzumsuz kahramanlar yaratmayı.

Kendi kahramanlarınıza biraz değer verin.

Sonuçta Akepe hükümeti, Arasta esnafı, TÜSİAD heyeti ve Özel Aygın'ın; Denктаş karşıtlığı konusunda ilginç bir ortak paydada buluştuklarını görüyorum.

AB-ABD-Fogg-De Soto-Annan paydası.

Peki Türk nerede?

2 Haziran 2003

Hepimiz “Hain”iz

Geçen ay cılız ve antipatik bir grubun davetiyle Trabzon’a; Akepe iktidarının izni dahilinde Rum-Yunan tarafıyla görüşmeler yapmakta olan, karşı tarafla işbirliği müseccel Mehmet Ali Talât gelmiş ve 10 kişiye bir “konferans” vermişti.

Büyük tepki görmüş ve salonda kendisine “Sen Türk değil, Yunan Rum’usun” denmişti.

Geçen hafta da KKTC Başbakanı Eroğlu geldi.

Eroğlu’nu 36 STÖ parti, dernek, vakıf davet etti. Temaslarda bulundu, bin kişiye hitab etti, büyük destek gördü.

Yerel bir magazin gazetesi ise bu iki ziyaretle ilgili olarak manşetine nedense “Trabzon Kıbrıs’ın Agorası oldu” cümlesini çekmeyi tercih etti.

Bu magazin gazetesinin, Rumca Agora kelimesini neden kullandığı anlaşılamadı.

Talât ile iyi anlaşıklarını mı imâ etmek istiyorlardı?

Eroğlu duygusal anlara sahne olan konuşmasında “Bana hain diyorlar” dedi.

“Annan plânına ve kuruluşuna oy verdiğim devletimin yok edilmesine karşı çıktığım, vatandaşlarımın refahı için çalıştığım, ‘anavatan ve Türk ordusu olmadan yaşayamayız’ lâfını slogan haline getirdiğim için bana hain diyorlar” dedi.

Üzülme Eroğlu, o zaman hepimiz “hain”iz.

Uzun bir zamandır Türkiye'de ve Kıbrıs'ta hepimiz "hain"iz.

Değerler alt üst oldu. Kelimeler ve kavramlar anlamını değiştirdi. Düşmanla işbirliği ve yalakalık, onlardan para almak "in", bağımsızlığı savunmak "out" oldu.

Bıkıp usanmadan vatan-millet-bayrak-Atatürk-asker diyenler "kurum içi" haksız ve tek taraflı bir takım tasarruflarla cezalandırılır hâle geldi.

Türkiye ve KKTC bir dar boğazdan geçiyor.

Aralık 2003'te KKTC'de yapılacak genel seçimler büyük önem taşıyor.

Sadece KKTC'yi değil, Türkiye'yi de etkileyecek bu seçimler.

Çünkü Akepe iktidarı, önceleri gizlemeye gerek duymadığı "muhalafet hayranlığı-Denktaş düşmanlığı" söylemini, gördüğü tepkiler üzerine bir süredir perde arkasına çekmiş vaziyette.

Başlangıcından beri ilk defa Türkiye'deki siyasi iktidar Kıbrıs'ta muhalafetle işbirliği içinde.

KKTC'de; "Anavatan-Türk Ordusu-bağımsızlık-eşitler arasında çözüm" diyen UBP kazanırsa, Akepe'nin politikası da iflâs edecek, Kıbrıs'tan gelen Tsunami dalgaları Akepe'yi sallayacak.

KKTC'de Eroğlu'nun UBP'sinin kazanması, Akepe için sonun başlangıcı demek.

Çünkü bu dalgalar; Nisan 2004'te Türkiye'de yapılacak olan ve şimdiden ciddi bir kamuoyu yoklaması haline gelen yerel seçimlere de etki edecek.

Akepe'nin 10 puan kaybetmesi, bitmesi demek.

Evet Aralık 2003'te bir tarafta Annan plânına evet diyenler, diğer tarafta karşı çıkanlar olacak, ikisi yarışacak.

KKTC'deki Ticaret odası, doktriner Marksist muhalefet ve mütareke basını bir tarafta, tek başına UBP diğer tarafta.

AB şimdiden KKTC'ye yardım maskesi ile CTP'li belediye ve STÖ'lere külliyetli miktarda parasal kaynak aktarımı hazırlıkları içinde

Değerli bir dostumuz sağ-sol ayrımına karşı çıkıyor, denklemin Annan planına taraf-karşı olanlar şeklinde kurulmasını istiyor ama yüzde bir-ikilik küsarat kaymaları haricinde ne yazık ki genel hatlarıyla geleneksel sağ plana karşı, sol ise taraftar.

Gelin isterseniz orta yolu şöyle bulalım; Annan planını desteklemeyen "ulusal sol" bu taraf gelsin, taraftar olan "liberal sağ" o taraf gitsin.

Kıbrıs'ta, aynı Türkiye'deki gibi sağın standart % 60-65, solun ise % 35-40 oyu vardır.

İlkokul çocuğu bile basit bir aritmetik hesapla sağın ikiye-üçe bölünmesi halinde ve ancak o zaman solun % 35 oyla iktidar olabileceği sonucuna ulaşabilir.

Sağın en büyük partisi Eroğlu'nun UBP'sidir. Geçmişte Serdar'ın ayrılıp DP'yi kurmasıyla bölünmüş, böylece de sola iktidar olma şansı doğmuştu.

Serdar; akıl hocaları Bülent Ali Rıza-Çandar-Birand kliği ile AB'ye ve son tahlilde Annan planına evet demektedir.

"Kliğin" ne kadarının, ne ölçüde CIA kontrolunda olduğu şüphelidir.

Sağda bu bölünme henüz giderilememişken; Enver Emin-Güner Göktuğ klikleri, MAP'ın dar açılı ufku ortada dururken, bir de KAP çıkmıştır ortaya.

Denктаş'ın güdümündeki UHH bünyesinde "irşat heyeti"

olarak bir süre adada dolaşan Magosa eski mücahit komutanı Oğuz Kaleli siyasete soyunmuş ve KAP'ı kurmuş.

Yanlıştır.

Kıbrıs'ta MAP gibi, KAP gibi "Türkiyeliler" denilen 74 sonrası göçmenlerine dayanan parti kurmak "bölücülüktür".

Kıbrıslı-Türkiyeli ayrımı siyasete sokulmamalıdır.

Solcu "Türkiyeliler" soldaki, sağcı "Türkiyeliler" ise sağdaki partiler içinde siyaset yaparlarsa, ancak o zaman siyaseten "bütünleşme" olur.

Sonuçta; Annan planına karşı çıkan sağ-sol bütün bağımsızlıkçılar sağdaki en büyük parti olan UBP'de birleşmelidirler.

Organik veya organik olmayan bu birleşme, herhangi bir protokola bağlı olmasa da sandığa yansımalıdır.

KKTC'nin gayri resmi "Milli Güvenlik Kurulu"; haftada bir yapılan "Koordinasyon toplantısı"dır.

Eskiden Bayraktar, Denктаş, Büyükelçi arasında yapıldı.

Sonradan Denктаş-Kolordu Komutanı-Büyükelçi-Başbakan (ve galiba Serdar'dan sonra Başbakan Yardımcıları)'nın katılımı ile yapılır hâle geldi.

Yanılmıyorsam ya bu toplantılardan birinde yahut beraber olunulan başka bir ortamda baba Denктаş, oğul Serdar'a; AB'nin paralı askerleri karşısında UBP ile birleşmeleri gerektiğini söylemiş.

Serdar kesin bir dille reddetmiş.

Serdar neye hizmet ettiğinin farkında mıdır?

Farkında ise babası "evde" kulak çekmemekte midir?

Evet bu bir Cumhurbaşkanlığı seçimi değil ama Denктаş'ın, ağırlığını nereye koyacağı, sonuca büyük etki edecek.

Denктаş'ın önünde üç yol vardır.

Denktaş 1) Serdar'a söz geçiremiyorsa ya, 2) "tarafsızlığını" korumalı, yahut 3) "müsbet çekimserliğini" UBP'den yana koymalıdır.

Anne Denktaş Aydın hanım'ın; yâni Cumhurbaşkanı eşinin seçimlerde oğlunun partisinin yanında propaganda meydanlarına ineceği duyumlarının alındığı bir ortamda baba Denktaş'ın tarafsızlığını ne ölçüde koruyacağı, kimden yana olacağı hayli merak konusudur.

Denktaş iki arada bir derededir. Ama Dış politikada gösterdiği mantıklı yaklaşımı bu sefer iç politikada da göstermek zorundadır.

Denktaş hiç olmazsa bu sefer "dizini dövmeli" ama duygularını da bir kenara bırakmalıdır.

Aralık 2003 seçimi Denktaş için, AB-Annan için; Akepe için hayati önemde bir dönüm noktasıdır. Bir milâttır.

Kilit de Eroğlu'nun UBP'sidir.

Eroğlu tek başına seçimi kazanırsa AB'ye ve plâna hayır denilecek, Denktaş kalacak, Erdoğan ve Talat ve onun dümen suyundaki Serdar gidecektir.

Kendi düşen ağlamaz..

16 Haziran 2003

Konsept!

Süleymaniye'deki çuval olayının sadece günümüze ve geçmişe değil, geleceğe de yansıyacak etkileri zannedilenden çok daha derin ve geniştir. Ve bu özellikleri ile, suyun üzerinde görünen kısımdan farklı olarak işgal-savunma ve nizamî-gayri nizamî harp konularındaki temel tercihlerimizi mutlaka gözden geçirmemizi gerektiren unsurlar içermektedir.

Hem de âcilen..

Önümde renkli bir fotoğraf duruyor. Gazeteden kesip bilgisayarın üzerine iliştirdim.

Bağdat'a ilk giren 3'üncü Piyade Tümeni askerlerinin ilk bölümü dokuz ay sonra Amerika'ya dönmüşler. Fotoğraf, askerleri taşıyan uçağın Amerika'daki Hunter Üssü'ne varışı esnasında çekilmiş. Uçaktan inen 23 yaşındaki er Deandrea Harris, silah, teçhizat ve miğferi ile toprağı öpüyor. Tarih 12 Ağustos 2003.

Demek ki Amerikan askeri "yabancı bir ülkeden" gelmiş.

Çok acı çekmiş, özlediği vatanına dönmüş ve duygularını toprağı öperek ifade ediyor.

Demek ki geldiği ülkede "bir yabancı gibi" karşılanmış, kimse ona hoş geldin dememiş, istenmemiş.

Dört gün öncesi.. Tarih 8 Ağustos 2003. TRT Radyo 1'de

gece 23 haberleri. Spiker hanımın ağzından çıkan lâflar ay-nen şöyle:

“İrak’lı radikal gruplar koalisyon güçlerine karşı sal-dırı çağrısında bulunuyor.”

Bir an için FOX-TV’yi dinlediğimi zannettim.

Amerikalı iseniz, yahut okuduğunuz metin bir Amerikan haber kanalından tercüme edilmiş ise yukarıdaki cümle ve içerdiği mantık doğrudur.

Şimdi 12 Ağustos tarihli fotoğrafı ve 8 Ağustos tarihli ha-beri alt alta koyun, bir kez daha okuyun lütfen.

Düşman kim, kahraman kim, âsi kim, mukavemetçi kim, işgalci kim?

Kim dost?

Türkiye’nin resmi haber kanalının, yorum yaparken kul-landığı kelimeleri daha doğru seçmesi gerekmez miydi?

“Tarafsız” haber şöyle yazılmalıydı:

“İrak’lı mukavemetçiler, işgalciye karşı mücadele çağrısında bulunuyor.”

O halde kahraman-hain; yahut mukavemetçi-işbirlikçi-iş-galci kavramlarını bir daha gözden geçirmemiz gerekiyor.

Dikkat edilirse sarkacın iki ucundaki bu kelimeler; objek-tif bakarsanız aynı fikri ifade ettikleri halde, bakış açınıza gö-re kolaylıkla sübjektif anlamlar yükleyebileceğiniz çok geniş bir açı içermektedirler.

“Topal” Osman Ağa bana göre kahramandır, Rum ve Yu-nanlılara göre eşkıya..

KKTC benim açımdan “devlet”tir; Rum tarafına göre ise “âsiler topluluğu”.

Öcalan katil bir çete reisi olduğu halde, onu kullanan AB/ABD tarafından “korunup kollanması gereken bir müttefik”tir.

Bunun için de bu kavramların temelini teşkil ettiği Nizami-Gayri Nizami Harp konuları hakkında asgari bilgiye ihtiyacımız var.

GNH, hayli eski bir geçmişi olduğu halde asıl ününü İkinci Dünya Savaşı sonrası soğuk savaş döneminde yapmıştır.

Bilindiği gibi İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki iki kutuplu dünyada "nükleer dehşet dengesi" kurulmuştur.

Savaşlar bu yüzden klâsik silâhlarla yapılıyor fakat onlar da hep o tür silâhların en iyisi ve en fazlasına sahip olan "zengin" devletlerin lehine sonuçlanıyordu.

Fakir devletlerin, grupların buna karşı bir mücadele yöntemi bulması kaçınılmazdı. Akla, en eski çağlardan beri bilinen bu "düzenli olmayan savaş=gayri nizami savaş" geldi.

Bakın Kennedy daha 1962'de West Point'de ne söylemiştir:

"2'nci Dünya sonrası savaşları; gerillaların, yıkıcı unsurların, ayaklananların yaptığı bir savaştır. Çarpışma yerine pusu kurma, tecavüz yerine sızma, yüz yüze dövüşme yerine onu yıpratma ve takatten düşürme yolu ile zafere ulaşmak istenilen bir savaştır. Bu savaşlar ekonomik huzursuzluk ve ırk mücadelelerinden istifade eder. Yepyeni bir strateji, tamamen farklı bir kuvvet ve dolayısı ile yeni ve bambaşka bir askerî eğitime ihtiyaç vardır."⁽¹⁾

GNH, "disiplinsiz savaş" demek değildir. Ferdin ve küçük grupların uzun zaman yalnız başlarına bulunmaları zorunluluğu yüzünden belki daha fazla disiplin göstermeleri zorunludur.

(1) "Askeri ve Siyasi Anılarım". Org. Sabri Yirmibeşoğlu (E). Kastaş Yay. İstanbul 1999. Cilt 1 Sayfa 486.

Akıldan çıkarılmaması gereken konu şudur:

1. GNH Kuvvetleri, hiçbir zaman Nizami Kuvvetlerin yerini almaz. “İşgal edilen vatan toprağını” terk eden, yenilen, geri çekilen düzenli birlikler toparlanana, yeniden teşkil ve teçhiz edilene kadar gerekli “zamanı kazanır”. O andan itibaren de önünde iki yol kalır. Ya, a) Silahlarını, tekrar tesis edilen düzenli otoriteye teslim edip evine çekilir, yahut b) Düzenli orduya katılır.

Kurtuluş Savaşı’nın başlangıcında da öyle olmadı mı? Yıllar süren (1911-18) Balkan-Trablusgarp-Kanal harekâtlarında perişan olan, terhis edilen, silahları elinden alınan ordu işgalci Yunan kuvvetleriyle mücadele dengesi sağlayana kadar Anadolu’nun her yerinde mahalli milis kuvvetleri-milli çeteler düşmana hayatı zehir etmedi mi?

İnönü zaferleri’nden sonra yaşananlar da kitapta söylenenlerin ikinci ayağını doğrulamaktadır. Milli çetelerin büyük kısmı silahlarını terk edip köyüne çift ve çubuğuna çekilirken bir tek Ethem direnmiş, “Garp Cephesi benden sorulur, İsmet de kim oluyor?” demiş, hâttâ Ankara İstasyonu’ndaki evinde hasta yatmakta olan Mustafa Kemal Paşa’yı tehdit etmeye kadar vardırırmıştır işi.⁽²⁾ Gücü yetmeyince de silahlarıyla beraber Susurluk’ta düşmana iltica etmeyi tercih etmiştir.

2. GNH Kuvvetleri mutlaka, işgal edilmemiş vatan parçasından, vatanın bütünü işgal edilmişse yurt dışındaki müzahir gruplardan destek almak zorundadır. Bu destek olmadan tek başlarına mücadeleyi yürütmeleri zordur.

(2) “Allah’ın Süngüleri”. Attilâ İlhan. İş Bankası Yay. Aralık 2002. Sayfa 475 ve devamı.

Burada kilit kavram, “işgal edilmiş-edilmemiş vatan toprağı” fikriyatıdır kıymetli okuyucu.

Bu tarifi için doldurmak, havada kalmamasını sağlamak “delikanlı” olmayı gerektirir.

Mangal gibi yürek, altı okka bilek ister.

Örneğin bana göre Karabağ, Musul-Kerkük, Kıbrıs'ın güneyi, Mesta Karasu'ya kadar Batı Trakya “işgal edilmiş vatan toprağıdır”.

Dolayısı ile buraları işgalcinin elinden kurtarmak için yapılan mücadele kutsal bir mücadeledir. Bu mücadeleyi yapan insan da “Mücahit” (Kıbrıs'taki gibi) ve “gerilla”dır.

Mustafa Kemal Paşa, Lloyd George'a göre “âsi bir general”; işgalci kontrolündeki işbirlikçi padişahın Hattı Hümayûn'u ile dağıtılan “Fetvayı Şerif”e göre ise “öldürülmesi meşrû ve farz” hükmündeki bir “eşkiya”dır.

Fakat bana göre Atatürk'tür.

El ne derse desin..

Fakat sizde Karabağ'ı, Musul-Kerkük'ü, Kıbrıs'ın güneyini, Karasu'yu; “düşman elindeki vatan toprağı” olarak gören ulusal bilinç yoksa, oraları gözden çıkarmışsanız tabii “küreselleşen” yeni dünya düzenine uygun vaziyet alır, diyalog-barış-hoşgörü türkûleri söyler, birbiri ardına bilmem kaç numaralı uyum şarkıları çalarsınız.

Ama bu takdirde de 19 Mayıs'ın “Kurtarılmamış Elen Toprakları” günü olarak Yunan Parlâmentosu'na kabulüne ses çıkarmak bir yana,*Yunan Dışişleri Bakanı'nın elini sıkarak, “fesat ocağı” Patrikhane'nin çanına ot tıkayacak “Ruhban Okulu”nun kapalı kalma statüsünü anayasaya aykırı olarak değiştirme çabası içine girersiniz.

Musul-Kerkük'ü gözden çıkarmışsanız tabii yeni güney

komşunuz Amerikalılarla perde arkasındaki görüşmelerde Türkmenlerden artık hiç söz etmeden, "İraklıları bundan böyle bir bütün olarak görme" doğrultusunda bir düşünce yapısı sergilersiniz.

Karabağ'ı gözden çıkarmışsanız da şimdiye kadar Türk-lük lehinde en ufak bir çabası bulunmayan "Aliyev and Aliyev Co"nun "padişahlık demokrasisi"ne destek verirsiniz.

Kıbrıs'ın sadece güneyini değil, kuzeyini de gözden çıkarmışsanız ve orasını "kurtarılmış vatan toprağı olarak" görmüyorsanız Annan Plânı'nı el altından destekler; Karen Fogg-Bush çocuklarının iktidara yürümesine yeşil ışık yakarsınız.

Böyle olunca da yine kitaba aykırı olarak, bahsedilen bu coğrafyalarda "vatani kurtarmaya çalışan" mangal yürekli kahramanlara "dış destek" sağlamaktan elbette kaçınırsınız.

Sonra "ecnebiye ayıp olur".

"İşgal" konusundaki bu romantik yaklaşım; Sovyet impa-ratorluğu'nun yıkılıp dünyanın tek kutuplu bir küreselleşmeye yöneldiğı 1990'lardan itibaren yüzeysel, hiç derinliğı olmayan bir gerçekçilikle değerlendirildi ve değiştirildi.

Nato Savunma Konsepti daha önce; Nato ülkelerinin Varşova Paktı ülkelerince işgal edilebileceğini varsayarak bu-na uygun "işgalden kurtulma" taktik ve teknikleri geliştirmişti.

İşgal edilen bir Nato ülkesi, barıştan itibaren seçtiğı-eğit-tiğı-yerleştirdiğı sivil unsurlarla kendi nizami kuvvetinin yahut Nato müttefik kuvvetlerinin yetişmesini bekleyecekti.

İşte Türkiye'de Ecevit'in sayesinde gündeme gelen ve "komünistlere ilişik gazeteciler"ın de üzerine atladığı ve uzun yıllar kamuoyunu meşgul edecek olan meşhur Gladio'nun as-lı ve çıkış noktası bu idi.

“TSK üzerinde Nato’nun denetim ölçüsü neydi? Nato’nun bir defa barışta TSK üzerinde emir ve komuta yetkisi yoktu. Savaşta ise, belirlenmiş bir Nato emir komuta zinciri çalışacak idiyse de, bunun nasıl işleyeceğini (ulusal emir komuta dışında) bir deneme yapılmadığı için kimse kestiremiyordu. Nato’nun barışta denetimi, birliklerin oluşumunda Nato standartlarına uyulmasını öngörüyordu ki; bu da ateş, hareket, emir komuta etkinliği bakımından üstün seviyeye getirmeyi öngörüyordu ki bu TSK için çok yararlı oluyordu. Nato’nun bir kolektif savunma sistemi olarak Türkiye üzerindeki Sovyetler Birliği isteklerine karşı bir kalkan görevi yaptığı ve Türkiye’yi rahatlatığı yadsınamaz.” (3)

Görüldüğü gibi Nato’nun; TSK bünyesinde mevcut ve kuruluşuna yardım ettiği mukavemet unsurlarının ne zaman, nerede, nasıl, ne yapacağını bilmesi mümkün değildi.

Kimi romantik, çoğu da kötü niyetli cahil “ilişiklerin”, TSK’ya uzun yıllar haksızlık ettiğini düşünüyorum.

Yaklaşık bir yıl kadar önce “Ne olacak bu memleketin halleri” gecelerinden birinde muhabımdan lâf arasında yukarıdaki klâsik işgal kavramından yavaş yavaş uzaklaşıldığını öğrenince hayli şaşırmıştım.

TSK’da artık, “Sovyetler olmadığına göre işgal de olmaz, kim işgal edecek?” havası hâkim oluyor ve bütün plânlamalar buna göre yapılıyordu.

Hâkim kanaatin; “Amerika ezeli ve ebedi müttefikimiz” noktasından hareketle oluşturulduğunu dehşetle görüyordum.

(3) Org. Yirmibeşoğlu.. a.g.e Sayfa 463.

Bu yaklaşımın; CNN Türk'te Irak savaşının sıcak günlerinde Belçikalı'nın sorularını yanıtlayan "uzman" konuğun verdiği "Ne riski, Irak'a dünyanın en büyük ve tek süper gücü ile beraber girsek TSK için risk mi olur?" cevabı ile birebir örtüştüğü açıktı.

Halbuki a) Irak işgal edilmiştir; b) İşgalden sonra nizami birlikler yenildiğine göre düşmanla mücadele edecek bir "sivil" güce ihtiyaç olduğu ortaya çıkmıştır ve c) Irak'taki işgalci Slüeymaniye'de 11 Türk askerinin başına sorgusuz sualsiz, hem de peşmergelerle işbirliği yaparak çuval geçirebildiğine göre aa) dostluğu şüphelidir, bb) müttefik değildir, cc) Türkiye'yi de işgal edebilir.

Bu olay üzerine Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özkök bile ***"Bu olay Türk-ABD ilişkilerinde ve iki ülke silahlı kuvvetleri arasındaki en büyük güven bunalımını yaratmış ve bir krize dönüşmüştür. Türkiye ve ABD'nin ilişkileri kadar önemli olan bir şey daha vardır, milli onur ve TSK'nın onuru..."*** dememiş miydi?

Fakat bu son derece feci durumun şimdi hangi noktada olduğu dikkatle toplumdan saklanılmaktadır ve kamuoyu siyasi iktidarın yaklaşımı (ve katkıları) sayesinde Amerika'nın tutumundan hayli rahatsız olup "milli onur ve TSK'nın onurunun" geçen bunca zaman içinde düzeltilmediği düşüncesindedir.

GNH hakkında yukarıda yazdıklarımız ve bundan sonra söyleyeceklerimiz; öküz altında buzağı, elde pertavsız satır aralarında hamam böceği arayacak olan amatör, muhbir taharriyat memurlarının hiç hoşuna gitmeyecek ama; piyasada mebzûl miktarda bulunan tamamen "açık kaynaklara" dayanmaktadır.

Meraklısı için hemen sıralayalım:

1. Sabri Paşa'nın (1) numaralı dip notta belirtilen eseri;
2. "Gayri Nizamî Harp". Cihat Akyol. Tümgeneral (E)
3. "Modern Mücadele Yöntemi Özel Harp Uygulaması". Dışişleri bakanlığı yayınları. Mart 1976. Sayı 26, sayfa 45.
4. Ve en önemli kaynak olarak da 4 Aralık 1990 tarihli Cumhuriyet, Milliyet ve Hürriyet gazetelerine ait kupürler.

Bu kupürler gerçekten önemlidir kıymetli okuyucu. Çünkü tarihte ilk defa; Ecevit'in 1974'teki Başbakanlığı sırasında "başbakan olduğu için" kendisine verilen "bilmesi gerektiği kadar" kısıtlı bilgiyi, 1977'lerde siyasi rant uğruna kamuoyuyla paylaşarak kendi tercih ettiği yanlış ve yanlı "Kontrgerilla" tanımıyla tartışmaya açtığı Özel Harp Dairesi'nin Komutanı Tuğgeneral Kemal Yılmaz ve onun doğrudan bağlı bulunduğu Genelkurmay Harekât Başkanı Korgeneral Doğan Bayazıt, Genelkurmay'a davet edilen "akredite" gazetecilere hayli kapsamlı bir brifing veriyorlardı.

Kennedy'nin 1962'de yukarıda konu ettiğimiz şekilde açıkladığı yeni "konsept" hakkında Ecevit'in 1974-1977 tarihlerindeki "yanlı ve yanlış" çıkışları sonucu başlayan çarpık tartışmalar; ancak 1990'ın Aralık ayında mecburen yapılan bu hayli kapsamlı açıklama ile "doğru" bir raya oturtulmaya çalışılıyordu.

Süleymaniye'de başlarına çuval geçirilen askerlerin Özel Birlik elemanı olduğu açıklandığı andan itibaren GNH, İşgal, Amerika'nın müttefikliği ve o malûm "konsept" konularının beraberce inceleneceği bu yazı kaçınılmaz olarak gündeme oturmuştur.

"Yüze yakın gazeteciye" verilen 3 Aralık 1990 tarihli Kor-

general Bayazıt-Tuğgeneral Yılmaz brifinginden öğrendiğimize göre;

Özel Harp, düşman işgali altındaki bölgelerde;

a) Gerilla (Kırsal alanda; b) Yer altı (Meskûn mahallerde) ve c) Kurtarma-Kaçırma unsurlarıyla yürütülür.

Türkiye’de bu işle görevlendirilen Özel Harp Dairesi, 27 Eylül 1952’de Başbakan Menderes zamanında Milli savunma Yüksek Kurulu kararıyla kurulmuş olan ve “sivil uzantıları olan” askeri bir birliktir, gizli bir teşkilat değildir.

“Özel Tim” de bu daireye bağlı olarak görev yapar.

Özel Tim personeli, muvazzaf subay ve astsubaylardan seçilir ve üç-üçbuçuk yıl çeşitli kurslara tabi tutulur.

Özel Tim; GNH taktikleri uygulayan nizami bir birliktir.

Gerilla-Yer altı ve Kurtarma/Kaçırma bölümlerinde görevli olan sivil personel askerliğini komando olarak yapıp “çevrelerinde saygınlığı olan ve cesaret sahibi” kişiler arasından seçilir ve bunlara “sefer görev emri verilmez”. Yâni seferberlikte bunlar askere alınmaz ve muhtemel işgal bölgelerinde, düşman gerisinde kalır. Bunlara verilecek silâhlar da ileride kullanılmak üzere ya toprağa gömülür ya askeri depolarda saklanır.

Yine Bayazıt-Yılmaz brifinginden öğrendiğimize göre Daire a) Kıbrıs’ta; b) PKK mücadelesine karşı ve c) Diyarbakır’daki (1980) THY uçağının kaçırılma olayında kullanılmıştır.

Daire sadece antikomünist bir teşkilat değil, Saddam tehlikesine, Bulgaristan, Yunanistan ve tabii Rusya’nın tehditlerine, bu arada din devrimine karşı da kullanılacaktır.

Bu öğrendiklerimizi alt alta koyunca, Süleymaniye’de çu-

vallanan birliğin de Özel Tim olduğunu öğrenince; ve hele söylenenlerle uygulamanın farklı olduğunu görünce kafamız iyice karışıyor kıymetli okuyucu.

Çünkü;

1. Süleymaniye "işgal altındaki bölge" olarak kabul edilmiştir ki oraya bir GNH unsuru olan Özel Tim gönderilmiştir.
2. Fakat bunu yaparken; işgal altındaki bölgede işgal kuvvetlerinin dikkatini çekmeden hayatiyetini devam ettirecek ve faaliyetlerine devam edecek olan GNH unsurlarının "sivil" Gerilla veya Yer altı olanı değil, nedense "üniformalı" Özel Tim personeli seçilmiştir.

Tim personelinin sivil kıyafetle görev yapmaları sivil oldukları sonucunu doğurmaz, dolayısı ile muhtemel sakıncaları bertaraf etmez. Nitekim etmemiştir de..

Özel Tim'in kapısında tabelâsı asılı "İrtibat Bürosu" mu olurmuş?

GNH unsurlarının belli adresi mi olurmuş?

GNH unsurlarının gücü "yok" olmalarıdır. Onlar çat burada, çat kapı arkasındadırlar, adresleri, kimlikleri belli değildir.

"Ruh" gibidirler.

Gündüz silâhlı, gece külâhlıdırlar.

Konsepti karıştırırsanız böyle olur.

Kimse kusura bakmasın nizamî kafa ile Gayri Nizami Harp olmaz.

Peki nizami kuvvetler, gayri nizami harp yapamazlar mı?

Yaparlar.. Fakat GNH kafasıyla, GNH usullerini kullanarak yaparlar. Bunun adı da nizami kuvvetlerin gayri nizami kullanımı olur.

1958-74 arası Kıbrıs'ta önce İngiliz Sömürge İmparatorluğu'na, sonra EOKA'ya karşı biz en iyisini yapmadık mı?

1985-2000 arasında güneydoğuda da böyle olmadı mı? Bölük, tabur, alay, tugaylar; klâsik savunma-taarruz-geri çekilme taktikleri mi uyguladılar, mevzi mi işgal ettiler, "g" günü taarruz çıkış hattını mı geçip ileri harekâta başladılar yoksa yoğun eğitimlerden sonra zaman-mekan-usule bağlı olmadan, her zaman her yerde/hiçbir zaman hiçbir yerde olmaya başladıktan sonra mı başarıya ulaştılar?

Karşınızdaki eşkiyayı tank takımının taarruzu ile durduramazsınız.

Savaşın ilk kuralı, bir silaha aynı silahla karşılık vermektir.

Eşkiya'nın, gelin beni alın diye beklediği "bürosu" mu vardı?

Bu son derece başarılı uygulamadan neden çark edilmıştır?

İngiliz Sömürge İmparatorluğu karşısında başarılı olan uygulamalarımızı neden Amerikan Küresel İmparatorluğu karşısında gündeme koymuyoruz?

Halbuki elimizde "ders alabileceğimiz", bütün bu anlattıklarımızın satır satır yazılı olduğu son derece kıymetli bir başka kaynak daha bulunmaktadır.

Kıbrıs'ta; İkinci Dünya Savaşı sonrası soğuk savaş döneminin dünyada uygulanmış ve "başarıya ulaşmış" tek örneği olan TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı) ile ilgili olarak Emekli Albay İsmail Tansu'nun yazdığı "Aslında Hiç Kimse Uyumuyordu" isimli kitap⁽⁴⁾.

(4) "Aslında Hiç Kimse Uyumuyordu" İsmail Tansu. Minpa matbaacılık-Ankara ISBN NO: 975-936080-0-2.

Bu kitaptan öğrendiğimize göre;

- a) TMT gizlilik konusunda son derece başarılı olmuştur. TMT'nin Türkiye tarafından örgütlendirildiği bir yana, onun varlığı bile 21 Aralık 1963 günü yeraltından çıkışı-na kadar dost, düşman hiçbir kimse tarafından öğrenile-memiştir. (S.36)
- b) Kıbrıs'tan teşkilata alınan personel turist gibi Ankara'ya gönderilerek özel kamplarda eğitim yaptırılmıştır. (S. 45)
- c) Terhis edilmiş yahut silah altında bulunan GNH konu-sunda eğitilmiş yedeksubay teğmenler arasından Kıb-rıs'ta gönüllü görev kabul edenler "öğretmen-imam" gibi çeşitli maske görevlerle Kıbrıs'a gönderilmişlerdir. (S.45)
- d) Kıbrıs'ta örgüt tam bir gizli yer altı teşkilatı olarak kurul-muş ve faaliyetlerini yürütmüştür. (S.45)
- e) Kıbrıs'ta gerekli silah-malzeme ve teçhizatın adaya gön-derilmesi için "kaçakçılık dahil" her türlü alternatif denen-miş, balıkçı tekneleriyle sevkiyat uzun yıllar yapılmıştır. (S. 45-46)
- f) TMT'nin Kıbrıs'taki çekirdek kadrosunu oluşturan mu-vazzaf ve yedek subaylar; ilk öğretim müfettişi, öğret-men, imam-hatip ve banka müfettişi maske görevi ile adada yerleşmiş ve görev yapmışlardır. (S. 61)
- g) Mubabereyi sağlayacak gelişmiş telsiz cihazları Jus-matt'da müşterek görev yapılan Amerikalı'lardan "çalına-rak" adaya sevk edilmiş ve sıhhatli bir irtibat kurulmuş-tur.(S.101)

Daire; Kıbrıs'ta başarıya neden ulaşmıştır?

Çünkü GNH'ı kitaba uygun olarak icra etmiştir. Hiçbir ku-ralından titizlikle ödün vermeden uygulamıştır.

Amerikalılardan öğrenilen teknikler onlardan gizli olarak kullanılmıştır.

1958 Nisan ayında başbakan Adnan Menderes'in "Kıbrıs'ta Türk varlığının korunması için silahlı gizli bir örgüt kurulması uygun görülmüştür. Olağan dışı koşullarda yapılacak ve yasal olmayan bu görev için hazırladığımız projeyi uygulamaya koyabilirsiniz" talimatı ile⁽⁵⁾ hazırlıklarına girişilen ve fiilen 1 Ağustos 1958'de kurulan TMT gizlilik kurallarına o derece uyuyordu ki, yerüstüne çıktığı 1963'den sonra, harekâtın son safhası olan 1974'e kadar gerçek durumu hakkında kimse bilgi sahibi olamıyordu.⁽⁶⁾

O halde şimdi sorulacak soru şudur kıymetli okuyucu:

Bayazıt-Yılmaz brifinginden öğrendiğimize göre, TMT gibi dünyada tek ve son derece başarılı bir GNH harekâtını başarı ile uygulayan Daire; bu tecrübeye sahipken ve uygulayıcıları halâ hayatta iken, kayıtlar arşivde muhafaza edilirken, neden Süleymaniye örneğinde başarısız olmuştur?

Başarısız olan oradaki 11 asker midir?

Bizce 11 askerin çok eleştirilecek uygulama yanlışları olmakla beraber asıl yanlış, GNH'ı; Gerilla ve Yer altı unsurlarını yok sayarak sadece Özel Tim ile yürütme konsepti/anlayışında olmuştur.

Bunda da asıl etken Soğuk Savaş sonrası "eskisi gibi işgal olmayacak" şeklindeki, yine Amerikan etkisi ile "değiştirildiğini tahmin ettiğimiz" konsept olmuştur.

Öyle ya, tek büyük benim, sen de benim müttefikimsin,

(5) İsmail Tansu. A.g.e: S. 35.

(6) İsmail Tansu. A.g.e: S.36.

öyleyse muhtemel bir işgal için yaptığın hazırlıklardan vaz geç..

Teorinin iflâsı, Kuzey Irak'ta görülmüştür.

Kuzey Irak, "işgal edilmiş bir vatan toprağı" ise orada GNH; Gerilla-Yeraltı ve Kurtarma/Kaçırma gibi bütün unsurlarıyla kurulmalıydı.

Hem kurayım, hem GNH'ı uygulayayım ama üniformalı Özel Tim ile bir ölçüde yasal statü kazandırayım olmaz.

Tenis kortunda deve güreşi yapamazsınız!

Acaba 1985 ile başlayan PKK mücadelesinde çoğunlukla Özel Timlerin kullanılması, gündeme gelmesi, prim yapmış olması; sistematikte GNH'ın bu unsurunun öne çıkarılıp, diğerlerinin ihmal edildiğı ve sonuçta gerektiğinde de elde mevcut malzeme-birikim-tecrübe bulunmadığı ihtimaline mi götürüyor bizi?

Yine de ders çıkarıp; TMT yıllarının müktesebatının tekrar gözden geçirilip söndürülen birimlerin tekrar kullanılabilir hâle getirilmesi için eşsiz bir fırsat olarak görünmelidir Süleymaniye olayı.

Demek ki "müttefikler" bile insanın başına çuval geçirebiliyormuş ve demek ki "işgal edilen vatan toprağı" ve "işgalden kurtarılması gereken vatan çocukları" sadece sınırlar içinde değilmiş.

Aksini düşünüyorsak, ne işimiz vardı oralarda?

Yok düşündüğümüz doğru ise; o zaman neden kitaba göre iş görmedik? Kıbrıs'ta, güneydoğuda dünyaya parmak ısırttıran onca başarılı tecrübeyi boşuna mı yaşadık?

30 Eylül 2003

Ya Türk Kıbrıs Var Olur/Ya Mücahit Yaşamaz

Herkesin milâdî kendine..

Meğer Türkiye'de ne kadar çok Amerikan(cı) televizyon varmış.. hepsinde 11 Eylül'ün ikinci yıldönümü dolayısı ile Newyork'ta yapılan tören hem de canlı canlı yayınlanıyor.

Amerika'nın, yıkıntılardan ırkçılık çıkardığı, Amerikan bayrağını enkazın üzerine diktığı, o bahane ile dünyayı kana, baruta ve ateşe boğduğu 11 Eylül'ün yıldönümü..

Peki nerede bu Lâdin? Lâdin ortalıkta yok ama Amerika "terörist" aramak bahanesiyle Afganistan'da, Gürcistan'da.

Saddam ortalıkta yok ama Amerika Irak'ta..

11 Eylül Amerika'nın "küreselleştirdiği" dünyadaki "neo" sömürgeciliğinin miladı ise; 11 askerinin başına çuval geçirildiği 4 Temmuz da Türkiye'nin milâdıdır.

Külahı önüne geçirip yarım asırlık ilişkilerini gözden geçirmesi gereken bir gündönümüdür 4 Temmuz Süleymaniye "hezimetî".

İçeride sorumluların, dışarıda ise özür dilemesi gerekenlerin halâ milletten saklandığı, gizlendiği bir hezimet.

Başlangıçta olayı bir "Haçlı Seferi" olarak ilân eden Bush bu ikinci yıldönümünde, "kendi teröristleri için" idam cezasının daha da genişletilmesi ve yaygınlaştırılmasını istiyor.

İmralı'daki rezidansında ortopedik yatak ve koltuğunda ikamet buyurmakta olan "bizimki" ise kapsamlı bir check-up için AİHM'ye başvuruyor, genel bir af çıkmazsa 1 Eylül'den itibaren kaldırıldığı söylenen ateşkes için elinden bir şey gelmeyeceği tehditini savuruyor.

14 Aralık 2003 milletvekili seçimleri de, aynı 11 Eylül, 4 Temmuz gibi bir milâttır, KKTC'nin miladı.

14 Aralık, 20 Temmuz 1974 kadar önemli bir tarihtir.

Ve inanın bana kıymetli okuyucular 14 Aralık; Kıbrıs'a çıktığımız 1974'ün o cehennemi sıcak 20 Temmuz'undan çok daha zor geçecektir.

İşimiz 20 Temmuz'da çok kolaydı.. Çünkü a) Düşman belliydi, b) Kıbrıs Türk'ü tek vücuttu ve en önemlisi c) Ankara arkamızdaydı.

Şimdi ise hem düşman içimizdedir, hem Kıbrıs Türk'ü "ilişmiş"lerle doludur ve en kötüsü Ankara ne yaptığını "bilemez" bir haldedir.

Ankara bilmiyor ama Akepe iyi biliyor.

Akepe'nin temel stratejisi "milli güçleri" dışarıdan kuşatmak. Onun için de elinden gelen her şeyi yapıyor.

Le Pen, Heider kompleksindeki Akepe dışarıya yaranmak için AB'yi önündeki ilk hedef olarak seçmiş durumda. Bu ise; "Bölücülük ve şeriatçılığı demokratikleşme diye takdim eden"⁽⁷⁾ çevrelerin çok hoşuna gidiyor.

Devletin laik ve üniter yapısından ödün vermeyeceğini her fırsattan istifade ile ilan eden, "vatanın hürriyete âşık dinamik bekçileri" ise anlaşılmaz bir suskunluk içinde.

(7) Yargıtay Başkanı'nın 2003 Adli Yıl açış konuşmasından

AB aşkıyla yanıp tutuşan Akepe'nin önündeki en büyük engel ise Kıbrıs..

Yüz uyum paketiyle Akepe kırk takla atsa, içinde KIBRIS ve EGE'nin olmayacağı bir paket çıkmadığı sürece AB için takvim verilmesi hayal.

Akepe'nin, Kıbrıs'ı tezgâha koymasının önündeki en büyük engel ise şu an KKTC'de mevcut hükümet ve Denktaş.

Akepe bu maksatla AB ve ABD ile bir koalisyon bile kurmuş durumda.

Akepe, AB, ABD koalisyonu, Annan Plânı kılığındaki Truva atı ile içeriden yerli işbirlikçileri elde etmişler, ve AB fonu adı altında euro yağdırıyorlar.

Rum idaresi, KKTC'deki muhalefeti destekliyor.

Ankara 74'ten beri ilk defa KKTC'nin karşısında..

Gül, işi gücü bıraktı Denktaş'ı marke ediyor. Siz hiç dünyada başka bir ülkenin dışişleri bakanının, komşusu ile imzaladığı Gümrük Birliği Anlaşması için AB Büyükelçilerine "Mesele yapmayın, onay için Meclise getirmeyeceğiz, zaten içi boş bir çerçeve anlaşma" dediğini duydunuz mu?

Gül bunu bile yaptı.

Annan Plânı Kıbrıs'ta klâsik sol-sağ kavramını yıkan bir mihenk taşı, bir turnusol kağıdı görevi görmüştür.

Millet Kıbrıs'ta solda olsun, sağda olsun, Annan Plânına evet diyenler, karşı çıkanlar şeklinde saf tutmuştur.

Akepe/ABD/AB koalisyonu doğal olarak Annan Plânının yanındadır.

14 Aralık'ta oylanacak olan aslında basit bir milletvekilliği seçimi değil, Annan plânıdır. Annan planı konusunda bir kamuoyu yoklaması yapılacaktır.

Millet ya vatanseverlerin yanında yer alarak bağımsızlı-

ğa; yahut satılmışların yanında yer alarak sömürge ve esarete evet diyecektir.

Vatanseverler; kazanırlarsa Denктаş'ı görüşmecilikten alacaklarını söyleyen ihanet işbirliğine değil; seçimi kaybederse Türk milletini arkasına alarak mücadeleye devam edeceğini söyleyen Denктаş'ı desteklemelidir.

Fakat Denктаş, Cumhurbaşkanı olarak seçime katılmamaktadır ve "tarafsız"dır.

Annan plânının karşısında yer alan ve Denктаş'ı destekleyen en büyük parti Başbakan Eroğlu'nun UBP'sidir. Annan karşıtı diğer küsurat partilerine verilecek her oy "işbirlikçi ilişkiler" verilmiş olacaktır. Onun için bütün oylar Eroğlu'nun UBP'sinde toplanmalıdır.

14 Aralık'ta Annan Plânının reddi, Türkiye'de Akepe'nin işini de zorlaştıracaktır. Türkiye'de siyaset dikensiz bir gül bahçesi olmayacaktır artık Akepe için. Çünkü 2004'ün Nisanı'nda mahalli seçimler vardır. Annan planını kabul ettirdiği için AB rüzgârını arkasına alan bir Akepe'nin önünde kimse duramaz.

Bay Recep Tayyip de o rüzgârla Çankaya'ya aynen "çıkart".

Yâni kıymetli okuyucu, yakın bir gelecekte Çankaya'da çarşaf-türban-takke görmemenin yolu KKTC'deki 14 Aralık seçimlerinden geçiyor.

Korkulu rüya görmektense uyanık durmak yeğdir.

Ben Kıbrıs Türkü'nün; yazının başlığına aldığım "Mücahit Marşı"nın nakarat cümlelerinde olduğu gibi "Türk Kıbrıs"ta, Türk Kıbrıs için oy vereceğine inanıyorum.

Yoksa mücahit olmanın, mücadelenin bir anlamı kalmaz ki!

22 Eylül 2003

Türkiye'nin Halleri

Madde üç hâlde bulunur; sıvı, katı ve gaz..

Türkiye ise 57'inci Hükümet zamanından beri "brüt", 3 Kasım seçimleri ile başlayan dönemden itibaren de "net" olarak sürekli "gaz" durumunda..

Türkiye buharlaşıyor.. Hem var, hem yok.. Var olduğunu biliyoruz ama elle tutup, gözle göremiyoruz.

Türkiye "ruh" gibi.

Gelen silkeliyor, giden silkeliyor.. İçerideki sorumlu olması gereken "otoriteler" gülüyor.

O "Otoriteler"; Türkiye'nin değil, dışarıdakilerin haklarını içeride koruyup kollamayı en yüce görev biliyorlar.

Müziğin bütün nota ve perdelerinde gezindikten sonra "tambur", Tâhribûselik'te değil ama, her seferinde Kıbrıs'ta karar kılıyor.

Kilit, "Kıbrıs"..

Bilgisayarın ekranında hep Kuzey Irak, Irak var ama "art alanda" 24 saat Kıbrıs çalışıyor.

Kum saati akıyor.

Gül Papandreu ile görüşüyor; hem Denктаş desteklenmelidir diyor, hem Denктаş'ın külliye reddettiği Annan Plânı temelinde anlaşmaya varılmalıdır diyor.

Gülüyor..Milletle alay ediyor.

Verhaugen ile görüşüyor; Verhaugen, “Önümüzde Kıbrıs için Annan planına bağlı olarak bir çözüm fırsatı var. Genişleme sürecinde böyle bir sorun olmaması gerekiyor. Türkiye'nin genişleme süreci açılmadan önce Kıbrıs sorununun çözülmesi gerekiyor” diyor.

Yâni Verhaugen AB şartı olarak Kıbrıs'ı ortaya koyuyor, arabayı atın önüne koymamız gerektiğini söylüyor.

Gül, gülüyor.

Verhaugen bir şey daha söylüyor, “Yargıtay'ın DEHAP kararı umarım Türkiye'de istikrarı bozmaz” diyor.

Onbeş gün kadar önce de yine uyarmıştı Verhaugen Türkiye'yi. Berlin'de, “Türk devlet mekanizmasının içinde ülkenin üyelik perspektifine karşı olan güçlerin” bulunduğunu belirterek, “Türkiye'de, üyelikle ilgili tüm gelişmeleri fazla gören güçler var” demişti.

AB'nin Türkiye Komiseri; Türkiye'de AB sömürgeciliğine karşı uyanan Kuvayi Milliye hareketini tehlike olarak görüp Akepe yetkililerini ikaz etmişti.

Aynı ikâzı geçen ay ABD sömürgeciliği bağlamında Fuller de yapmamış mıydı?

Anlaşılan AB ve ABD'nin, “Türkiye mevcut siyasi istikrar”dan hayli umutları, beklentileri var.

“Düzen”in bozulmasını, tekere çomak sokulmasını istemiyorlar.

Gül yine gülüyor..

Amerika'nın Irak Valisi Bremer Kongre'de; “Kuzey Irak'ta Türkiye istemediği için değil, Amerika'nın çıkarlarına aykırı olduğu için Kürt Devleti istemiyoruz” diyor.

Türkiye'nin “Bölgede lider ülke olma tafrasını” bir kalemde silip atıyor.

Yâni bir adım sonra eğer Amerika'nın çıkarları Kürt Devleti ile örtüşürse izin veriyoruz diyor.

Amerika hâlâ PKK/KADEK ile ilgili olarak parmağını oynatmıyor, müstakbel bir Kürt Devleti'nde kullanacağı yedek güç olarak elden çıkarmak istemiyor.

Akepe Bremer'in bu sözünden sonra Dubai'de Amerika ile 8.5 milyon dolarlık kredi anlaşması imzalıyor.

Önce Irak'a asker şartı var zannediyoruz, arkadan "şart"ın, gönderme değil, "Kuzey Irak'a tek taraflı girmeme" olduğunu öğreniyoruz.

Gül Newyork'ta gazetecilere gülerek "Anlaşmayı askerin görmesi gerekmez. Dışişleri, Hazine ve hukukçular incelediler" diyor.

Elbette gerekmez.. "Light" MGK Dönemi başladığından beri askerin hiçbir şeyle ilgilenmesi gerekmez.

Bu arada Irak'a askerin gönderilmesi (girmesi değil) ile ilgili olarak Washington'dan "ince" bir taktik öneri geliyor Akepe'ye.

Amerikalılar, asker gönderme konusunda yerel seçimleri olumsuz etkilemesinden çekinen Türkiye'nin Nisan ayına kadar 4-5 bin kişilik bir insanı güç göndermesini yerel seçimler sonrası bu sayının 10 bine çıkarılarak muharip birlik haline dönüştürülmesini öneriyor.-. ABD Kongresi'nde ARI Vakfı tarafından düzenlenen bir toplantıda konuşan ABD Savunma Üniversitesi Ulusal Stratejik Araştırmalar Enstitüsü uzmanı Anne Moisan, bu ilk gurubun başındaki Türk General'in Bağdat'ta üslenerek Bremer'e bağlanacağını daha sonra da seçim ardından muharip birliklerin komutanı olarak görev yapabileceğini, İstanbul'da yapılacak NATO zirvesi sırasında da bu operasyonun NATO operasyonuna çevrilebileceğini kaydediyor.

Amerika Türkiye'deki istikrar ile, Akepe iktidarının deviniminin iç güçlerce bozulmaması süreci ile çok yakından ilgileniyor.

Bir süre önce Ermenistan Dışişleri bakanı bir şeyler geliyor;

Erivan'da yayınlanan 'Ermenistan'ın Sesi' gazetesine demeç veren Sarkisyan, "Sınırın açılması yıl değil, ay meselesidir. Bunu söylerken elbette bir bildiğim var" ifadesini kullanıyor. Ermeni Bakan, Türkiye ile sınırın açılması meselesini Erivan'da yeni bir tartışma açmak için söylemediğinin de altını çiziyor. Serj Sarkisyan, "İki ülke arasında sınırın açılması şüphesiz faydalı olacak. Bu konuyu kimseyle tartışmak niyetinde değilim ve polemiğe girmek istemiyorum. Farklı düşünen varşsa bu onun sorunudur" diyor.

Ve bu arada Türkiye'ye; karanlık geçmişinden daha önce bahsettiğimiz yeni bir Amerikan Elçisi geliyor.

En büyük özelliği, daha önce görev yaptığı hiçbir ülkenin şu anda vâir olmaması olan Edelman, Milli Savunma Bakanlığı ve Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı'nın birlikte düzenlediği 'IDEF 2003 Sempozyumu'nda gayet "veciz" bir konuşma yaparak şunları söylüyor:

"TÜRKİYE BİZİMLE OLMALI: ABD teröre karşı bir yol haritası çizdi ve bunu uygulamaya koydu. Hedef Ortadoğu'daki terörist odakları temizlemek. Türkiye, bu yolda ABD'nin yanında olmalı. Terör bitirilirse, ABD, güçlü bir Filistin başbakanı ile çalışmaya hazır. Türkiye'nin İsrail'le dostluğu da bu noktada büyük önem kazanıyor.

PKK-KADEK TEMİZLENECEK Biz Irak'ın toprak bütünlüğü-

nü, birliğini ve mevcut sınırlarının korunmasını istiyoruz. Türkiye'nin çıkardığı '**Eve Dönüş Yasası**'nı destekliyoruz. İki ülkenin işbirliği ile Kuzey Irak'taki PKK-KADEK tehdidi temizlenecek.

ANNAN PLANI TARİHİ FIRSAT Kofi Annan Planı temelinde çözüm önerisi, her iki taraf için de tarihi bir fırsattı. Ama, iki tarafın liderleri bunu değerlendiremedi. Annan Planı her iki tarafın ve Türkiye'nin yararınadır. KKTC lideri Rauf Denктаş, artık Kıbrıs'ta gelişmeye engel olmamalı. Güney Kıbrıs'ın AB'ye girmesinden önce, 1 Mayıs'a kadar bir çözüm bulunmalı. Aralık'ta yapılacak seçimler adil olmalı, uluslararası gözlemciler seçimi izlemeli.

ERMENİSTAN SINIRINI AÇIN Azerbaycan'la Ermenistan arasındaki Dağlık Karabağ sorunda çatışmasız çözüm istiyoruz. Türkiye, Ermenistan sınırını bir an önce açmalı.

RİSK-BAŞARI PARADOKSU Türkiye, bölgenin lideri olabilir. Çünkü, istikrarlı potansiyelli ve deneyimli bir ülke. Irak'ta ve bölgede ABD ile birlikte çalışarak barış ve istikrara önemli katkılar bulunabilir. Irak'a asker gönderme ve ABD ile işbirliği konusunda karar sadece ve sadece Türkiye'nin."

Söylediklerinin hepsini sanki daha önce içeride ve dışarıda başka ağızlardan, Türkiye'de ise hem de en yetkili ağızlardan duymuşuz gibi bir his kaplamadı mı içinizi?

Türkiye'nin İsrail dostluğu, Eve Dönüş yasası'nda Amerikan parmağı, Annan Planında ısrar, KKTC seçimlerinin göz-

lemciler tarafından izlenmesi ve “âdil” olması, Denктаş'ın olayı bloke etmemesi, Ermenistan sınırı ve nihayet Irak'a asker göndermede “piyango” tekniğini anımsatan “risk-başarı faktörü” değerlendirmesi.

İki olasılık var..

Ya yetkililer büyük bir “öngörü” ve ferâset ile Edelman'ın söyleyeceklerini tahmin edip öyle konuştular; yahut verilen talimatları uyguladılar, Edelman da geldi, olayın muhasebesini yaptı ve son noktayı koydu.

Her iki halde de bırakınız içinizi saran “aldatılmışlık” duygusunu, fakat bizi başkalarının idare ediyor gibi bir görüntünün ortaya çıktığını fark etmiyor musunuz?

Her ikisinin de ne büyük bir zûl olduğunun farkında değilsiniz?

Edelman kim, kaç paralık adam da iç ve dış politikamıza ipotek koyuyor?

Denктаş'ın olayı bloke etmemesini, hem de Ankara'da ne cesaret söyleyebiliyor?

Neden Türkiye'nin yetkilileri, milletle alay eder gibi olayları “gülen gözlerle” seyrediyorlar?

Kıbrıs'ta seçim “âdil” olacakmış, gözlemciler seyredecekmiş.

Gözlemciler, başlangıçtan beri Türkiye aleyhtarını gösterileri zaten izlemiyorlar mı?

AB'den AB'ye herkes gösterileri izleyecek, düzenleyecek, destekleyecek, açıktan para yardımı yapacak, manipüle edecek ama “Türkler” hiç karışmayacak.

Bakın Denктаş Kafkas Üniversitesi'nin 2003-4 Akademik Yılı Açılış Töreninde kendisine Fahrî Doktora ünvanı verilmesi ile ilgili olarak yaptığı konuşmada ne diyor:

“Canlı tutamadığınız hak, nasıl bir anlaşmaya sahip olursanız olun erozyona uğrar” (Hakkımızı sonuna kadar koruyacağız) diyerek, masaya oturmak lazım. Seni o zaman dinlerler. Annan Planı’nı kabul etmedik diye büyük bir saldırı ile karşı karşıyayız. Yaşadıklarımızı anlattığımız zaman (Denктаş, geçmişini yaşama) diyorlar. Ben geçmişin tekrar yaşanmaması için isteklerimi anlatıyorum. Geçmiş öyle kolay unutulmuyor. Kompütür değil ki basasın ve silinsin. Kin güdecek değiliz. Biz anlaşmak istiyoruz. Geçmişini yaşatmayacak anlaşma istiyoruz. ABD ile İngiltere (Denктаş ile bu iş olmaz) diyorlar. Denктаş bir halkı temsil ediyor. Türkiye’nin AB konusunda elinde Kıbrıs kozu var. AB’nin uluslararası antlaşmaları görmesi sağlanmalı. Türkiye bu davadan vazgeçerse arkasından başka meseleler çıkacaktır. Türk milleti bu davayı kazanmak zorundadır.”

Ayrıca Kıbrıs’ta uluslararası antlaşmaların ve insan haklarının çiğnendiğini anlatan Denктаş, Kıbrıs’ın ABD ve İngiliz üssü haline getirilmeye çalışıldığını, bu şekilde Türkiye ve bölgenin kontrol altında tutulacağını da söyledi.

Kıbrıs’ta hedefin Türkiye’yi denizlere açılmaktan men etmek olduğunu savunan Denктаş, “Çıkarları bu olmalı. Başka bir şey olamaz. Türkiye adadan çıkarsa bir daha gelemez” dedi.

Türkiye’nin Kıbrıs konusunda yaptığı fedakarlıkları unutmadıklarını anlatan Denктаş, şöyle devam etti: “Yemediniz gönderdiniz, her ne istedikse gönderdiniz. Kan istedik, kan verdiniz. Adadan çıkarsanız dönemezsiniz. Haklı davamızı gelin birlikte savunalım. İki halk, iki egemenlik, iki devlet, iki bölge ve Türkiye’nin garantörlüğü... Bunlar çağdaş isteklerdir.

Denктаş “eğer Türkiye adadan çıkarsa dönemez” diyor.

Bizimkiler Verhaugen ve Edelman ile beraber Denктаş'ı istemiyorlar.

Dikkat edilirse temel faktör Denктаş değil, Annan Plânı'dır. Denктаş, buna karşı çıktığı için hedef tahtasındadır.

Tam da bu arada Klerides'in; "Annan Plânı'ndan önce-den haberimiz vardı. Bazı olumsuzlukları değıştirdik" demesi bile etkilememektedir karşı cepheyi..

ABD-AB-Akepe koalisyon cephesi Annan'ın ipine sarılmış vaziyette. Çünkü AB ve ABD'nin bölgede isteğini yaptırabilmesi; bunlara dayanan Akepe'nin de içeride varlığını sürdürdürebilmesi KKTC'deki Annan Plânı taraftarı hainlerin Aralık 2003 seçimlerini kazanabilmesine bağlı.

O halde içeride ve dışarıdaki "bütün Türkler" Annan Plânının karşısında yer almalıdır.

Aralık 2003 KKTC seçimlerini Annan taraftarlarının kaybetmesi oyunu bozacak, AB-ABD koalisyonu belki bozulmayacak ama koalisyonun üçüncü ayağı Akepe'nin altından sandalye çekilecektir.

Annan'ın ipi Akepe'nin sonu olacaktır.

Siz Türkiye'nin çıkarlarını asıl kimin savunduğunu hissediyorsunuz?

Edelman-Verhaugen-Recep Tayyip ve Gül'ün mü?

Denктаş'ın mı?

ABD-AB-Akepe koalisyon güçlerine karşı Denктаş.

Kim yel değirmeni, kim Donkişot?

Yel değirmenlerinin adı var mı, kim hatırlıyor?

30 Eylül 2003

Bütün Türkler Kıbrıs'a

Bu yılın başında Karen Fogg-Bush çocuklarının Sarayö-nü'nde Rum ve AB bayraklarıyla düzenlediği gösterilerin en yoğun olduğu günlerde Gül; "Biz zamanında Denktaş'a Kıbrıs'ta İmam Hatip Liseleri, İlâhiyat Fakülteleri açalım demiştik, karşı çıktı. Maneviyatı o zaman kuvvetlendirmiş olsaydık böyle mi olurdu? Halbuki bakın şimdi Filistinliler Arafat'ı İsrail'e karşı taşla koruyorlar, Denktaş'ı ise halkı meydanlarda eleştiriyor" demişti.

Lâfa bak..Kavgada bile söylenmeyecek bir söz..

Gül neden dönüp Türkiye'ye bakmıyor? Türkiye'de yıllardır İmam Hatip Liseleri ve İlâhiyat Fakültelerinin bulunmuş olması, "devlet"in; buralardan yetişen kadrolardan oluşan iktidarlar aracılığı ile AB-ABD'ye satılmasını engellemiyor ki!

Arap ülkelerinde bu okullar, hâttâ "maneviyyatı iyice geliştiren" medreseler var da neden Filistin'i İsrail karşısında, Irak'ı Amerika karşısında yalnız bırakıyorlar?

Ya İslâm Konferansı Örgütü (İKÖ) 'nün geçen hafta yayınladığı, Türk Dış Politikası için tam anlamıyla bir skandal niteliğindeki Kıbrıs raporuna ne diyorsunuz?

Pakistan ve Azerbaycan hariç, Mısır'dan Gine Bisau'ya kadar bütün Müslüman ülkeler Kıbrıs'ta açıkça "Hristiyan-Ortodoks" Rumların yanında yer aldılar.

Ve “maneviyatı hayli yüksek” Akepe iktidarı çıt çıkarmadı. İşler perde arkasında tam kotarılrken fazla gürültü çıkarılmaması istendiğinden olacak itiraz çok alt seviyeden, Türkiye'nin BM Daimi Temsilci Yardımcısı'ndan ve cılız bir sesle geldi.

Peki “iktidar” ne yapıyordu bu arada?

Ankara'da Amerika'nın yeni Ankara Büyükelçisi “Yahudi” asıllı Edelman'ın karşısında tam kadro oturuyor ve onu dinliyorlardı.

Edelman akredite olduğu ülkenin başkentinde, iktidarın ve onlarla tam bir uyum içinde, vücut dilinden anlayan kocaman kocaman bürokratların gözlerinin içine baka baka “Denктаş Kıbrıs'ı daha fazla bloke etmesin” diyordu.

Türkiye'nin BM Daimi Temsilcisi konuşması gereken yerde susuyor, Amerika'nın Ankara Büyükelçisi ise konuşmaması gereken konularda konuşuyordu.

Daha başka ne diyordu Edelman:

“1. Türkiye Ulusal çıkarlarını yeniden gözden geçirmelidir. 2. Terörizme karşı yürütülen mücadele de Suriye bazı sorunlar çıkarıyor. Sınırlarını teröristlere açıyor. Bu konudaki baskıyı arttırmamız gerektiğini düşünüyorum. 3. ABD güçlü bir Filistin Başbakanı ile çalışmaya hazır. Türkiye'nin İsrail'le dostluğu da bu noktada büyük önem kazanıyor. İran'ın da yeni bir vizyonla dünyaya karışmasından yanayız... 4. Kıbrıs'ta tarihi bir fırsat kaçırılıyor. Annan Planı, Türk toplumunun güvenliğini, Türkiye'nin çıkarlarını sağlayan ve hala tarafları tatmin edici çözüm için en iyi temeldir. Denктаş gelişmeye engel olmamalı... Kuzey Kıbrıs'taki seçimlerde uluslararası gözlemci hazır bulunmalı ve adil bir seçim yapılmalıdır. Zaman kısılıyor.”

Bunları bir Sömürge Genel Valisi söylememektedir kıymetli okuyucu, son iki hafta içinde iki defa YSK'yı da ziyaret eden bir Büyükelçi söylemektedir.

Haysiyetli bir kadronun bu konuşma yapılırken kalkıp gitmesini, bir saat sonra da Bay Edelman'ı "Persona non Grata" ilân etmesini beklerdim.

Kim bu Edelman? Kaç paralık adam? Türkiye'de böyle konuşacak cesareti nereden buluyor? Denктаş'ın adını ağzına nasıl alıyor, ne cüret hedef gösteriyor?

Maliye Bakanı Babacan'ın "8.5 milyar dolarlık kredideki şartlar tam da Kongre kararının ruhunu aksettiriyor" diyerek Dubai'de imzalanan "kan parası" anlaşmasını savunmasındaki üslûba mı güveniyor?

Peki Babacan'a; Türkiye'de kararların sadece TBMM ruhuna uygun olması gerektiğini neden kimse, ve özellikle Arınç hatırlatmıyor?

Muhterem bu aralar resepsiyonlarla çok mu meşgul?

Yine bu aralar kafası hayli karışık ve özellikle Kıbrıs konusunda kavramları birbirine karıştırmakla meşgul bir diğer kişi ise Bay Recep Tayyip.

Çek Başbakanı ile yaptığı ortak basın toplantısında aynen şöyle söylüyor:

"Konulara vakıf olarak bize soru sorun" Verheugen ile Dışişleri Bakanımız arasında geçmiş bir konuşma yok. Neyi nereden çıkartıyorsunuz belli değil. Türkiye'nin Kıbrıs konusuyla ilgili tavrı bellidir. İkinci bir defa Kıbrıs konusunun AB'yle ilintisi yok. Kopenhag siyasi kriterlerinin içinde Kıbrıs diye bir olay yok. Niçin bunu gündeme getirmek suretiyle farklı yerlere yardımcı olmaya çalışırsınız? Bunu anlamak mümkün değil".

Peki neydi gazetecilerin sorduğu Verhaugen sorusu?

Eylül'ün son haftasında Brüksel'de Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ile Avrupa Komisyonu'nun Genişlemeden Sorumlu üyesi Günter Verheugen arasında yapılan toplantının ana gündemini Kıbrıs oluşturmuş ve AB üyesi ülkelerin Kıbrıs konusunda duydukları kaygıları Gül'e ileten Günter Verheugen, Türkiye'nin AB genişleme süreci açılmadan önce Kıbrıs sorununun çözülmesini istemişti. Verheugen, AB'nin tercihinin, bu çözümün 1 Mayıs 2004'ten önce gerçekleşmesi olduğunu da eklemişti.

Recep Tayyip; konuşmanın kapalı kapılar ardında gerçekleştiğinden hareketle "Nereden çıkarıyorsunuz, konulara vâkıf olup konuşun" diye Kasımpaşalılaşıyordu

Çok geçmedi, cevabı "açık ekran" karşısında bizzat Verhaugen verdi..

CNN'in; Kör Agop çetesi üyesi Belçika vatandaşının sorularını cevaplarırken hepimizin, bu arada eminim Recep Tayyip'in de gözünün içine bakarak "Kıbrıs'ta iki tarafa Annan Planı üzerinden müzakerelere yeniden başlama" çağrısında bulundu. Rum Kesimi'nin AB'ye katılım tarihi olan Mayıs 2004'ten önce soruna çözüm bulunamaması durumunda ek bazı sorunların ortaya çıkacağını belirten Verheugen, şöyle konuştu:

"Eğer Ada'da durum değişmezse o zaman şu kararı vermek gerekecek: Acaba Türkiye'ye müzakerelerin başlaması için bir tarih verilebilecek mi? Bu, kuşkusuz bir engel olacak. Yasal açıdan baktığımız zaman Türk birliklerinin Ada'nın kuzeyindeki mevcudiyeti zaten uluslararası hukuka aykırı."

Rum tarafının Aralık 2004'te veto gücüne sahip olup olmayacağı ve bu gücü kullanıp kullanamayacağı sorusu üze-

rine de Verheugen, şunları söyledi: “Evet, tam olarak böyle. Elbette kullanabilirler, sadece teorik açıdan değil, bunu uygulamaya da geçirebilirler. 1 Mayıs 2004’ten sonra Kıbrıs tam üye olacak, ‘Avrupa hukuku Ada’nın kuzeyinde askıya alınmış denecek’ ve bu gerçekten çok endişe verici bir durum olur. Çünkü Kıbrıs Rum hükümetinin veto hakkı, Türkiye’nin müzakerelerini engelleme hakkı olacak.

Verheugen, Rum tarafının üyeliğinden sonrasına değinirken, “Türk birliklerinin Ada’da bulunması, AB üyelerinden birisinin toprağının AB’ye aday ülkelerden biri tarafından işgali anlamına geliyor” dedi.

Yeterince açık mı ve iyice anlaşıldı mı acaba bay başbakan?

Anladığından eminiz zira “Türkiye’yi tam üye kabul ettikleri için çağırdılar” diye takdimi yapılan üç gün önceki Roma toplantısında “acı gerçeği” Simitis’ten aracasız, bizzat kendisi işitti.

Yunanistan Başbakanı Kostas Simitis, Roma’da görüştüğü Başbakan Tayyip Erdoğan’a, Kıbrıs ve Ege konularında ilerleme sağlanmaması halinde, ülkesinin Türkiye’nin 2004 sonunda AB üyelik müzakerelerine başlamasını onaylamaya çağını söyledi. Yunan Ta Nea gazetesinin haberine göre, Erdoğan, Simitis’e yanıt olarak Türkiye’de iç sorunları bulunduğunu vurguladı ve Kopenhag kriterlerinin yerine getirilmesi konusundaki çabalara dikkat çekti.

Recep Tayyip sık sık Kopenhag’a atıfta bulunuyor da; Aralık 1999 Helsinki kararlarını neden yok farz ediyor?

Helsinki’de 2004’e kadar Kıbrıs ve Ege’nin “teslimi” imza altına alınmamış mıydı?

İşte zurnanın zart dediği nokta burasıdır kıymetli okuyucu.

Rumların AB'ye üyeliği Mayıs 2004, Helsinki'de Kıbrıs ve Ege için Türkiye'ye tanınan sürenin sonu 2004 ve Akepe için son derece önem taşıyan yerel seçim tarihi de 2004'tür.

Bütün bunların yaşanmasına altı aydan kısa bir süre kalmıştır ve Akepe'nin önünde KKTC genel seçimleri kâbusu vardır.

Çünkü Akepe alınmayacağımız bildiği AB'ye "alınacak-mışız gibi yaparak" hem devleti yönetimine adım adım yerleşmekte hem sistemle kavgasında gerekli mevzileri kazanmaktadır.

Erol Manisalı'nın yazdığı şu satırlar okumasını bilenler için son derece acı ve üzüntü vericidir:

"AKP batı ile doğrudan doğruya yakınlığı ve işbirliği yanında Türkiye içinde de batıya en yakın bir ucu kendine adeta bir ortak gibi belirlemiştir."

Akepe'nin milletin gözünü bağladığı oyuna devam edebilmesi için Kıbrıs'ın teslimi gerekmektedir.

Kıbrıs'ta ise batının "çözüm"den anladığı; İngiliz-Amerikan-Yunan ve Kıbrıs Rumlarının ortaklaşa hazırladığını itiraf ettikleri (Klerides) Annan Plânıdır.

Denктаş Annan Plânının müzakere zemini olarak kabul edilemeyeceğini beyan etmiştir.

50 yıldan beri ilk defa Türkiye, Kıbrıs Türklerini yalnız bırakmıştır.

Hangi Türkiye?

Peki bütün Türkiye; hem KKTC ile GB Anlaşması imzalayan, sonra da dönüp AB elçilerine "Önemsemeyin, içi boş bir anlaşma, zaten meclisten de geçirmeyeceğiz" diyen Gül'ün; imam hatip liseli-ilâhiyat fakülteli "maneviyatlı" Türkiyesi mi?

Edelman'ın yukarıya aldığımız sözleri, ABD'nin Kıbrıs Özel Temsilcisi Thomas Weston'ın, 14 Aralık seçimlerini muhalefetin kazanması durumunda çözümün kolaylaşabileceği açıklamasıyla tutarlılık içinde. Verheugen'in benzeri açıklamaları da biliniyor.

Batı hem sık sık 14 Aralık seçimlerinin işlerini kolaylaştıracağını söylüyor, hem "Gözlemci gelecek. Türkiye karışmasın" diyor.

Hangi Türkiye karışmasın? Gül'ün, Recep Tayyip'in "maneviyatı bol" Türkiye'si mi?

Türkiye karışmayacak ama Amerika, İngiltere Büyükelçileri, özel Temsilcileri Türkiye aleyhtarı, AB yanlısı mitinglere katılacaklar.

Para verip kamuoyu oluşturacaklar.

Demek ki kıymetli okuyucu 14 Aralık seçimleri kendi devletini düşmanla işbirliği yapıp, para karşılığı satan hainlerle, onlara direnen, yükselen bayrağı indirmemeye çalışan mukavemetçiler arasında geçecek bir referandum olacaktır.

Bu referandumda Türkiye'nin de haysiyeti, 74'te yaptığı harekâtın haklılığı sorgulanacaktır.

Bu referandumdan sonra, dış destekli ihanet şebekesi kazandığı takdirde artık çevre ülkelerde yaşayan hiçbir Türk, Kâbesi olarak Ankara'yı göremez.

Çünkü Ankara'nın pusulasının bozulduğu, yeni Kâbe'nin artık Brüksel olduğu teşçillenmiş olacaktır.

Irak'ta bunun ilk işaretleri verilmiş, Ankara resmi politikasını "Irak halkını bir bütün olarak gördüğü" temeli üzerine oturtmuştur.

Türkmenleri gözden çıkarmıştır Ankara.

Bakın şerefsiz bir terbiyesiz neler söylüyor:

“Kıbrıs'lı Türkler ve Türkmenler, Türk dış politikasına etki etmeye çalışan kendinden mülhem millî unsurların ideolojik ablukası sayesinde uluslararası kamuoyu nezdinde kişiliklerini yitirmiş durumdalar. Dışarıdan bakıldığında her iki toplum Türkiye'de derin devletin dış politik ideallerinin aracı olarak algılanıyor. Her iki toplum da milli olmaktan vaz geçmedikleri sürece saygınlık elde edemezler, haklarını savunamazlar, uluslar arası toplumda meşru bir zemin kazanamazlar.”

Meşruiyet ancak Türklüklerinden vaz geçmeleri sayesinde kazanılabilmemiş Kıbrıs ve Irak Türkleri için.

Ve işte tam da bu noktada Washington Times'ın 6 Ekim 2003 tarihli yorumu olağanüstü önem kazanıyor:

Gazetenin editör köşesinde yer alan yorumda, KKTC'de yapılacak milletvekili seçimlerinin, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın barış planına ilişkin bir **referandum** yapılmasına temel hazırlayabileceği iddia edildi. Yorumda ayrıca, Kıbrıs Rum Kesimi'nin 1 Mayıs'ta Avrupa Birliği'ne gireceği belirtilerek, Türk tarafının AB'ye ancak barış olursa girebileceği ve bu durumun da çözüm sürecini hızlandıracığı savunuldu.

ABD Başkanı George Bush yönetiminin Kıbrıs konusuna diplomatik yatırım yapmakta haklı olduğunu belirten gazete, **“Amerika ve Avrupa için bir dış politika darbesi** ve Kıbrıslılar için daha iyi bir gelecek, görüş alanı içinde” ifadesi kullanıldı. Kıbrıs sorununun çözümü üzerinde çalışmanın, Amerika ve Avrupa için “birleştirici” bir girişim olduğu, Irak savaşı ile ortaya çıkan gerginlik ve ticari tartışmaların, Kıbrıs'ta ortak çabayla ABD ve Avrupa'nın arasını düzelteceği kaydedildi. Yorumda, batı tarzı demokrasiyi Ortadoğu'da yerleştirmek isteyen **ABD için, Türkiye'nin AB'ye girmesinin önemli ol-**

duğu ve AB'nin de, Türkiye'yi birliğe almak için Kıbrıs meselesinin çözümünü şart koştuğu kaydedildi.

Altı tarafımdan çizilen, kalın ve eğik harflerle yazılan satırlara okuyucu dikkat etmelidir.

1. Seçimler bir REFERANDUM olacaktır.
2. Bu referandumda Amerika ve Avrupa BİR DARBE hazırlığı içindedir.
3. ABD için önemli olan Türkiye'nin AB'ye girmesidir. Fakat AB de bunun için KIBRIS'ın TESLİMİNİ öngörmektedir.

Demek ki kıymetli okuyucu 14 Aralık'ta seçim meçim değil, Türkiye'nin ve KKTC'nin geleceğinin sorgulanacağı, yerli işbirlikçilerin yabancılarla tezgâhladığı bir darbe yapılacaktır.

Bu darbeyi kimler yapacaktır?

1999'da görev süresini dolduran, Amerika'nın Lefkoşa Büyükelçisi Denktaş'a veda ziyaretinde şunları söylediler:

"Ülkenizde 3000 aktif üyemiz var. Bu sayı 12.000 olduğunda sıkıntıya düşeceksiniz. Çünkü biz, İngilizler ve AB birlikte düğmeye basacağız."

Demek ki 12.000 veya daha fazla olmuşlardır ki, düğmeye basılmıştır.

Buna Recep Tayyip ve Gül'ün "yüksek maneviyatlı" kadrolarının karşı dur(a)mayacağı açıktır.

O halde "Türklerle" düşen, bu dar zamanda Kıbrıs'taki mukavemetçilerin, Denktaş'ın, direnen partilerin yanında olmaktadır.

3.5 soysuza pabuç mu bırakacağız, meydanı boş mu bırakacağız?

Türkçülük bir "yurt-vatan" sorunu ise, "vatan" neresidir?

Vatan milletin yaşadığı yerdir. Kıbrıs'ta Türkler yaşadığına göre, Kıbrıs da "vatan"dır.

O halde bütün "Türkler" 14 Aralık'ta "uluslar arası darbe"yi önlemek için Kıbrıs'ta olmalıdır. Bayrağın yere inmeme- si için, 74'te başladığımız işi yarım bırakmamak için, Türk Devleti'nin tarihe ve geleceğe karşı itibarını korumak için Kıbrıs'ta olmalıyız.

14 Aralık tarihine kadar da elden gelen bütün olanaklar- la mektup-telefon, e-mail, yüzyüze görüşme ile gerçekleri, Annan ihanet Plânını, tuzakları bire bir Kıbrıs Türkü'ne anlat- malı, onlara arka çıkmalı, moral vermeliyiz. İhanet şebekesi korkup inine sığınmalı, yok olmalı, adayı terk etmelidir.

Karen Fogg-Bush çocuklarına, Kör Agop çetelerine, bey- ni örümcek bağlamış mürtecilere inat TÜRK, TÜRK'E elini uzatmalıdır.

İşin tabii bir de iç politik boyutu var.

Çünkü "kaybedilecek" bir 14 Aralık, Akepe için yolun so- nu, sonun başlangıcı olacaktır. 14 Aralık'ta kaybeden bir Ake- pe Nisan 2004'te de rahat olamayacaktır, 2007 Cumhurbaş- kanlığı seçiminde de..

Yâni kıymetli okuyucu, Köşk'te; Atatürk'ün Çankaya- sı'nda türban-çarşaf-şalvar-potur "ambiyansı" görmemenin yolu da 14 Aralık seçimlerinden geçiyor.

Çünkü Manisalı'nın dediği gibi "Türkiye içinde de batıya en yakın uç", artık ve ne yazık ki, Akepe'nin en yakın mütte- fiki durumuna getirilmiştir.

O halde bir kere daha; "Bütün Türkler Kıbrıs'a"!

Başka Türkiye ve başka Kıbrıs yoktur...

8 Ekim 2003

Denktaş Maçtan Sonra Nereye Gitti?

Kimse kendini kandırmasın.

Türkiye’de; (devlet-millet-vatan-bayrak gibi konularda çok azı bizimle aynı düşüncede olan mezun dostlarımız da alınmasın ama) bu gün imam-hatip öğretisi işbaşındadır ve bunların öngörüsü, kabulleri, düşünce ve çözüm tarzları ile özellikle savunma ve dış politikanın yönetilemeyeceği şu son örnekle iyice su yüzüne çıkmıştır.

Bağdat’ta Türk Büyükelçiliği’nin duvarlarına çarparak bir kamyon patlıyor, sürücü ve bir kişi daha ölüyor, biri Türk on elçilik görevlisi yaralanıyor.

Büyükelçi açıklama yapıyor ve diyor ki; “Elçiliğin bahçe duvarları yıkıldı, bina duvarlarında derin çatlaklar oluştu. Bütün camlar kırıldı. Eşyalar tahrip oldu. Oturulamaz, içinde çalışılamaz halde. Muhtemelen başka bir binaya taşınacağız.”

Hemen birkaç saat sonra Recep Tayyip; “Türkiye’nin Bağdat Büyükelçiliğine düzenlenen intihar saldırısının TBMM’nin Irak’a asker gönderme kararıyla ilgisi olmadığını, saldırının Irak’taki olumlu gelişmelerin önünü tıkamayla amaçladığını” söylüyor.

Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali de Irak’ta her gün patlamalar meydana geldiğini hatırlatarak, “Bu genel olarak bir

grubun kendi amaçları doğrultusunda yapmış olduğu eylemlerdir ve bu eylemlerden bir parçadır diye düşünüyorum. Türkiye'ye ve Türk Büyükelçiliği'ne yönelik özel bir saldırı olmadığını düşünüyorum. Çünkü gün geçmiyor ki Irak'ta, Bağdat'ta patlama olmasın. Her gün bir başka yerde patlıyor" diye konuşuyor.

Gözümüzün içine baka baka olayı saptırıyorlar. Görmezden geliyorlar, yok farz ediyorlar.

Şimdi bu kadronun düzenlediği ve yürüttüğü Kıbrıs politikasına nasıl inanacaksınız?

Denктаş biliyorsunuz, 11 Ekim gecesi Türkiye İngiltere maçını izlemek üzere stadda idi.

Programa göre de ertesi sabah İKÖ toplantılarının yapılacağı Malezya'ya gidecekti.

Maçta Recep Tayyip ile yan yana oturdu. Kameralara yansıdığı kadarıyla Tayyip, hem ilginin dağılmış olmasından, hem Denктаş'ın hali hazır tutumu ve ertesi gün yapacağı ziyaretten memnun değildi ki pek konuşmadılar.

Bir sonraki Pazar günü de Denктаş Malezya'ya değil, Kıbrıs'a gitti.

Neden, ne oldu?

Bir hafta önce İKÖ'nün yayınladığı ve acaba "bir şeyler pişirildiği için mi" Türk Dışişlerinin en ufak bir tepki göstermediği yüzde yüz Hristiyan Rum yanlısı Kıbrıs raporunun Denктаş tarafından üzerine gidilmemesini mi istiyordu acaba Akepe iktidarı?

Denктаş'a acaba bunun için mi "gitme" denilmişti?

Denктаş'a "gitme" mi denilmişti?

Türk Dış Politikası ne zamandan beri Türklerle değil de

başkaları ile, yabancılar ile, ötekiler ile oturulup konuşuluyor ve ona göre politika üretiliyor?

Türk milli menfaatlerinden başka şeyler mi yön veriyor politikamıza?

Başkalarının, başka menfaatleri mi gözetiliyor Türkiye'nin dış politikası oluşturulurken?

Ne yazık ki mevcut emâreler bu düşüncemizi doğrular nitelikte.

Aynen öyle.

Daha bir hafta önce Amerika'nın Ankara Büyükelçisi Edelman başkentteki Silah Fuarı'nda şu talimatları sıralamamış mıydı ilgililere:

"1. Türkiye Ulusal çıkarlarını yeniden gözden geçirmelidir. 2. Terörizme karşı yürütülen mücadele de Suriye bazı sorunlar çıkarıyor. Sınırlarını teröristlere açıyor. Bu konudaki baskıyı arttırmamız gerektiğini düşünüyorum. 3. ABD güçlü bir Filistin Başbakanı ile çalışmaya hazır. Türkiye'nin İsrail'le dostluğu da bu noktada büyük önem kazanıyor. İran'ın da yeni bir vizyonla dünyaya karışmasından yanayız... 4. Kıbrıs'ta tarihi bir fırsat kaçırılıyor. Annan Planı, Türk toplumunun güvenliğini, Türkiye'nin çıkarlarını sağlayan ve hala tarafları tatmin edici çözüm için en iyi temeldir. Denктаş gelişmeye engel olmamalı... Kuzey Kıbrıs'taki seçimlerde uluslararası gözlemci hazır bulunmalı ve adil bir seçim yapılmalıdır. Zaman kısıyor."

Bunlar yenilip yutulacak laflar değildir kıymetli okuyucu.

CIA'nın Lefkoşa'daki uzantıları da elbet boş duracak değillerdi.

Bunların başını, tahmin edileceği üzere ABD Elçisi Michael Klosson çekiyor....

Mehmet Ali Talat, Mustafa Akıncı, Ali Erel ve benzerlerinin yalan, iftira ve halkı ayaklanmaya teşvik eden kampanyalarına en güçlü destek, ABD elçisi Klosson ile birlikte hemen hergün Türk tarafına geçen CIA ajanlarından geliyor. Bu ajanlar KKTC'de Devleti yıkmak isteyen partilerin özellikle Magosa, Güzelyurt ve Girnedeki temsilcilerini eğitiyor, onları yönlendiriyorlar.

ABD'li diplomat ve ajanların, Türk tarafındaki karargahları işbirlikçilerin karargâhı konumundaki AFRİKA gazetesidir. Orada bir araya geliyor, melânetlerini planlıyor, kebab yiyip Coca-Cola içiyorlar. Ve daha da ilginç 63'teki Kanlı Noel'den 40 yıl sonra 14 Aralık 2003'de ve gene Noel günlerinde, KKTC'de yapılacak seçimi Kıbrıs Türk Halkını 1974'den önce olduğu gibi özgürlüğünü elinden alıp Rum'a teslim etmek isteyen dış güçler, seçimleri komünist eskisi partilerin kazanması için onları Dolar ve Euro besliyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi Rum tarafındaki elçileri babalarının çiftliğine girer gibi Türk tarafına geçerek halkı Türkiye, Türk Askeri ve Annan Plânına karşı çıkan Denктаş aleyhine kışkırtıyorlar.

ABD'nin Kıbrıs Özel Koordinatörü Thomas Weston da geri kalmıyor.

Geçenlerde Rum Politis gazetesi'ne bir demeç vererek 14 Aralık'ta yapılacak seçimi muhalefetin kazanmasını ümid ettiklerini belirtiyor, bu iyimserliğinin de bağımsız kamuoyu araştırmalarına dayandığını ifade ediyor.

Bunu bakkal söyler ama bir resmi görevli, "tarafsız" olması gereken bir özel temsilci söyleyemez.

Görüldüğü gibi kıymetli okuyucu Türkiye ve KKTC'de yabancı misyon şeflerinin tavır ve davranışlarının benzeri, bağımsızlığı sömürgecilerce yeni bahşedilmiş Afrika kabile ül-

kelerinde bile rastlanılması mümkün olmayan uygulamalar bütünüdür.

Yahut gözden çıkarılan, el altından paylaşılma hazırlıkları yapılan ülkelere reva görülür.

İmparatorluğun “hasta adam” döneminde, “yabancılar müzahir” dışişleri bakanlarının duruma vaziyet ettiği Dersaadet’te İngiliz, Fransız, Alman ve Rus Büyükelçilerinin davranışlarını hatırlayın.

Arkasından da, İmparatorluktan sonra cumhuriyeti de yıkma lüksümüz olup olmadığını şöyle bir düşünün.

Hadi siz kendi cumhuriyetinizi gözden çıkardınız, Kıbrıs Türkü’nden ne istiyorsunuz?

Bununla beraber ben vatanın hürriyet ve istiklâle âşık evlâtlarından, her şeye rağmen ümidimi kesmedim.

Meydanı hem Türkiye’de, hem Kıbrıs’ta öyle istediğiniz gibi at koşturacağınız şekilde boş bırakacaklarından şüpheliyim.

15.10.2003

“Akıllı” Türkler Kıbrıs’a

Biz “Bütün Türkler Kıbrıs’a” derken, gidenlerin yahut elektronik posta-telefon sair yollarla adaya ulaşanların mantıklı davranacaklarını, Ankara’da yahut İstanbul’da boş oturan her emeklinin oraya gidip parti kurmaya kalkarak iktidar olmaya çalışacağını hesaplamamıştık.

Gelin şu çok basit hesabı beraberce tekrar yapalım.

Kıbrıs’ta sol muhalefetin standart yüzde 30-40; sağ iktidarın ise yüzde 60-70 oy potansiyeli vardır.

İngiliz ve Amerikalıların yardımıyla, Rum’un da görüşü alınarak (Klerides’in açıklamaları) vizyona sokulan, senaryo yazarı De Soto’nun bile “Rumların kuzeye dönüşü konusunda yanıltılmışız” itirafını yaptığı Annan Plânı klâsik sosyolojik sınıflandırmayı ortadan kaldırmıştır. Solun bir kısmı vatanını koruyup kollamaya çalışırken, sağın bir kısmı da küresel mandacıların yanında yer almayı çıkarlarına uygun bulmuştur.

Denктаş’ın “kabul edilemez”, Akepe’nin “Görüşme zemini olarak masadadır” dediği Annan Plânı eşitliği, egemenliği dolayısı ile devleti ve Türkiye’nin desteğini, Türkiye’nin bir faktör olarak Kıbrıs meselesinin içinde olmasını ortadan kaldırmaktadır.

O halde yeni pastayı şöyle tarif edebiliriz; vatanseverler

yüzde 30-40; sömürgeciyle işbirliği yapan mandacılar yüzde 60-70.

Mandacıların arkasında Amerika, İngiltere, Yunanistan, Rum kesimi, bütün Avrupa ve açıktan olmasa bile kapalı kapılar ardında Ankara'daki siyasi iktidar vardır.

Akepe kadroları örtülü ve açık siyasi emellerine ulaşmak için AB'yi olmazsa olmaz hedef olarak görmektedir.

AB'nin önündeki en büyük engel ise Kıbrıs'tır.

O halde "ver"ip, "kurtul"mak en pragmatik çözümdür.

Bu yazıyı bitirince ilk işim İmam-hatip okullarında Makya-vel'in öğretilip öğretilmediğini araştırmak olacak.

Mandacılar, içerideki işbirlikçilerine diplomatik bütün kuralları zorlayarak, hiçe sayarak açıktan para vermek dahil her türlü yardımı yapmaktadırlar.

AB; Annan'cı muhalif belediyelere para yardımı yapmıştır. ABD, Elçi maiyetindeki CIA ajanlarıyla kuzeyde cirit atmakta, yandaşlarını eğitmektedir.

Vatanseverlerin arkasında ise sadece Türk'ler vardır.. Ama ancak akıllı olmaları şartıyla bu destekleri işe yarayabileceklerdir.

Peki yüzde 40; yüzde 60'tan büyük olur mu?

Yüzde 60'ı ikiye, üçe bölerseniz olur.

Seçmen nüfusunun yarısı Annan Plânı sayesinde bir insan ömrü içinde üçüncü defa göçmen olacak olan bir toplum nasıl olur da böyle bir düzenbazlığı kabul eder?

Seçmeni "Kıprıslılar" (1571 göçmeni), "Türkiyeliler-yerleşikler" (1974 göçmeni) diye bölerseniz; dönüp "Türkiyeliler"i de Karadenizliler-güneydoğulular diye bir daha bölerseniz istatistiksel büyüklükler; yüzde 40 Annan'cılar, yüzde 30+yüz-

de 20+yüzde 10 da karşı çıkanlar olarak yeniden düzenlenir ki bir bakmışsınız sandıktan De Soto çıkmış.

Karen Fogg-Bush çocukları da o saat bırakır Ortaköy yahut Girne meyhanelerini, ya giderler karşı tarafta kutlarlar zaferlerini yahut atlarlar uçağa Kumkapıda'ki Kör Agop'un meyhanesinde.

Vatanseverliğinden asla şüphe etmediğimiz 1974'ün Magosa Mücahit Tabur Komutanı Oğuz Kaleli Kıbrıs'a gidip parti kurmuş.

Bir süre önce Fogg'cu Murat Yetkin'e gönderdiği mektubunda Magosa'yı bilmem kaç gün nasıl savunduğunu yazıyordu.

Ve hizmetlerinden ötürü Magosa Belediyesi'nin kendisine BMW araba ve köşk vaat ettiğini ama almadığını söylüyordu.

Kaleli 1974 Magosa savunmasında acaba yalnız mıydı?

Tabur Komutanı olduğuna göre başında Sancaktar Yardımcısı, Sancaktar'ı yok muydu? Onlar savunmada hiç mi bir şey yapmadılar? Yoksa onlar teslim olalım dediler de Kaleli tek başına mı savundu surların üzerine çıkıp şehri? Magosa Belediyesi'nin hediyelerini o mu kabul etmedi yoksa Rahmetli "Bayraktar" Çetin Başar: "Biz buraya ganimet için gelmedik" dediği için mi alınamadı?

Kurtuluş savaşı'ndan sonra savaşa katılan komutanlara Atatürk, Rumların boşalttığı ev ve arazileri vermişti. Örneğin İsmet Paşa'ya da Büyükkada'daki köşk bu şekilde kalmıştır.

Benzer istekler 74 sonrası Kıbrıs'ta da dile getirilince Bayraktar'ın yukarıdaki yaklaşımı ve önceliği "göçmenlere" vermesi yüzünden hiçbir mücahit komutan oradan hiçbir şey edinememiştir.

Kaleli'nin duygularının bu olayda aklının önüne geçtiğini düşünüyoruz.

Onun, Enver Emin'in, Güner Göktuğ'un, MAP'ın vesairlerinin oyları hiçbir şekilde ayrı ayrı yüzde birleri, toplamda da yüzde dördü beşi geçemeyecektir.

Serdar da yüzde sekiz-dokuz'dan fazla alamaz.

Bir yüzde beş de sandığa gitmezse buyurun size yüzde ondört-onbeş..

Yerli veya yerleşik "Akıllı" bütün Türklere bu 74 harekâtı kadar önemli seçimde düşen görev önce bir eksiksiz sandığa gitmek, sonra da oylarını yukarıda saydığım küsurat partilerinde değil, blok halinde Annan Plânının karşısındaki en büyük kitlesel örgüt olan Eroğlu'nun UBP'sinde toplamaktır.

Denktaş'ı, AB-ABD-Akepe koalisyonuna karşı koruyup kollamanın yolu da buradan geçer.

Başka Kıbrıs yok...

16.10.2003

Denktaş Malezya'ya Neden Gitmedi?

"Washingtonhaber"de 15 Ekim 2003 tarihinde yayınlanan "Denktaş Maçtan Sonra Nereye Gitti?" başlıklı yazımızda; 11 Ekim'deki Türkiye-İngiltere maçını seyreden Denktaş'ın ertesi gün Malezya'daki İKÖ toplantısına katılmak üzere bu ülkeye gitmeyi plânladığını, fakat "iyi saatte olsunlar"ın etkisiyle vazgeçtiğini yazmıştık.

Bu konudaki duyularımız elbette ve sadece maç boyu yan yana oturan Denktaş ve Recep Tayyip'in "mesafeli" oluşlarını saptamamızdan kaynaklanmıyordu.

Çünkü Sayın Denktaş hem şimdiye kadar İKÖ'nün hemen bütün toplantılarına katılmaya özen göstermişti, hem de 10 Ekim'de İstanbul'a o niyetle geldiği önceden açıklanmıştı.

22 Ekim 2003 tarihinde yine "Washingtonhaber"de KKTC Cumhurbaşkanlığı'ndan "İletişim sorumlusu Evrim Tolga" imzasıyla gönderilen şu mesaj yayınlandı:

"20 Ekim, 2003

Sayın İgili,

Malezya'ya, Ankara'da sağlık kontrolümü yapmış olan doktorlarımın tavsiyeleri nedeniyle gidemediğimi; bu konuda Türk Hükümeti'nin herhangi bir etkisi olmadığını; bu kararın Türkiye Milli maçından önce Ankara'da İbni-Sina Hastanesinde verildiğini açıklamayı gerekli buldum.

Saygılarımla,

**Rauf R. DENKTAŞ
KKTC Cumhurbaşkanı"**

Denktaş büyük bir nezaketle ve bir kere daha; kendisini her fırsattan istifade ile cümle âlem önünde yalnız bırakan Akepe iktidarına yol-yöntem öğretmiş; dosta düşmana karşı da kırılan kolu yen içinde bırakmayı tercih etmiştir.

Daha başka ne diyecekti Denktaş?

Ve kırılan sadece kol mudur?

Benzer bir davranış, geçtiğimiz Eylül ayında Belçika'daki Türk STÖ'lerinin müştereken düzenlediği bir program çerçevesinde Denktaş'ın Brüksel'e giderek hem bir konferans vermesi hem de Belçika Kralı ile görüşmesi plânlandığında da sergilenmemiş miydi?

O zaman da yine "Dışışleri"; "Bırakın bu işi biz yapalım" diyerek araya girmiş, olay dallanıp budaklanınca Yunanlılar duymuş, onlarla iyi geçinmeyi en yüce değer sayan Akepe Hariciyesinin bin dereden su getiren "utangaç" estek kösteklerinden sonra da yine Denktaş "tamam sizi zor durumda bırakmayalım" diyerek o geziyi de iptal etmemiş miydi?

Denktaş türünün son örneği bir eski devlet adamıdır, komitacıdır, ittihatçıdır, yüzelli tilkiyi kafasının içinde dolaştırıp kuyruklarını değdirmes ve bütün bu özellikleriyle, Akepe kadrolarına halâ yabancılık çektikleri o devlet geleneklerini, ders alabiliyorlarsa pekalâ öğretir.

Bu aralar farkında mısınız Türkiye'de kamuoyuna oynuyor. Her fırsattan istifade Anadolu'nun başka bir köşesinde.

Tek başına ve "yaralı kalbiyle" inanılmaz bir performans sergiliyor. Ve şaşılacak bir şekilde her Türkiye dönüşü adada Annan Plânı aleyhindeki oy oranı artıyor.

Akepe şaşılacak bir biçimde, "Denktaş Kıbrıs'ı artık bloke etmesin" diyen Edelman-Weston-Hannay'ı izliyor.

Werhaugen de "Önce Kıbrıs meselesini çözmeniz lâzım" diyerek gaz veriyor.

Peki Recep Tayyip veya Gül, Denктаş çekilip, Kıbrıs verilince, önümüzdeki yıl "müzakere takvimi" alabileceklerini garanti ediyorlar mı?

Yoksa "mış gibi yapmak" işlerine mi geliyor?

Annan Plânı olduğu gibi kabul edilince "Kusura bakmayın, şunlar da eksik" demeyecekleri ne malûm?

Simitis "Sırada Ege var" demiyor mu?

AB'den "Peki alfabenizde w,q, x harfleri neden yok" demeye başlamadılar mı?

Daha ne kadar malûm fıkradaki "Dur bakalım ne olacak" yaklaşımı sergileyen aptal koca rolünü oynayacağız?

Ne olacağı var mı, görünen köy kılavuz ister mi?

Kimse kendini kandırmasın. Nasıl ki Türkiye'nin 11 Eylül'ü Süleymaniye'de başımıza çuval giydirilen 4 Temmuz ise; KKTC'nin 3 Kasım'ı da 14 Aralık seçimleridir.

14 Aralık'ta kefe'nin bir gözünde Recep Tayyip vardır.. AB-ABD-Yunanistan-Rum kesimi-Mehmet Ali Talât'la beraber Akepe inanılmaz bir koalisyon sergilemektedir.

Aynı Irak'taki "koalisyon güçleri" gibi.

Diğer tarafta ise; "adanın yarısında bile olsa" bir kere yükselen bayrağı indirmemek için çabalayan, Türk olduğunu yüksek sesle söylemekten sıkılmayan, utanmayan, şeref bilen vatansever Türkler.

RMMO Komutanı Korgeneral Atanasios Nikolodimos'un "herkes tarafından yürütülen mücadele Girne Kalesi'ne bayrak dikmektir" sözünü söylediği gün Recep Tayyip en ufak bir rahatsızlık duymadan "14 Aralık seçimi sonrası adanın kuze-

yinde yeni bir yönetim olursa Kıbrıs konusu farklılık kazana-bilir” diyebilmektedir.

Denктаş’ın Harb Akademileri’nde “Ankara’nın desteğini daha net göstermesi gerekiyor” ifadelerine Recep Tayyip “BM Planı’nı sürekli reddetmek bu işin çözümü değil” cevabını vermektedir. “Bu işi 40 yıldır çözememiş olanlar var. 11 aylık hükümetten ‘Bu işi çözsünler’ gibi bir şeyin içine girerlerse, insafı olmaz. Bu hükümet, garantör bir ülke olarak yapması gerekeni yapacaktır. KKTC yönetimi de üzerine düşeni yapacaktır... Biz hep çözümden yanayız. Ve Annan Planı’nı sürekli olarak reddetmek bu işin çözümü değildir” diyebilmektedir.

Akıllı ol ey millet.. 14 Aralık’ta Kıbrıs’ta vatan için, bayrak için, millet için, devlet için, tam bağımsızlık için, hürriyet ve istiklâl için elinden geleni ardına koyma. Tanıdığın tanımadığın herkese telefonla-faksla-elektronik posta ile ulaşmaya, bire-bir görüşmeye, ikna etmeye çalış.

14 Aralık, 3 Kasım seçimlerinin ikinci turudur.

15 Aralık’ta sandıktan Annan karşıtlarının çıkması Türkiye’de de Akepe için sonun başlangıcıdır.

Akıllı ol... Başka Kıbrıs, başka Türkiye yok..

Türk’ün Türk’ten başka dostu yok.

23 Ekim 2003

...Ve Huzurlarınızda "Serdar"!

Yukarıdaki sunumdan sonra gelecek olan normal anons; "Elleri göreyim elleri, hani eller?" dir.

Bir süredir alçak profil göstermekte olan DP Genel Başkanı Serdar Denktaş, oğul Aliyev'in tahta geçmesinden sonra ayranı kabarmış olacak ki tekrar sahne almakta gecikmedi.

Ortadoğu'nun kaderidir.. Suriye'de oğul Esad, Ürdün'de oğul Abdullah, Azerbaycan'da oğul Aliyev..

Yunanistan'da oğul Papandreu..

Türkiye'ye gelince durum değişiyor.. Oğul Menderes, oğul İnönü, oğul Özal...

Demek ki Türkiye daha demokratik. Yeteneksiz vârisleri babaların yüzü suyu hürmetine taşıyamıyarak hânedan oluşumunu engelliyor.

Kıbrıs'ta da durumun farklı olacağını zannetmiyorum.

Demokrat Parti Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Serdar Denktaş, seçim öncesinde Demokrat Parti'nin şov yapmak istemediği için hükümeti bozmadığını, fakat 15 Aralık sabahında, KKTC'nin yeni başbakanı olarak göreve başlamaya hazır olduğunu açıklamış. "Bütün bu istihdam çalışmaları seçim öncesinde yapılan birer 'oy' yatırımdır. Devletteki yanlış yapılanma KKTC'deki özel sektörün önünü kapatan en büyük etken oldu. Biz, iktidarımız zamanındaki yaptığımız hatalarımızı gör-

dük" diyen Demokrat Parti Genel Başkanı Serdar Denktaş, "Egemenliğimizi kabul eden bir Planı, her zaman görüşmeye hazırız" diye ekleyerek, Annan Planı'nın müzakere edilebilir hâle getirilebileceğine yönelik inancının var olduğunu vurgulamış.

Serdar olmayacak duaya âmin diyor.

Pişmiş aş su katıyor.

"Annan Plânı'nın müzakere edilebilir hâle getirilebileceğine inancı olduğunu" söyleyerek bir yerlere göz kırpmıyor.

Babasının refüze ettiği Weston'a, Hannay'a, Verhaugen'e, Papadopoulos'a, Mehmet Ali Talât'a ve en önemlisi Recep Tayyip'e..

Akıl hocaları; babası Çankaya Köşkü'nde "misafir hasta" iken Brüksel'de Annan tarafından Türkiye-KKTC'nin önüne, iki gün süre verilerek "imzala" diye uzatılan referandum teslimiyeti belgesinin onaylanması için lobi yapan Karen Fogg çetesi üyeleri..

14 Aralık'ın bir referandum; Brüksel'deki "o" referandumun, "bu" referandum olduğunun farkında değilmiş gibi davranıyor.

Kendi "iyi polis" rolüne bürünürken babasını "kötü polis" durumuna düşürdüğünün farkına varmıyor.

Veya varıyor, köprüleri atıyor. Gemileri yakıyor.

Marksist-Rumcu-AB'ci-Türk düşmanı Talât ile zaten eskiden koalisyon ortağı idi.

Serdar bu davranışı ile Annan karşıtı cephede, mukavemetçilerde, vatanseverler arasında bölücülük yaptığının farkında mı?

Kimse ondan parti tabelasını indirmesini istemiyor. Fakat 14 Aralık eğer bir milât ise, bir son hesaplaşma ise, devletin vârlık mücadelesi ise; bütün hesaplar ileride görülmek üzere pekâlâ savaş baltaları bir süre için toprağa gömülebilir, gömülmelidir.

Serdar ağzıyla kuş tutsa, partisi en fazla yüzde sekiz-dokuz oy alır.. Tek başına iktidar olamayacağını biliyor.

Peki neye, hangi olasılığa göre hesap yapıyor, hangi ata oynuyor.

Şimdiki ortağı UBP Annan aleyhtarı en büyük partidir. Ve seçim kampanyasını doğru olarak Annan plânı karşıtlığı üzerine kurmuştur.

Bu demektir ki yukarıdaki “Annansal” yaklaşımıyla Serdar, Mehmet Ali Talât cephesine kur yapmaktadır.

Medyasal alandaki sponsorları Çandar-Birand-Ferai Tınç; Fuat Veziroğlu'nun papyonlu “müsteşrik” dediği Yalım Eralp ve “harici”lerden İtler Türkmen'dir.

Serdar eskisi gibi ve bu sefer küçük ortak olarak CTP ile koalisyon kurarsa ne olacak?

Babasını görüşmecilikten alacak mı?

Bunu söyleyen, Recep Tayyip'ten bu uğurda zımni destek alan Talât ile nasıl ortak olacak, nasıl hükümet kuracak?

Kıbrıs seçimleri kısır parti meselelerini çoktan aşmış, devletin yaşıatılması noktasına gelmiş dayanmıştır.

Serdar UBP aleyhine söylediği sözlerin hiç birisini neden CTP aleyhine söylememektedir?

Neden “özel sermaye”ye göz kırpmaktadır?

Neden babasının “Seçimi muhalefet kazanacak, Tek yol Annan Plânıdır” dediği için “Haddini aşmıştır” yaklaşımı sergilediği ve görüşmeyi reddettiği Weston ile görüşmektedir?

Kimdir yahu bu Weston?

Hangi cesaretle KKTC'ye gelebilmekte, Cumhurbaşkanı ile değil, parti liderleriyle görüşebilmektedir?

Denктаş soyadının bir ağırlığı vardır.. Bu ağırlığı da herkes öyle kolay kolay taşıyamaz.

“Denktaş Malezya’ya neden gitmedi?” başlıklı yazımızda “Denktaş komitacıdır, ittihatçıdır” dememiz epey gürültü kopardı.

Bir kere “İttihatçılık” kötü bir şey değildir...

1. İmparatorluğu yıkılmaktan kurtarmaya çalışıyorlardı.
2. Başaramayınca Kurtuluş Savaşı’nı tetiklediler.
3. Atatürk de bir ittihatçıydı.
4. 1926 Enver Paşa-Atatürk hesaplaşması içeridekiler ile dışarıdakilerin değil, bünye içi bir hesaplaşmaydı.

“Yüce bir ideal uğruna” sahip oldukları makam ve memuriyetleri pek kolay terk ederek “halkın arasına” karışıp halkla birlikte mücadele etmek, ittihatçılıktan gelen bir komitacılık geleneğidir..

Tarihteki ilk “Türk Cumhuriyeti” olan Garbî Trakya Hükümeti Muvakkatesi, 1913 yılında “devleti zor durumda bırakmamak için” üniformalarını bırakarak Batı Trakya’ya giden bir avuç kahraman subayın eseridir.

“İttihatçı-Komitacı” Atatürk de bunu “hep” yapar:

- a. 1911’de İtalyanların Trablusgarp’i işgali üzerine “gönüllü” üniformasız-çeteci kılığında o devir Harbiyelilerin çoğu gibi Afrika’nın kuzeyinde yerli halkın örgütlenerek direnişe katılmasını sağlamıştı.
- b. 8-9 Temmuz 1919’da İstanbul Hükümetinin idama mahkûm etmesi üzerine yine üniformasını çıkarır, istifa ederek milletin arasında, milletin bir ferdi gibi mücadeleye başlar.
- c. 1937’de Hatay için Hasan Rıza Soyak’a, “Gerekirse devlet reisliğinden, mebusluktan istifa ederek Hatay’a çete reisi olacağını” ifade eder.

Denktaş da benzer şekilde son bir yıl içinde iki defa şa-

şılacak şekilde gerekirse “kelleyi koltuğa” alabileceğinin işaretlerini vermiştir.

Önce “Gerekirse Anadolu'nun desteğini arkama alır, mücadeleleye öyle devam ederim” demiştir.

Cevap, ne yazık ki Denктаş'ın sergilediği vatansever gönül zenginliği ve gözü karalığı destekler nitelikte ve seviyede gelmemiştir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin dışişleri bakanlığı koltuğunu işgal etmekte olan zât aynı Weston gibi; “Önce kendi halkının desteğini alsın” demiştir.

Denктаş uluslar arası baskılar ve Ankara'nın esirgediği destek yüzünden her şeyi göze alır ve ikinci çıkışını yapar:

“Seçimi muhalefet kazanırsa istifa eder, halkımla birlikte mücadele ederim” der.

Atatürk Hatay için çete reisi olmayı göze aldığında hasta idi ve vefatına bir yıl vardı.

Denктаş dağa çıkmayı düşündüğünde seksenine yaklaşmıştır ve kalbi by-pass'lıdır.

Onun halinden en iyi, aynı şekilde üç damarı by-pass'lı olan ben anlarım.

Denктаş'ın kalbi “yaralı” bile olsa, yüreği mangal gibidir.

Serdar'ın; Atatürk'ün izinden giden son mücahit-son komitacı babasını biraz dinlemesi gerekir.

Kolay Denктаş olunmaz..

Ve bu yazı; “Denктаş'ı Asıl Çarmıha Gerenler Kimlerdir?” başlıklı yazımızla beraber okunmalıdır. (Kıbrıs'ı Kitabı-Hüseyin MÜMTAZ. İq yayınları. İstanbul 2003. Sayfa 248)

Arşivlerinden bulup çıkarsınlar..

Bulamazlarsa, söylesinler ben gönderirim.

27 Ekim 2003

Kıbrıs, Sadece Kıbrıs Değildir

KADER UTANSIN

Kıbrıs tarihtir, coğrafyadır, geçmişle hesaplaşmadır, geleceğin vesayet altına alınmasıdır; bağımsızlık veya esarettir.

Teslimiyettir, bölünme-parçalanmadır, 1071'e, yâni tam 1000 yıl geriye gitmek demektir.

Kıbrıs Patrikhane'dir, Heybeli Ruhban Okulu'dur, Batı Trakya'dır, Dömeke'dir, Girit'tir.

Misâk-ı Milli'dir. Çanakkale'dir, Sakarya'dır, Dumlupınar'dır, 9 Eylül'dür.

Kıbrıs ihanettir, irticadır, tevhidi tedrisat kanunudur.

İngiliz Muhipleri Cemiyeti'dir, Sait Molla'dır, Şeyh Sait'tir, 150'liklerdir.

Gençliğe Hitab'dır, Bursa Nutku'dur. İstiklâl Mahkemele-ri'dir, DGM'lerdir.

Gümrük Birliğidir, Helsinki'dir, Kopenhag'dır. İlerleme raporlarıdır, ulusal raporlardır, "Uyum Paketleri"dir.

Düyunu Umumiye'dir. Kapitulâsyonlardır. IMF'dir, Dünya Bankası'dır. Gizli kapaklı yapılan pazarlıklar, yeşil çuhalarda yeşil dolarlar karşılığı sürülen "pey"lerdir.

Kıbrıs bütün bir Türk tarihidir. Tarihin özetidir. Vâr olmak yahut yok olmaktır.

Kıbrıs zaferdir, mutluluktur, sevinçten ağlamaktır. Bir Ni-

san sabahı Beşparmaklardan Toroslara bakarken hissedilen dünyaya nizam ve intizam vermek ülküsü-gücü ve kuvvetinin avuçların içinde olduğunun hissedildiği andır.

Sonra o gücün ellerin arasından kayıp gidişinin çaresizlikle-hırsıyla hissedildiği andır.

Dolayısı ile Kıbrıs sadece Kıbrıs değildir. Kıbrıs bunların hepsidir. Fakat asla “sorun” değildir.

Sorun teslimiyetçilerin-işbirlikçilerin kafalarındadır.

Kıbrıs; Yunanlılar ve batılılar için sorundur. Türkler için Kıbrıs'la ilgili bir “sorun” var ise, güneyde bırakılan topraklardır.

74'te üsteğmen iken adadaydım. Tam 29 yıl sonra oğlum asteğmen olarak yine adada..

Kıbrıs 29 yıl sonra, 29 yıl önceki yerde, tam da aynı noktada..

O halde Kıbrıs Türk Dış Politikası açısından, gelmiş geçmiş bütün başbakan-dışişleri bakanları ve “ilgili” yetkililerin parmağının bulunduğu yüz karası bir hezimettir..

Zurnanın zart dediği yerdir.

Perişanlıktır.

Türkiye, dünya tarihinde şu kadarcık yer işgal etmişse, onlarca devlet kurup yıkmışsa, hep var ise ve etkili ise bu meseleyi bir sonraki nesle taşımamalı idi.

Torunlarım da mı Kıbrıs'la uğraşacaklardır?

O halde Kıbrıs sadece Kıbrıs değildir. Küçücük bir adadır fakat yukarıda saydıklarımın hepsidir. Tarihin kırılma noktasıdır.

Ya direnecek ve halledeceğiz, yahut “at üzerinde yaldır yaldır” önce cemaat kültürüne sonra kabile kültürüne geri döneceğiz.

İşin kötüsü gittiğimiz yerde kimse bizi almayacak.. Oralar da sahipli..

Dönmek istemeyenler AB-ABD mandası altında kurulacak olan, BM Barış Gücü askerlerinin kolluk görevi yapacağı muhtemel bir "Anadolu-Rumeli Federasyonu"nda "parça devletlerin" parçalanmış, burunlarına halka geçirilip gerektiğinde çekilen vatandaşları olarak "refah ve mutluluk" içinde yaşamaya devam edecekler.

Suratlarına tokat atılacak, başlarına çuval geçirilecek ama fert başına düşen milli gelir 30.000 dolar olacağı için sineye çekecekler.

Üzerlerinde mavi zemin üzerine 12 sarı yıldızlı acaip bir bayrak dalgalanacak.

"Ay-yıldızlı" GÖK BAYRAK kitaplarda bile olmayacak.

Baba Denктаş "Kıbrıs Girit olmasın" diye yırtınıyor, GİRİT'i hiç açıp okudunuz mu?

Seçimleri muhalefet kazanırsa veto ederim diyor, halkımla dağa çıkıp mücadele ederim diyor.

Kulak versenize.

Neden böyle diyor?

Hiç düşündünüz mü?

Denктаş'ın "Halkımla mücadele ederim" restinin arkasında İttihatçılık-Teşkilâtı Mahsusa'cılık-komitacılık geleneği ve kültürü bulunmaktadır.

"Teşkilâtçılık", yay ile oktur, hançerdir, kılıçtır. Sözün tükendiği noktada devreye giren bir tür sigortadır, can simididir kıymetli okuyucu

Yoksa tekrar başa mı döndük?

Kader utansın..

Ama eğer halâ ilgilenen var ise.....biz yine hazırız....

KIBRIS ÖRNEĞİNDE ATATÜRKÇÜ DIŞ POLİTİKA

Kıbrıs'ı 22 Ağustos 1974'den beri mevhum bir hat tam ortadan ikiye böler. Adı; politik belgelere göre "konfrantasyon" hattı, uluslararası hukuka göre de savaşın resmen henüz bitmediği ve sadece bir ateş kes hâli mevcut olduğu noktasından hareketle "ateşkes" hattıdır.

Bize göre; "gönüllerimizin" cebren ve hile ile ötesinde bırakıldığı, "İskele, Leymosun, Kasaba" denizlerinde atlarımızı sulamamızı engelleyen bir "rüya hat"tır.

Beni bu konuda "uçuk" bulanlar dönüp RMM Komutanı Korgeneral'in daha geçen hafta "Girne'ye bayrağımızı dikeceğimiz günler yakındır" lâfına neden en ufak bir tepki göstermemektedirler?

Mustafa Kemal Paşa'ya göre ise; "vatan" kavramının tarifinin en somut biçimde görüldüğü "mevhum bir hat"tır.

Ne demişti "Reis paşa"?

"Hattı müdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır. O satıh bütün vatandır".

Çıkın Girne-Değirmenlik yolunun Beşparmakları aştığı en üst noktaya. O "hat" ve o "satıh" başka hiçbir yerden bu kadar elle tutulur bir şekilde görülemez.

Önünüzde hat; hem arkanız ve hem de önünüzde ise, ayaklarınızın ucunda yükselirseniz, özellikle gece ışıkları sayesinde görebileceğiniz Leymosun'a kadar uzanan bütün bir "satıh" vardır.

O "hat" ise geceleri doğal olarak silinir, görülmez.

İşte önünüz ve arkanızdaki bu satıh, alabildiğine ve bütünüyle vatandır.

Çocukluğunuz, gençliğiniz, sokaklarında gezdiğiniz şe-

hirleriniz, bahçesinde koştüğünüz okullarınız, yitip giden anılarınız.....,

Bir Temmuz veya Ağustos sabahı bırakıp geldiğiniz mezarlarınız vardır.

Atatürkçü iseniz, Atatürkçülüğü kimseye bırakmıyorsanız, Atatürkçü geçiniyorsanız, siz de silin atın o "hat"ı beyninizden. Sathı savunun..

Kıbrıs'ı bütünüyle "vatan" yapın.

"Hariciye" en kıymetli, umut vaadeden genç memurlarını önce ve mutlaka "TC Lefkoşa Büyükelçiliği'nde" görevlendirir(di).

Kıbrıs'la ilgili hariciyecilerimiz birkaç "cins"tir.

İlk grup İlter Türkmen, Yalım Eralp türü "papyonlu monşerler"dir. Fuat Veziroğlu'nun bunlar hakkında 6 Eylül 2003 Ankara "Ulusal Güçler Kurultayı"nda uygun gördüğü sıfatlar Anamur'dan Girne'ye yol olur.

Bir diğer grup, Ş.Sina Gürel türüdür.

Kıbrıs'ın 2004'e kadar teslim edilmesini Aralık 1999 Helsinki'de kabul eden 57'inci Hükümetin bakanı değilmiş gibi şimdi "şahin" kesilir.

Gürel o zaman ne yapmıştı Kıbrıs için? Direnmiş miydi, istifa mı etmişti?

Diğer grup, Onur Öymen, İnal Batu ekibidir...

Ayakları yere basar, sağlıklı değerlendirmeler yaparlar. Mantıklıdırlar.

Öymen'in kitaplarından, farkına varamadığım çok şeyi öğrendiğimi ifade etmeliyim.

Fakat Öymen de "Silâhsız Savaş"ının Kıbrıs'la ilgili bölümünde; yakın tarihin 1999 Helsinki ile beraber en önemli ikinci dönüm noktası olan 1995 Gümrük Birliği Anlaşması rezaletinde her nedense derine inmez, geçiştirir.

Halbuki kendisi o tarihte Dışişleri Bakanlık Müsteşarlığı gibi çok önemli, her şeyi bilmesi ve mutlaka o zaman veya sonradan söylemesi gereken bir "post"ta oturuyor idi.

Hariciye'den açılmışken, ihmal edilmemesi gereken iki Büyükelçi var Ankara'da..

İlki, yeni "sivil yönetici" Edelman..

Daha, Çankaya'ya sunduğu itimat mektubunun mürekkebi kurumadan konuya "damardan" girdi, "Denктаş adada durumu bloke etmesin" talimatını verdi.

Bakın kadim dostumuz, KKTC'nin Ankara Büyükelçisi Ahmet Zeki Bulunç ise geçen gün Kuşadası'nda katıldığı bir toplantıda neler söyledi:

"Kıbrıs konusunda direnç kırılırsa, yarın Pontus Rumları, Güneydoğu sorunu, Ege adaları Türkiye'nin önüne konulacaktır. Kıbrıs Türkiye için bir direnç noktasıdır. Uluslararası anlaşmalarla Kıbrıs adasında iki devlet olduğu, bu iki devletin sınırlı bağımsız yapı içinde olduğu kabul edilmiştir. Ancak Enosis ruhu ile hareket eden Rum kesiminin tutumu 1974 Barış Hareketi'ni başlatmıştır. Annan planıyla Kıbrıs Türkleri insan haklarına aykırı olarak çembere alınmak istenmektedir."

Devam etti Bulunç;

"14 Aralık'ta yapılacak seçim öncesi üç muhalif parti ABD ve İngiltere'den aldıkları paralarla Cumhurbaşkanı Denктаş'a karşı lobi çalışması yürütmektedirler. Adadaki 94 STÖ ABD ve İngiliz Büyükelçilerinden paralar almaktadır. Bu örgütlerin kurulması için 20 yılda 600 milyon dolar harcanmıştır. Bu örgütlenmede yer alan partiler CTP, BDH ve ÇABP'dir".

Bulunç'un konuşmasının iki yönü var..

Bir; KKTC'de oynanan oyunu en yetkili ağızdan duyuyo-

ruz. "Türkiye seçime karışmasın" diyen AB-ABD'nin neler yaptığını öğreniyoruz.

İki; Kıbrıs'ın Türkiye için neden önemli olduğunu verdiği çarpıcı örneklerle tekrar hatırlıyoruz.

Bulunç diyor ki; "Kıbrıs konusunda direnç kırılırsa, yarın Pontus Rumları, Güneydoğu sorunu, Ege adaları Türkiye'nin önüne konulacaktır. Kıbrıs Türkiye için bir direnç noktasıdır."

Doğrudur..

Siz Güney Kıbrıs'ta "Pontuslular"ın yaşamakta olduğunu, dernekleri bulunduğunu, çeşitli fırsatlarla kamuoyu önüne çıkarak etkilemeye çalıştıklarını, Pontus meselesinin daima canlı tutulmaya çalışıldığını biliyor muydunuz?

Kuzey Irak Erbil'de Türk bayrağının kılı kırık kürt peşmergeler tarafından yakılıp, dişlenip, hançerlendiği günlerde, Lefkoşa'da da AB-ABD parasıyla düzenlenen mitingte Rum bayrağı taşınmasını ve Türk askerine sövülmesini tesadüf olarak mı niteliyorsunuz?

Peşmergeler ve Lefkoşa mitingcileri, her ikisi de aynı topun soyudurlar, aralarında Brüksel-Washington'dan koordine edilen gizlenemez bir organik bağ vardır.

Bu gerçeği görmemekte neden direniyoruz?

Erbil'i, Musul ve Kerkük'ü, Lefkoşa'yı koruyamayan; etkisiz, pısrık kalan Türkiye bir sonraki adımda Karadenizi, Ege'yi, Güneydoğu'yu savunmak durumunda kalacaktır.

Dönün bakın Sevr haritasına.. İstedığınız kadar, yırttık çöpe attık deyin.

AB-ABD yırtmamış ki!

Ve ne yazık ki gene içeride de "muhipler"i eksik değil ki!

İyi de bize bunu Edelman ile Bulunç'un mu söylemeleri gerekiyor?

Yalnız dikkat...

"Sivil Yönetici" Edelman'ın söyledikleri, tavır ve davranışları; normal bir devlette, bağımsız-egemen bir devlette kabul edilemeyecek hareketlerdir.

Sessiz kalınması, "kabul edildiği" anlamına mı geliyor?

Eğer öyleyse, tam zıttını söyleyen Bulunç şu anda Ankara'daki düzene ters düşmüştür.

Aynı anda iki doğru olamayacağına göre birisi yanlıştır.

Hem bakın aklıma ne geldi? Bulunç'un bahsettiği, AB-ABD'den para alan STÖ'ler KKTC'de var da, Türkiye'de yok mu acaba?

İşte bu yüzden, yâni bazı tavuklara "kışt" dediği için Edelman dururken sakın Bulunç "Persona non grata" ilan edilmesini!

Fazla tepkisiz kalıyoruz, üzerimize ölü toprağı serpilmiş gibi geliyor.

AB ilerleme Raporu'nda yer alan w,q,x harflerinin öyle fazla büyütülecek bir şey ve problem olmadığı, hiç yoktan bir bardak suda fırtına kopardığımız yorumları bile yapılmaya başlandı iki gün geçmeden.

Sadece "üç harf" bağımsızlığı mı bozarmış..

"Kullanım talimatı"na bağlıdır beyler..

Doğrudur; patlıcan, kabak, hıyar, soyulmamış muz türü sebzeler de örneğin gözü veya kulağı bozmaz., yahut ne bileyim araba kullanmanızı da engellemez.

Ama siz siz olun gene de fazla uğraşmayın.. Ne olur, ne olmaz..

KIBRIS VE TÜR BAN

Kıbrıs'ın türbanla ne alâkası var demeyin.. bal gibi var.

Merak etmiyor muyduk neden yabancı büyükelçiler, dip-

lomatlar, politikacılar Türkiye’de dilediği gibi at koşturuyor, ağızlarına geleni hiç sansürsüz söyleyebiliyorlar diye..

Meğer içeriden “el” verenler varmış, ortalık çağdaş “Damat Ferit”ler kaynıyormuş..

Sıkışınca kaçmak için, içli dışlı olduğu İngilizlerden zırhlı isteyen İkinci Abdülhamit ve Vahdettin’e haksızlık etmişiz..

“İngiliz” Reşit Paşa’ya, Boğos Nubar Paşa’ya da, “Kürt” Şerif Paşa’ya da..

AB ile ilişkiler bâbında iki gündür su yüzüne çıkan kirli ilişkiler yumağı, bırakın çağdaş orta halli bir devlette; fakat kıytırık bir Afrika kabile veya Güney Amerika operet devletlerinde bile hayâl edilemez.

Herkes, Akepe’nin önünü kesmek isteyen “belli bazı çevrelerin”, işler rayında, ekonomi tıkırında giderken tekere taş koymak için türbanı ortaya çıkardığını, ısıtıp ısıtıp masaya koyduğunu zannediyordu.

Geçen sene 29 Ekim’de problem olmayan türban bu sene neden Çankaya gündemine taşınmıştı?

Olaya bir de tersten bakmaya ne dersiniz?

Sakın asıl Akepe, malı götürürken ortaya türbanı atıp bizi onunla oyalıyor olmasın?

Ortam gerilince al sana türban, biraz onunla oyalan ve gözden kaçırılmak istenilen ana konu uyutulup unutulsun; Akepe de mağdur ve mazlumları oynasın..

Düğüne, derneğe, her türlü sosyal faaliyete bu kadar yıldır sanki eşlerini götürüyorlarmış gibi birden 29 Ekim resepsiyon krizleri tuttu. Bir şeyleri örtmeye kalkıştıklarını anladık.

Recep Tayyip “Cumhuriyet sadece Ankara’da kutlanmıyor” dedi; Kapusuz, “En büyük bayrağı yapmakla bir şey ol-

maz. Üçüncü dünya ülkeleri gibi törenlerle bir yerlere varılmaz” dedi.

Ve sonunda çıktı “Vehbi'nin kerrakesi”!

AB İlerleme Raporu yayınlandı.

Raporda çok şey var da, Kıbrıs konusuna ayrılan bölümde, Türk hükümetinin, **“Kıbrıs sorununa BM çerçevesinde çözüm bulunması konusunda desteğini çeşitli vesilelerle ifade ettiği, Türkiye ile KKTC arasında gümrük birliği öngören çerçeve anlaşmanın onaylanmayacağını duyurduğu”** ifade ediliyor

Raporun bu bölümünde, AB kanadının görüş ve beklentileri yer almıyor. Ancak ilerleme raporuna ek olarak yayımlanan ve Komisyon, sonuç ve önerilerin yer aldığı “AB Genişleme Strateji Belgesi”nde ise Türkiye'nin AB üyeliği arasında bağlantı kuruluyor ve **“Kıbrıs'ta çözümsüzlük, Türkiye'nin üyelik sürecine ciddi engel teşkil edebilir”** ifadesi yer alıyor. AB, ayrıca Kıbrıs sorununun çözülmesi durumunda, KKTC'ye öngörülen 206 milyon Euro tutarındaki mali yarımının serbest bırakılacağını belirtiyor.

Bu rapor üzerine Yunan Başbakanı Simitis, resmi ziyaret için Atina'da bulunan Bulgaristan Cumhurbaşkanı Georgi Pırvanov ile görüşmesinin ardından gazetecilere yaptığı açıklamada, **“Türkiye'deki gelişmeleri izliyoruz. Türkiye AB müktesebatına uyum konusunda önemli adımlar attı, ancak bunlar yeterli değil. Hukuksal alanda yapılan düzenlenmelerin uygulanması da gerekiyor. Diğer yandan, Kıbrıs sorunu ve Türkiye'nin Yunanistan ve diğer bölge ülkeleriyle ilişkilerini düzenlemesine ilişkin AB Helsinki zirvesi kararları var”** diyor.

“Türk tarafı”nın en yetkili ağızlarının tepkileri daha da ilginç:

Recep Tayyip; “Kıbrıs şart değil. Zaten Kopenhag’da da yoktu” diyor.

Gül; “Objektif bir rapor” diyor.

Halbuki Simitis hem “Türkiye’nin yaptıkları yeterli değil” diyor, hem “Helsinki’de Kıbrıs’ı şart olarak koymuştuk” diyor.

Şimdi ya biz Türkçe okuduğumuzu anlamıyoruz, ya Recep Tayyip-Gül ikilisini..

“Türkiye’den Sorumlu Siyasi Komiser” Verhaugen’in anlamamıza yardımcı olmasına ne dersiniz?

“Tartışma konusu olabilir. Türkiye’nin AB’ye katılım hedefi ile Kıbrıs sorunu arasında doğrudan bağlantı kurduk. Bu, bir önkoşul değildir ama bir tespittir. Kıbrıs sorununda çözümsüzlük, Türkiye önünde engel teşkil eder. Bu bir tespittir ve bunu belgelere, bilinçli bir şekilde, siyasi bir mesaj olarak soktuk. Türkiye, Kıbrıs sorununun çözümü için, BM Genel Sekreteri’nin planı çerçevesinde inisiyatif alsın istiyoruz. Bu tavrımız, bugünkü hükümetin, Kıbrıs’ta ilerlemeyi engelleyenlere karşı tavrı belirlemede yardımcı olabilir. Kıbrıs Türk tarafındaki seçimlerden sonra baskıyı artırmak gerekecektir. Kıbrıs konusunda, yakın gelecekte, uluslararası tartışmalar başlayacaktır. AB’ye üye olacak bir ülkenin ortasından dikenli teller geçmesi yakışsız ve kabul edilemez bir durumdur. Komisyon bu nedenle tepkisini açıkça ortaya koymaktadır.”

İki gün sonra Rum Radyo Kurumu’na bir demeç veren Verhaugen devam ediyor;

“Herkes Avrupa Komisyonu’nun mesajını anladı ve bu şekilde Kıbrıs sorununun çözüm çabalarının takviyesine güçlü bir teşvik sunuldu. Türkiye’de çoğu kesimler

bir tür alışveriş olduğuna inanıyor. Yani Kıbrıs'ta veriyorlar, karşılığında sanki AB üyeliği veya en azından müzakere tarihi alıyorlar.. Al-ver şeklinde her türlü yaklaşımı reddediyoruz."

Bence Verhaugen'in söyledikleri çok açık..

Bunu nasıl "Objektif.. Kıbrıs şartı yok" diye tercüme ederler, nasıl böyle yorumlarlar, nasıl halka dönüp böyle olduğunu aktarırlar, AB muhibbi basın nasıl buna göz yumar ve bozazanlık yapar akıl alır şey değildir kıymetli okuyucu..

1995 GB'den beri ağızlarda gevelenen, 1999 Helsinki'de imza altına alınan Kıbrıs şartı 2003 İlerleme Raporu eki Strateji belgesi ile bir kapı gibi Türkiye'nin önüne konulmuştur.

Anlamayanlara Verhaugen zaten tercüme ediyor. Simitis de ona yardımcı oluyor.

İşte onun için Kıbrıs Türk tarihinde egemenliğin, bağımsızlığın, tarih ve coğrafyanın bir kırılma noktasıdır diyoruz. Kıbrıs sadece Kıbrıs değildir; fakat Kerkük'tür, Batı Trakya'dır, Pontus'dur hâtta "alfabe"dir diyoruz.

14 Aralık'ta Kıbrıs'ta basit bir seçim yapılmayacaktır. Son Haçlı seferine ya karşı durulacak, ya teslim olunacaktır.

Fakat işin feci tarafı ne yazık ki geride kıymetli okuyucu.. Kokusu iki gün sonra çıktı.

Verhaugen'in yukarıya aldığımız demeçlerinde şu ifadeler dikkatinizi çekmiş miydi?

1. Türk hükümeti Kıbrıs sorununa BM çerçevesinde çözüm bulunması konusunda desteğini çeşitli vesilelerle ifade etti, Türkiye ile KKTC arasında gümrük birliği öngören çerçeve anlaşmanın onaylanmayacağını duyurdu.

2. Bu bir tespittir ve bunu belgelere, bilinçli bir şekilde, siyasi bir mesaj olarak soktuk. Türkiye, Kıbrıs sorununun çözü-

mü için, BM Genel Sekreteri'nin planı çerçevesinde inisiyatif alsın istiyoruz. Bu tavrımız, bugünkü hükümetin, Kıbrıs'ta ilerlemeyi engelleyenlere karşı tavır belirlemesinde yardımcı olabilir. Kıbrıs Türk tarafındaki seçimlerden sonra baskıyı artırmak gerekecektir.

Sizde de Verhaugen'in "iktidar" ile müşterek hareket ettiği, danışıklı bir dövüş içinde bulundukları, tavşana kaç-tazıya tut dedikleri gibi bir his uyandı mı?

İşkillenmiştik fakat sağlam veri yoktu. Hislerimizle hareket etmek istemiyorduk.

Çok geçmedi. Bombayı patlatan NTV'nin Brüksel muhabiri Güldener Sonumut oldu. Sonumut konuyla ilgili yorum haberinde, Türkiye'de AB'nin Kıbrıs'ta çözümü bir önşart olarak Ankara'nın önüne koyması konusunda yanlış bir noktanın tartışıldığını belirtti ve şunları söyledi: **"Hükümet ve Gül neden Kıbrıs konusunda bu ifadelerin kullanılacağını bilmiyormuş gibi davrandı? Bu konu çetrefil, çünkü biliyorlardı o ifadelerin çıkacağını; hatta istiyorlardı..."**

Komisyonun, ilerleme raporlarını ve stratejik belgeyi aday ülkelerin başkentleri ile sürekli temas halinde hazırladığına dikkat çekilen yazıda şu görüşlere yer verildi:

"Komisyon, eleştirileri kaleme almadan, aday ülkeye doğrudan danışır. Bu kez de Kıbrıs'tan alfabe sorununa kadar her konuda Ankara'daki hükümetin nabızı yoklandı. Raporun kaleme alındığı tarihten bu yana Gül, komisyonun genişlemeden sorumlu üyesi Günter Verheugen 'le iki, Yunanistan Dışişleri Bakanı Yorgo Papandreu ile üç kez görüştü. Ankara, komisyona Kıbrıs sorununu ciddi anlamda çözmek istediği, Annan'ın planının da zemin teşkil edebileceği mesajını ilettili. (Hatta, Recep Tayyip Er-

doğan da Ekimde Verheugen'le görüşmesinin ardından bu yönde bir açıklama yaptı.) Gül, Eylülde İtalya'da Papandreu ile yaptığı görüşmede Kıbrıs'ı ele aldı. Hükümetler arası konferansa katılmak üzere Brüksel'e giden Gül, baş başa görüşmede Verheugen'e Kıbrıs sorununu çözmek isteyen AKP hükümetinin elini güçlendirecek, çözüme direnenlere karşı hükümete yardımcı olacak bir yaklaşım talep etti."

21 Ekim'de Atina'ya giden Gül'ün, Yunan meslektaşıyla görüşmesinde, İlerleme Raporu'nda Kıbrıs konusunda herhangi bir ibare yer almaması gerektiği yönünde **"bir ikazda, telkinde, talepte bulunmadığı"** vurgulanan yazıda, **"Hatta, Kıbrıs konusunu şimdilik germemek gerektiği, aksi takdirde KKTC seçimlerde gergin bir ortam yaratılmasına yol açılabileceği yönünde bir görüş bile belirtmedi"** dendi.

Türk yetkililerin komisyon yetkilileri ile yaptıkları her görüşme arifesinde Papandreu'nun, Verheugen'le görüştüğünün belirtildiği yazıya göre, 29 Ekim'de Verheugen, AB'ye üye ülkelerin daimi temsilcilerine tüm ilerleme raporlarının, stratejik belgenin taslaklarını sundu. Stratejik Belge'deki Kıbrıs paragrafı da gündemdeydi ama kimseden tepki gelmedi. Yazıda, ifadeler konusunda Yunanistan'ın istediğinin olduğu da vurgulandı.

Böyle bir şey olabilir mi kıymetli okuyucu..

Bu olay şu ana kadar yalanlanmamıştır. İşin kötüsü emâreler de yazıyı, yorumu ve endişelerimizi doğrulamaktadır.

Bu hâdise; yüzkızartıcı bir "işbirliğinin" saklanamaz belgesidir.

"İşbirliği"; 2003 yılında Türkiye'nin başına % 34 oy ile ge-

çen bir parti ile; devleti, ülkesi ve milleti ile sonu tahmin edilemez bir girdaba sürüklemek isteyen AB arasında yapılmaktadır.

Gül; “Baş başa görüşmede Verheugen’e Kıbrıs sorununun çözmek isteyen AKP’nin elini güçlendirecek, çözüme direnenlere karşı hükümete yardımcı olacak bir yaklaşım talep etmektedir”.

“Çözüme direnenler”, yâni Kıbrıs’ın kayıtsız şartsız teslimini istemeyenler..Yâni biz...

Gül; Verhaugen ile bize, yâni millete karşı işbirliği yapmaktadır.

Bunun adı, “suçüstüdür” beyler..

3 Kasım seçimlerinden hemen sonra Recep Tayyip’in, daha resmen hiçbir makam ve memuriyet sahibi bile değilken yelyepelek Avrupalara, Amerikalara gitmesini; “Akepe milli güçleri dışarıdan kuşatmak için dışarıda müttefikler arıyor” diye yorumlamıştık.

Ne yazık ki, ve çok üzgünüz ki, tam bir yıl sonra dediğimiz çıktı..

Haklı olmayı hiç istemezdik ama ne yazık ki böyle..

Peki “türban” bu denklemin neresinde?

Türkiye Cumhuriyeti’nin Dışişleri Bakanlığı koltuğunda oturmakta olan Abdullah Gül türban yasağının İlerleme Raporu’nda yer almamasının “büyük talihsizlik” olduğunu söylemiş.

Gül, “gayet objektif” bulduğunu açıkladığı Avrupa Birliği’nin Türkiye hakkında yazdığı İlerleme Raporu’na eşi görülmemiş bir eleştiri yöneltmiş ve türban yasağının, muhalefette oldukları dönemden beri talep etmelerine karşın AB tarafından son İlerleme Raporu’na da konulmadığını ve “eksik bir

Türkiye fotoğrafı” çekildiğini söylemiş. Ve demiş ki; “Türkiye’ye yardımcı olmak istiyorsanız ayırım yapmayın objektif olun. AB’nin ilerleme raporunda türban yasağının Türkiye’deki demokrasi ve insan hakları alanlarındaki sorunlar listesine dahil edilmemiş olması yanlış olmuştur”.

Güldener Sonumut’tan sonra bu “şikâyet”in tanıkları olan ve bize aktaran Sedat Ergin ve Erdal Güven’e de teşekkür ediyoruz.

Böylece Gül kendisini; “ülkesine bir eksi puan daha kaydetmediği için uluslar arası bir kuruluşa sitem-şikâyet eden dünyadaki ilk Dışişleri Bakanı” konumuna düşürmüştür.

Kimbilir, belki kendince “yüceltmiştir”.

Allah’ım, daha başka neler göreceğiz?

Kimbilir kapalı kapılar arkasında, bilmem nerenin Emperyal otel odalarında, izbe ve karanlık köşelerde kamuoyuna yansımayan, Kıbrıs ve türbandan başka daha hangi pazarlıklar yapılıyor?

Söylentilere göre PKK’nın devamı olan “Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi” yani KADEK, 26 Ekim’de yapılan 2. Olağanüstü Kongresi’nde kendisini feshettiğini duyurmuş. PKK - KADEK, “Kürdistan Halk Kongresi (KHK)” adını almaya hazırlanıyormuş. İsim değişikliği, Amerika’nın zoruyla çıkarılan “Eve Dönüş Yasası”nın yürürlük tarihinin sona ereceği 6 Şubat 2004’ten itibaren yürürlüğe girecekmiş.

Acaba Amerika, onbeş gün kadar önce Kandil Dağı’nda vâki olan halvette PKK-KADEK’in silahlı gücünün ayrışarak geri kalanların KHK’ya dönüşmesini ve KHK’nın da Türkiye’de siyasete atılmasını mı dayattı?

Kimlerle görüştü bunu, kime kabul ettirdi?

Türkiye’ye bu kazığı kim attı?

Yunanistan'la FIR hattı anlaşmazlığı çözüme bağlandı, Ege'de mevcut 2 hava yolu, 15'e çıkarıldı, Türkiye bunlardan ilk yıl 100.000 dolar, sonraki yıllarda katlanarak artacak geçiş ücreti alacak deniliyor, iki gün geçmeden Yunanlı bakan "Anlaşma filan yok" diyor.

Lozidiou davasında Türkiye'nin istediği çözüm başarılı havası yayılıyor, tam bu arada bakıyoruz Avrupa Konseyi'nin büyükelçiler seviyesinde toplanan delegeler komitesi, ara kararlar "Türkiye'nin AİHM kararı gereği, Kıbrıslı Rum kadın Titi-ana Lozidu'ya maddi tazminatı en geç 19 Kasım tarihine kadar ödemesini" istiyor.

Kime inanacağız ey millet?

Kim kimle dans ediyor, kim kimi kandırıyor?

Türkiye'yi kim kandırıyor?

Hiçbir şeyin gizli kalmayacağı, eninde sonunda her şeyin açığa çıkacağı yukarıdaki örneklerden anlaşılıyor mu?

Öyle de, biz bunlara müstehak mıyız?

O halde ilk hesaplaşma 14 Aralık'ta Kıbrıs'ta olacaktır. KKTC seçimleri 200.000 kişilik bir "yarım"ada'nın boyunu çok aşmış, Türkiye'nin geleceğini ilgilendiren boyutlara ulaşmıştır.

Hâlâ mı farkında değilsiniz?

Bütün "akıllı" Türkler Kıbrıs'a....

POTAMYA NE YANA DÜŞER USTA?

Kıbrıs'ın eski halini bilenler hatırlar; Potamya, Lefkoşa-Larnaka yolunun aşağı yukarı yarısında Piroi'den batıya dönmünce üç kilometre ötedeki bir Rum köyüdür.

Harekâttan sonra Piroi Türk tarafında kalınca adı Gaziler oldu.

Ama şimdi bile Gaziler'den görünen Potamya'nın, "öteki taraf"ta kaldığı için adı değişmedi. Harekâttan önce o köyde kalan birkaç Türk aile "Dereliköy" derlerdi Potamya'ya.

İşte o yüzden www.habervitrini.com sitesine 13 Kasım 2003 Perşembe günü saat 00.29 'da Göktürk Fırat imzalı şöyle bir haber düşünce şaşırırmaktan kendimi alamadım:

*"RİZE - Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, iki günlük programı için memleketi Rize'ye geldi. Başbakan Erdoğan, havayolu ile geldiği Trabzon'dan karayolu ile babaocağı Rize'nin Güneysu İlçesi'ne geçti. Erdoğan, Güneysu girişinde yaşanan heyelan tehlikesi nedeniyle yolun trafiğe kapatılması sonucu Adacami Köyü üzerinden ilçeye giriş yaptı. İlçede bir grup partili tarafından karşılanan Erdoğan'a hemşehrileri, '**Başbakan Tayyip, Potamya'nın Gururu**' diye tezahüratta bulundu. Erdoğan, hemşehrileri ile kısa süren sohbetin ardından Merkez Mahallesi'ndeki evine giderken, korumaları ve polis ekipleri, evinin bulunduğu yere basın mensuplarının çıkışını engelledi."*

Ertesi sabah gazeteleri açtığımızda ise Recep Tayyip'in; 15 Kasım KKTC'nin 20'inci kuruluş yılı dolayısı ile gideceği Lefkoşa'dan "Rum tarafına elinde çiçeklerle geçerek halkla kaynaşmayı amaçlayan bir jest yapacağı"nı okuduk.

Sakin Recep Tayyip, "hazır gelmişken" Potamya'ya da gidip "nasıl bir yermiş burası?" diye uyanan merakını gidermeye kalkmasın?

Kim fısıldadı kendisine acaba Rum tarafında da Potamya adında bir köy olduğunu?

Kıbrıs gezisinden önce Gül, Başbakan'ın "KKTC'deki her parti lideriyle görüşeceğini, hepsine eşit uzaklıkta olduğunu, yeni bir açılımın söz konusu olmadığını, ama Annan Plânının düzeltilmek kaydıyla masada bulunduğunu" ifade etmişti.

Recep Tayyip Kıbrıs'taki Türklerin her çeşidine eşit uzaklıkta fakat Ledra Palas'ı geçerek Rumlarla daha bir yakınlaşmayı amaçlıyor.

KKTC'nin 20'inci yılı, Rum tarafına geçmekle mi kutlanır?

Ki Yunan Başbakanı adaya son gelişinde Rum Yönetimi'nin AB adaylığının kabulü dolayısı ile yaptığı açıklamada "Enosis'i başardık" demişti.

"Enosis"e karşı "jest"..

Bu tavır Akepe'nin geleneksel dış politik doğrultusu haline geldi.

Irak'ta da "bütün etnik ve dini gruplara eşit uzaklıktayız, Irak'ı bir bütün olarak görüyoruz" söyleminin arkasından Genelkurmay Başkanı'nın demeçlerine bile yansıyan "Oradaki Kürtler, akrabamızdır, kardeşimizdir" yaklaşımı ortaya çıkmamış mıydı?

Peki ya Musul-Kerkük'teki Türkmenler? Onlar "el oğlu" mu? Ya Kıbrıs'taki "Türkler"?

Daha altı ay önce Lefkoşa Atatürk Meydanı'nda AB-ABD parasıyla gösteri yapan, Rum bayrağı taşıyan, Türk askerine işgalci diyenlerle, vatanseverlere nasıl "eşit uzaklıkta" olur bir Türk Başbakanı? İşbirlikçilerle nasıl görüşür?

Rivayete göre Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu'na paralel olarak, 18 Eylül'de New York'ta düzenlenen İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) bakanlar toplantısına katılan İKÖ temsilcilerine, ABD'den 'KKTC'yi tanımayın' mesajı içeren bir mektup iletilmiş. Mektup "bir yanlışlık eseri", KKTC'yi tanıyan ve destekleyen tek ülke olan Türkiye'nin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'e de gönderilmiş. Mektubu alınca yakın çevresine 'Bu kadar da olmaz ki' diye yakınan Gül büyük şaşkınlık yaşamış.

Vallahi ben de Gül'ün; AB İlerleme Raporu'nun, ilgili ülkeler ile danışılarak hazırlanan Strateji belgesi'ne Kıbrıs Şartının konulacak olmasını bilmesine rağmen "İçerideki AB aleyhtarlarına karşı elimi güçlendirir" yaklaşımıyla ses çıkarmadığını duyduğum an çok şaşırmıştım.

Hele İlerleme Raporu'nda türban şartının Türkiye'nin önüne neden konulmadığını Verhaugen'e sitemkâr bir üslûpla duyurduğunu öğrendiğim zaman daha fazla şaşırmıştım.

Akepe % 34 oy ile geri kalan % 66'nın düşüncelerini hiç kaale almadan politika üretiyor. İçerideki %66'yı, dışarıdan-yabancılardan aldığı destekle "kuşatmaya" çalışıyor.

AB ile, ABD ile, Irak'taki "akraba topluluklarla", KKTC'deki işbirlikçilerle, Yeşil Hattın karşı tarafındaki Rumlarla yakın işbirliği içine giriyor.

Bu yazının servise konulmasından sadece bir buçuk saat sonra Recep Tayyip'in Rize'den alel acele "Rum tarafına gitmeyeceğim" şeklinde açıklama yapması da bir işe yaramıyor. Doç. Aça'nın yazısındaki "Haberin önceden bilinçli bir şekilde sızdırılarak Türk kamuoyunun nabzını yoklamak, Rumların eğilimini ölçmek" şaibeleri hiçbir şekilde yalanlanmış olmuyor.

Türkiye'yi ne yazık ki, "böyle" yönetiyor, Türkiye'nin yakın coğrafyasına "böyle" yön veriyor, Türkiye'nin yakın geleceğinde "onulmaz yaralar" açıyor.

İNADINA KIBRIS, HEP KIBRIS, BÜTÜN KIBRIS

Konu; Fettullah'a yakınlığı ile bilinen Etyen Mahcupyan'ın; Irak Türkmenleri ve Kıbrıs Türkleri uluslar arası kamuoyu nezdindeki kişiliklerini kazanmak, saygınlıklarını elde etmek, ve taleplerini uluslar arası bir meşruiyete oturtabilmek

için Türklüklerinden ve Türkiye'den vaz geçmelidirler, fetvasını verdiği günlere rastladığı için deyim yerindeyse "cuk" oturdu.

Türklük-dış Türkler konularının uzmanlık alanı dışında olduğu artık iyice anlaşılan Gül Atina'ya son gezisinde, Lozan'a göre "seçildiği" halde tıpkı rahmetli Sadık Ahmet gibi "Türk'üm" dediği için Yunan Hükümeti tarafından resmen hapislerde sürdürülen, dövülen Mehmet Emin Aga ile karşılaşmış.

Aga bir anlamda "suçüstü" yapmış..

Oteldeki resepsiyonda Türkiye'nin dışişleri "bakanı", Yunanlıların "atadığı" müftü müsvetteleri ile görüşüyormuş. Güya Yunanlılar bir "emri vâki" yapmışlar.

İyi de, bu kaçınıcı "otel baskını"?

Aga dönmüş Gül'e ve pat diye "KKTC'de neden Denктаş karşıtlarını destekliyorsunuz" demiş. (Murat İlem-Cumhuriyet)

Gül'ün cevabı ise dudak uçuklattırarak cinsten.. "Neden olmasın, onlar Türk değil mi?"

Sanki muhterem Türklere fazla düşkün idi.

Kuzey Irak'ta itilip kakılan Türkmenler Türk değil mi?

Kıbrıs'taki Annan karşıtları Türk değil mi?

Bakın kadim Mehmetali Talât'çılardan Mehmetali Birand her zamanki gibi vecizelerle dolu veciz yazısında ne diyor: (Kıbrıs'ta Ya Annan, Ya Hiç)

"Türkiye, 6 ay sonra Kıbrıs'ı kaybetmek, Rumların eline müthiş bir şantaj olanağı vermek istemiyor, AB kapısını açık tutmayı arzuluyorlarsa bir tek çıkış yolu vardır. Başkası yoktur. Bu da Rauf Denктаş ile olmaz. Kendimizi aldatmayalım. ..Peki, bu çıkmazdan nasıl kurtula-

cağız? İster beğenin, ister beğenmeyin tek çıkış yolu, Annan planını –belki bazı bölümlerini değiştirip- imzalamaktan geçmektedir. Başka yolu yoktur. Kendi kendimizi aldatmayalım. Ya Annan planı ile önemli bazı kazanımlar elde edeceğiz veya “AB müktesebatı” (Aquis Communautaire) ile başbaşa kalacağız. Yani, Kıbrıs’ta hiç istemediğimiz bir çözüm ile karşı karşıya kalacağız. Gelin, size bu AB müktesebatını anlatayım:- Kıbrıs’ta yaşayan herkes istediği yere gidebilecek, yerleşebilecek, istediği malı satın alabilecek. Ülke içinde hiçbir kısıtlama kalmayacak. - Kıbrıs’ı Rumlar temsil edecekler ve ülkenin tüm yönetimini Rumlara bırakılacak. Özetlemek gerekirse, Aquis Communautaire (AB müktesebatı) Kıbrıs’ın Kuzey’inin tümüyle Türklerin elinden alınması, Rumlara geri verilmesi ve Kıbrıs’ın 1974 değil, daha da kötüsü 1960 öncesine dönmesi anlamına geliyor. Rumlar gayet tabii AB müktesebatını istiyorlar. Onlar, Annan planından Denктаş’tan daha fazla nefret ediyorlar. Kıbrıs’ı bu şekilde geri alacaklarını anlatıyorlar. Şimdi gelin, Annan planının avantajlarına bakalım. Annan, Türk tarafına kendi kendini yönetme imkanı veriyor, belirli bir toprak üstünde egemenlik sağlıyor. Bağımsızlık dışında her türlü olanağı veriyor.”

Ya Annan Plânı, ya AB Müktesebatı, yâni 1960 öncesine dönülmesi....

Neden?

Üçüncü şık neden hiç aklına gelmiyor Mehmetali’nin?

“Bağımsız KKTC”.. Yâni şimdiki durum..

Ya Yalçın Doğan’a ne demeli? (Danışmanların Kıbrıs Fırtınası)

“Bilinmiyor değil. Ama, bunun tüm ulusal danışman-

ları tarafından hep birlikte vurgulanması, dünya politika-sında alınan bir karar anlamını taşıyor. Amsterdam'da herkes Denктаş'ın çözüm yerine, bunalım politikası izle-diğinde birleşiyor. Herkes, "Denктаş, sadece Kıbrıs'a de-ğil, Türkiye'ye de büyük zarar veriyor" düşüncesini sa-vunuyor. Denктаş ve bunalım, başbaşa kalıyor!.. Denктаş artık bıkkınlık yaratıyor!.."

Halbuki bakın Denктаş ne diyor: (KKTC'de 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı dolayısı ile yaptığı konuşma)

"AB'ye egemen devlet olarak ve Türkiye'yle birlikte girmek istiyoruz.. Atatürk dönemindeki 'mandacılar' gibi Kıbrıs Türkleri'nin arasında da 'Annancılar' var. Size bir yol gösterdikleri zaman, nasıl bir yol olduğuna iyi bakın. Ya Atatürk'ün yolundan, hürriyet ve devlet yolundan yü-rüyeceğiz ya da dönüşü olmayan tek yola gireceğiz. An-nan Planı Sevr Anlaşması'dır. Türkiye'siz değil Avrupa Birliği'ne (AB), cennete götürseler gitmeyeceğiz."

Bir tarafta "Denктаş'la olmaz. Denктаş bıkkınlık veriyor" diyen "ünlü" yorumcular, diğer tarafta "Türkiyesiz cennete bi-le gitmeyiz" diyen Denктаş.

Hangisini kendinize yakın hissediyorsunuz. Ve Denктаş'ın bu "cennet"li yorumu "necip" basınımızda neden acaba hiç yer almadı?

İlerleme Raporu'nda da açığa çıktığı gibi Mayıs 2004'e kadar aynı Girit gibi Kıbrıs'ı vermezsek AB için "müzakere ta-rihi" vermeyecekler.

Batılı gözlemciler 2004'te Türkiye'ye tarih verilme olasılı-ğını % 30 olarak görüyor, üyelik için de 2014 yılını biçiyorlar.

Kıbrıs'ı versek bile "tarih" alamama olasılığımız % 70. Yâni hiçbir garantisi yok.

Başkalarını bilmem ama bu pazarlık bana “ters”.

Alnımızda “aptal” mı yazıyor?

Girit'te isyan ederler. 1897'de Dömeke'de Yunanlılar yenilir. Batılılar araya girer ve masada Girit kaybedilir.

Kıbrıs'ta Sampson darbesini yaparlar. 1974'te Yunanlılar yenilir. Batılılar araya girer ve masada ...

Filmin bundan sonrasını görmek istemiyorum.

Değiştirin bu senaryoyu.

Kıbrıs'ı versek, yanına promosyon olarak Ege'yi, Güneydoğu'yu versek, Öcalan-Zanalari çıkarsak, parti kurdurup seçimlere soksak, bakan yapsak AB'ye almayacaklar.

Görmüyor musunuz?

Nedeni çok basit...

“Türklere Müslüman olmaları açısından katiyen taraftar değilim. Eğer hristiyan yapılabilselerse son derece mutlu olacağım” (Lord Palmerstone- Atilla İlhan- 12 Kasım 2003)

Türkiye, Lozan Antlaşması'na rağmen ve Osmanlı İmparatorluğundan kurtarılmış olan memleketlerin hiçbir zaman tekrar bu imparatorluğun hakimiyeti altına geçemeyeceğine dair Hristiyan dünyasının geleneklerine aykırı olarak Kıbrıs'a dönmektedir”. (Yorgo Papandreu. 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti kurulduğu zaman söyledikleri. “Ayağa Kalkan Adam” Melih Esenbel. Sayfa 141)

Bu “hristiyan dünyası gelenekleri” konusunda ne diyorsunuz?

Kıbrıs'taki “mandacılar” son kamuoyu yoklamalarına göre % 25-30 civarındadır. Seçimi kazanamayacaklardır.

Kilit parti Serdar Denktaş'ın partisidir.

%10 oy alabilir.

Kıbrıs'taki seçim sisteminin seçmene güvenip tercihe, hem de farklı partilerden tercihe olanak sağlayan özelliği sayesinde en büyük Annan karşıtı parti olan Eroğlu'nun UBP'si % 40 oy alsa bile tek başına iktidar olamayabilir.

Eroğlu-Serdar koalisyonu galip ihtimaldir.

Serdar "kötünün iyisidir"

"Ne kokar-ne tüter" politika izlemektedir. Halâ net değildir. Geçmişte olduğu gibi her an Annan'cı CTP ile ortak olabilir.

Onun için oyların hep Eroğlu'nda toplanması gerekir. Kûsurat partilerine prim tanınmamalıdır.

Simitis'in Rum üyeliği ile ilgili olarak "Enosis'i başardık", Papadopoulos'un "KKTC'nin % 89'u bizim"; RMM Komutanı Nikolodimos'un "Hedefimiz Girne'ye bayrağı dikmek" dediği ortamda; oğul Papandreu tarafından "Helsinki de masada olur" (tercümesi sırada Ege var) dendiği bir süreçte Akepe'yi kale almayın fakat KKTC'de oyların bölünmemesi lâzımdır.

Bu noktada Serdar'ın bazı fikirlerinin, hem Türkiye'de düşüncelerin billurlaşması hem Kıbrıs'ta oy verecek Türklerin gerçeği görmesine yardımcı olabilmesi açısından tekrar okunmasında fayda görüyoruz.

Bakın Serdar Denktaş Neşe Düzel'e (24 Şubat 2003) neler söylüyordu:

"KKTC vatandaşları kendi iktidarını kurarak bu ülkede bir şeyleri düzeltebilir. KKTC halkının kendi iktidarını kurabilme özlemi var. Kıbrıslı Türkler, 1974'te adanın kuzeyindeki toprak parçasını vatan kabul edip, bir devlet kurdu ama bu devlet üzerinde kendi iktidarını hiç kurmadı. Atacağı her adımı Türkiye'ye danışmak zorunda kaldı. Türkiye'nin adadaki temsilcilerinin müdahaleleriyle karşılaştı..."

Ayrıca düzenimizin fazla demokratik olduğu, gösteri, yürüyüş ve sendikal hakların kısıtlanması gerektiği de Türkiye'nin bürokratları tarafından bize söylenmeye başladı. Türkiye'deki bazı bürokratların kendi alışıkları düzeni burada da görme istencine bağlıyorum ben bunu. Türkiye kendi halkına daha farklı davranmıyor ki, aynı şeyi burada da uygulamaya kalktı. Mesela Kuzey Kıbrıs hep Türkiye'nin bir iliyle kıyaslandı. Kıbrıs için 'Bayburt kadar bir yer' dendi. Oysa bizim kıyaslanmamız gereken yer komşumuz Güney Kıbrıs'tı. Biz yıllardır, 'O niye zenginleşebiliyor da ben zengileşemiyorum' diye sorduk. Sonuçta da, Türkiye ile beraber hareket ediyorken biz zengileşemedik, Rumlarla beraber hareket edersek, zenginleşmeyi daha rahat sağlayabiliriz düşüncesi çıktı. Bu düşünce Avrupa Birliği üyeliği ile ortaya çıktı. Kıbrıs Türkü, Annan Planı'yla birlikte ilk kez 'Ben ne olacağım' sorusunu sordu.

(Annan Plânını) Reddedenler arasında değilim. Planının gerçekten barışı sağlayabilecek hale gelmesi için uğraşıyorum... En fazla tartışılması gereken konu budur. Daha çok toprak verip içimizde hiç Rumların girip yerleşmeyeceği bir düzen mi isteyelim bu planla. Yoksa toprak vermeyi daha az tutup, Rumun içimize on yıl sonra gelip yerleşebileceği bir düzen mi isteyelim. Ben ikinci çözüme sıcak bakıyorum. Çünkü 1974 öncesini yaşamadım, öldürmedim, ölmedim. Kuzey Kıbrıs'ta herkes çözüm istiyor. Ancak bu çözümün nasıl olacağı konusunda düşünceler farklılaşıyor.

Önceki hükümetin Dışişleri Bakanı Şükrü Sina Gürel,

'Rum tarafını çözümden önce AB'ye alırsanız, tepkimiz sınırsız olur' demişti. Bu tepki, Kıbrıslı Türkü korumak için değil, Türkiye'nin kendi hakkını, çıkarını korumak içindi. Oysa bu sınırsız tepkiyle Türkiye, bir kısım Kıbrıslı Türkü de karşısına alacaktı. Türkiye eğer ilhaktan, iltihaktan vazgeçtiyse artık bunu net olarak ortaya koymalı. 'İltihaktan vazgeçtim, Kıbrıs güneyiyle ve kuzeyiyle AB'ye girebilir demeli. Türkiye bunu demiyor. Tayyip Erdoğan başka şey, Başbakan Gül başka şey, dışişleri bürokrati başka şey, Genelkurmay başka şey söylüyor. Biz de hangisini ele alalım şaşıryoruz.

Türkiye KKTC'yi ilhak eder mi?

Etmez. Eğer Türkiye'deki bir önceki hükümetin ilhak projesi hayata geçseydi, ilk karşı çıkacak olan bendim. KKTC Türkiye'ye iltihak ederse de, KKTC'de bizim kendi aramızda çok büyük kavga çıkar. Ben ilhak ve iltihaka karşıyım. Zaten Annan planında da Kıbrıs Türkü'nün egemenliğinin var olduğunu görmek istiyorum.

KKTC'yi Türkiye'nin ilhak etmesi, halkınızı daha zengin ve mutlu bir hayata götürür mü? Hayır, götürmez.

Neden Kıbrıs Türk halkının büyük bir kısmı barış planını bu kadar içten destekliyor? İnsan gibi yaşamak istiyoruz. Memur olarak yaşamak bize mutluluk getirmedi. Kıbrıslı Türk kimliğimizin kabul edilmesini, anlaşılmasını istiyoruz. Ama bu göz ardı edildi.

Kıbrıslı Türkü, Türkiyeli Türk' ten ayıran özellikler nelerdir?

Biz adalıyız. Başka bir şey bu. Çok daha daha uysalız. Kavgacı değiliz. Bizim en büyük kavgamız birbirimize ana avrat küfretmemizdir. Türkiye'de olsa belki adam vu-

rursun o yüzden ama biz ertesi gün kol kola da gireriz. Yıllardan beri bu ada üzerinden geçen her kültür bir şeyler bırakmış bize miras olarak. Farklı bir mozağiz biz. Bunun içinde Osmanlı'nın da, Türkiye Cumhuriyeti'nin de, İngiliz'in de, Bizans'ın da, Rum'un da katkısı var. Bizim adalı Kıbrıslı Türk olarak ayrı bir kimliğimiz var. Siz Rumlarla daha benzeşiyorsunuz diyorlar. Doğrudur, küfürleşme, aynı şeye gülme, ağlama, üzülmeye konusunda daha bir benzeşiriz belki. Bizim Kıbrıs'ta en büyük derdimiz nedir bilir misiniz? Bizim en büyük derdimiz hükümlanlık meselesidir. Mesele adanın sahibi kimdire gelince, Rum diyor ki ada benimdir, biz de diyoruz ki bizimdir. Aramızda kültürel bir sorun yok. Otuz yıl bizi biraz ayırştırmış olsa da, Rum biraz daha Yunanlılaşmış, biz de daha Türkiyelileşmiş olsak da birbirimize çok benzemiş durumdayız. Yüzyılların getirdiğı bir birliktelik var.

Barış mitinglerine katılan binlerce insan Türkiye'deki bazı yöneticilerce 'hain' olmakla suçlandı. Sizce mitinge katılanlar hain mi?

Hayır. Mitingler demokratik bir haktır. Mitinge gidenlerin büyük çoğunluğu oraya gerçekten bir çözüm istediğı için gitti.

Kıbrıslı Türkler büyük kalabalıklar halinde barış yanlısı mitingler yapıyor. Ama yönetim isteklerine aldırılmaz gözüküyor. Bu çelişki Kıbrıs'ta bir gerginlik yaratır mı?

En büyük korkum Kıbrıslı Türkler arasında bir iç çatışmadır. Referandumda sonuç çok az farkla çözüm de çıkabilir, çözümsüzlük de. Bu durumda baba oğulla kavga edecek. Ben Rum'la bunun için mi mücadele ettim diyecek. Diğer akrabasıyla, 'Gittin olumlu oy verdin, beni

sattın. Çünkü sen kendi evinden taşınmıyorsun ama ben yine göç edeceğim' diyerek çatışacak.

Serdar kıymetli okuyucu; "adalıyız, birbirimize ana avrat küfür ederiz, sonra sarılıp öpüşürüz" diyor Türkiye'lilerden farklılığını ortaya koymak için, "Türkiye'nin ilhakı bizi zenginleştirmezdi" diyor, "Türkiye'nin ilhakına ilk ben karşı çıkardım" diyor, "Farklı bir mozağiz biz. Bunun içinde Osmanlı'nın da, Türkiye Cumhuriyeti'nin de, İngiliz'in de, Bizans'ın da, Rum'un da katkısı var. Bizim adalı Kıbrıslı Türk olarak ayrı bir kimliğimiz var. Siz Rumlarla daha benzeşiyorsunuz diyorlar. Doğrudur, küfürleşme, aynı şeye gülme, ağlama, üzülme konusunda daha bir benzeşiriz belki" diyor.

"Rum'un da katkısı var" diyor.

İşte Serdar bu kıymetli okuyucu...

Eğer KKTC'de yaşıyor ve oy vereceksen bu sözleri düşün sandığa gittiğinde..

Ve Serdarın bu lafları sarf ettiği KKTC'de en son istatistikler şöyle söylemektedir:

<i>Elektrik tüketimi</i>	: 593 Milyon Kws
<i>Kişi başı elektrik tüketimi</i>	: 290 Kws
<i>Kişi başı akaryakıt tüketimi</i>	: 710 Lt.
<i>Motorlu Araç Sayısı</i>	: 148.000
<i>Her bin kişiye düşen araç sayısı</i>	: 641
<i>2003'ün ilk 9 ayında kaydolan yeni araç sayısı</i>	: 6.399
<i>Her bin kişiye düşen sabit telefon</i>	: 450
<i>Her bin kişiye düşen mobil telefon</i>	: 678
<i>İlk ve orta eğitimde okullaşma oranı</i>	: % 100
<i>Üniversite eğitimi</i>	: % 80
<i>Konut sayısı</i>	: 97.800

Bir yılda yapılan konut sayısı	: 1.350
Bir yılda konut yapımı için harcanan bedel	: 135 Trilyon
Banka mevduatları	: 1 Milyar 300 Milyon Dolar
Kişi başına düşen mevduat	: 6 Bin dolar
Kişi başına düşen milli gelir (ekonominin % 50'si kayıt dışı gerçeğinden hareketle)	: 8 Bin 500 dolar

olduğu, yâni; Türkiye 30 yılda dünyadaki 200 ülke içinde 160 ülkeden daha iyi durumda bir KKTC yarattığı halde söyleyebiliyor... (Volkan Gazetesi. 15 Kasım 2003) ise....

Serdar ve hempaları utanmalıdır.

Ey Türk oğlu; eğer Türkiye'de isen desteğini adayların soyadına göre değil; Annan Plânı karşısında Denктаş ile müşterek cephe teşkil eden Eroğlu'na yönelt..

Edelman, Weston, Verhaugen, yeni Karen Fogg kılığındaki AB Ankara Temsilcisi, Ada'daki İngiliz Üsleri Komutanı, Serdar'ın çocukluk arkadaşı Rum milletvekili Ketı Klerides eğer "Türkiye-Türk askeri burada lüzumundan fazla kaldı" diyen Mehmetali Talat'ı destekliyorlarsa bunu onların inadına yap.

Mehmetali Talat'ın eğer Denктаş Amerika ve Çankaya'da hasta iken onu nasıl alaşağı edebiliriz diye AB-ABD "yetkilileri" ile görüştüğü açığa çıktıysa, onun için yap.

Mehmetali Talat'ın eşi Oya Talat eğer "Eylemlerimizi Fulbright, British Council ve AB fonları da kullanılarak gerçekleştirirdik. ABD'de 20 Türk-20 Rum kadını eğittik. Bu kadınlar dönüşte Annan Plânını desteklemek için yapılan eylemlerde önemli roller oynadılar" (Yenidüzen-29 Mayıs 2003) diyorsa, bu ihanete gereken cevabı vermek için yap.

Klerides, "Annan plânından haberimiz vardı, yayınlanmadan önce aleyhimize olan kısımları değiştirdik" dediği için yap.

Hakikaten başka Türkiye ve başka Kıbrıs yok..

Ve Kıbrıs sadece Kıbrıs değil..

O halde inadına Kıbrıs, hep Kıbrıs, daima Kıbrıs ve "bütün" bir Kıbrıs..

15 Kasım 2003

Tuvaletlerimize Bile Amerikan Büyükelçisi Karışıyor

Bush İngiltere'yi ziyaret edecekmiş.. Amerikalıların “başkanın güvenliği” için İngilizlerden bulunduğu talepleri okudunuz mu: 1. Bütün ABD gizli servis elemanlarına diplomatik dokunulmazlık verilecek. 2. Bunlar ihtiyaç halinde bireylere karşı silah kullanabilecekler. 3. Metro tehlike yaratabileceği için kapatılacak. 4. Kentin merkezi insandan arındırılmış hâle gelecek. 5. Koruma araçlarından birine bir “mini top” yerleştirilecek.

İngilizler reddetmişler.

En değerli müttefiki İngiltere'den bunu isteyen Amerikalıların başka ülkelerden, daha başka neler isteyebileceklerini tahmin bile edemiyorum.

Örneğin Türkiye'den..

Ankara'yı ziyaret eden Powell'in Köşk'e çıkışı esnasında CIA'li korumaların, Gül'ün arabasının “güvenliksiz” olabileceği uyarısı sonucu iki dışişleri bakanının birden Powell'in “güvenlikli” arabasıyla Çankaya'ya gittiklerini hatırlıyor musunuz?

Türkiye'nin Dışişleri Bakanı kendi Cumhurbaşkanı'na, Amerikalı'nın arabasıyla çıkmıştı.

Ya Ankara'daki yeni “Sivil Yönetici” Eric Edelman'ın, da-

ha ayağının tozuyla ve silah fuarı bahanesiyle bizim muhtemellere şu sekiz şartı sıralamasına ne diyorsunuz?

“1. Türkiye Ulusal çıkarlarını yeniden gözden geçirmelidir. 2. Terörizme karşı yürütülen mücadele de Suriye bazı sorunlar çıkarıyor. Sınırlarını teröristlere açıyor. Bu konudaki baskıyı arttırmamız gerektiğini düşünüyorum. 3. ABD güçlü bir Filistin Başbakanı ile çalışmaya hazır. Türkiye’nin İsrail’le dostluğu da bu noktada büyük önem kazanıyor. 4. İran’ın da yeni bir vizyonla dünyaya karışmasından yanayız... 5. Kıbrıs’ta tarihi bir fırsat kaçırılıyor. Annan Planı, Türk toplumunun güvenliğini, Türkiye’nin çıkarlarını sağlayan ve hala tarafları tatmin edici çözüm için en iyi temeldir. 6. Denктаş gelişmeye engel olmamalı... 7. Kuzey Kıbrıs’taki seçimlerde uluslararası gözlemci hazır bulunmalı ve 8. Adil bir seçim yapılmalıdır. Zaman kısılanıyor.”

Edelman bu şartları Amerikanca olarak sıraladı ama gelmeden önce Virginia’daki FSI merkezinde kendisine Türkçe öğreten öğretmeni Sema Esener’e, görevinde gösterdiği üstün başarı nedeniyle Una Chapman Cox kuruluğu tarafından 5 bin dolarlık bir ödöl takdim edildiğini de ilginç bir not olarak buraya aktaralım.

Akepe MGK’dan “öneri” almayı içine sindiremiyordu.

Verhaugen’in işbirliği ile danışıklı bir dövüş içinde vizyona konulan 7’inci UYUM PAKETİ tezgâhı ile MGK “light” hâle getirilmişti biliyorsunuz.

“Demokrasi” adına kendi askerinin “önerileri”ne katlanamayan Akepe, Amerikan Büyükelçisinden “talimat” alırken egemenliğin satışa çıkarıldığının farkında değilmiş gibi görünüyor.

14 Kasım gece yarısı.. Recep Tayyip Rize’den gelmiş,

ertesi gün KKTC'nin 20'inci Yıl törenlerine katılmak üzere adaya gidecek. Edelman görüşme talebinde bulunuyor.. Mazereği de ilginç.. Ertesi gün Washington'a gidecekmış..

Yakışığı, Edelman'ın; bulunduğu ülkenin başbakanına göre hareket etmesi idi.. Görüşme pekâlâ KKTC dönüşü gerçekleştirilebilirdi. Fakat hayretle "bulunduğu ülkenin başbakanı'nın", Edelman'a uyduğunu ve "Sivil Yönetici'nin" talebi üzerine gerçekleştirilen görüşmenin gece 01.30'da yapıldığını görüyoruz.

Görüşmeden sonra yapılan açıklama "sade suya tirit".. "PKK/KADEK'in kendini lâğv aldatmacasına kanılmayacakmış, ABD için yenisi de terörist örgüt muamelesi görecekmış, KANDİL Dağı'nda yeni bir kongre toplanmasına izin verilmeyecekmış, vs..vs.."

Hemen ertesi gün "kongrenin"; Amerikan Kuvvetlerinin sıkı gözetiminde bulunduğu çuval tecrübesiyle sabit Süleymaniye'de yapıldığını, hatta bir basın toplantısı bile düzenlenerek örgütün Kürdistan Halk Kongresi olan yeni adı ile başkanının Zübeyir Aydar olduğunu, Öcalan'ın ise "onursal başkan" rütbesiyle onurlandırıldığını öğrendik.

Amerika, PKK'nın yeni şekil ve ad ile siyasete soyunmasını mı destekliyordu?

Geceyarısı görüşmesinde bu mu konuşulmuştu?

Bu konuşulmadıysa başka neler konuşulmuştu?

Acaba ada gezisi esnasında Rum tarafına elinde çiçeklerle geçerek jest yapacağı sızdırılan Recep Tayyip'in bu davranışı teşvik mi edilmişti?

Gösterilen büyük tepki mi bu "jeste" engel olmuştu?

Yoksa geceyarısı görüşmesinden sadece 8 saat sonra

gerçekleştirilen Sinagog saldırıları konusunda ihbar sonucu bir bilgi paylaşımı mı söz konusu idi?

Onun için mi saldırı noktasına Türk polis ve itfaiye teşkilatlarından önce Amerikan konsolosluğu-İsrail konsolosluğu yetkilileri yetişmişti.

Kurbanların cesetlerini taa İsrail'den gelen ZAKA teşhis edip, topluyordu?

Rivayetler muhtelif..

"Bölgesel Gezici Sivil Yönetici" Thomas Weston Ankara ve Kıbrıs'ı ziyaret edecek.

Weston iki şey söylüyor; 1. Türkiye KKTC seçimlerine karışmasın, 2. KKTC'de seçimi muhalefet kazanacak.

15 Kasım 2003 tarihli Politis Gazetesi ise Recep Tayyip'in Amerikalılara verdiği bazı sözlerden bahsediyor.

Tabii bu sözlerin "geceyarısı" mı verildiği konusunda elimizde delil yok ama iki konunun altı çiziliyor, Recep Tayyip KKTC ziyareti sırasında;

1. KKTC'nin iç siyasi konularına karışmayacak, 2. Maraş'ın açılması meselesi Denктаş'ın elini kuvvetlendireceği için seçimden önce konu edilmeyecek.

İkisi de yapılmadı...

Bu arada Kıbrıs'taki "sivil yönetici" Klosson da boş durmuyor. O da CTP'li "muhalif", Annan işbirlikçisi belediyeleri ziyaret ediyor, "maddi" ve manevi destek sunuyor.

Klosson Girne'yi ziyaret ediyor, Belediye Başkanı Aygın'dan Girne ile ilgili genel bilgiler alırken, Kıbrıs konusundaki son gelişmelerle ilgili görüş alışverişinde bulunuyor.

Girne iç limanında kıymetli okuyucu Sömürge Yönetimi döneminden kalan sarı taştan küçük bir liman-gümrük binası vardır.

Daha ona gitmeden solda, mendireğın dibinde Girne Belediyesi'nin işlettiğı "tuvaletler" bulunur.

Tuvaletlerin girişindeki tabelâda siz řu satırları okuduğunuz anda ne yazıyor biliyor musunuz?

"Türkler: 500.000 TL. (Türkçe)

Rumlar; Para ödemeyin lütfen! (Rumca)"

Rumların tuvalet parasını, Aygın'la görüşen Kolosson mu ödüyor?

18 Kasım 2003

Serdar'ın Artık Susması Lazım

Türkiye ve Kuzey Kıbrıs Türk Devleti için hayatî önemi haiz Milletvekili Genel Seçimlerine çok az bir süre kaldı.

Konu ile ilgili herkes bir teslimiyet ve yükselen bayrağın inmesi demek olan Annan Plânı karşısındaki konumunu bir kere daha sakın bir kafa ile gözden geçirmeli ve ne yapıp ne yapmayacağını, neleri yapamayacağını iyice düşünmelidir.

Susmak da bir erdemdir.

İnsan derinliğine bilgisinin olmadığı konularda ağzına uzatılan her mikrofona konuşmamalı, reklâm olsun diye her gazetecinin her çanak sorusuna cevap vermemelidir.

Durum; kişisel hesapları ve duyguları bir kenara bırakacak kadar vahimdir.

O destansı mukavemet yıllarında yediden yetmişe herkes mücahitti. Herkes elinden gelebildiği kadar mücadeleye yardım ediyordu. Meselâ beş yaşındaki çocuğun bile mevzi-deki gençlere su taşımak; sekiz yaşındaki kızın annesiyle beraber 63 Kanlı Noel'inde Kanlı Dere'de nöbet bekleyen mücahitlere yün başlık örmek gibi görevleri vardı. Her ev belli öğünlerde, belli kap yemek pişirerek mevziye gönderirdi.

70'lik ihtiyarlar yarım saatliğine de olsa mahallesinde nöbet beklerdi.

Bu günlere, o günlerden gelinmiştir.

Saat 12'ye çeyrek vardır ve tam 12'ye çeyrek kala saflar belli olmalıdır.

Saflar sıklaşmalıdır.

Surda gedik açılmamalıdır.

Şimdiye kadar Serdar Denктаş'tan çok söz ettik. Çünkü Serdar, Kıbrıs davasının kırk yıllık karizmatik lideri Denктаş'ın oğludur. Siyasete soyunmuştur, iyi kötü bir partinin genel başkanıdır, hasbel kader de halen başbakan yardımcısıdır.

Fakat Denктаş soyadını taşımak kolay değildir. Oldukça ağırdır bu soyadı.

Onlarca BM Genel Sekreteri, devlet başkanı, hükümet başkanı eskiten bu soyadını taşıyan bir kişi aklının ermediği konularda ağzına fermuar çekmelidir.

Söyledikleri dosta acı vermekte, düşmanı sevindirmektedir.

24 Kasım 2003 tarihli Vakıt'in manşeti aynen şöyle: "Denктаş'tan acı itiraftı"..

Vakit; Annan Plânına yakın duran, Denктаş'ı engel gören zihniyeti temsil eden Akepe iktidarına yakın fakat devletin bütün üst yapı kurumlarına muhalif bir gazete.

Bu manşeti görünce siz ne anlarsınız? Rauf Denктаş acaba hangi konuda acı bir itirafta bulundu diye düşünmez misiniz?

Gazeteyi alınca anlıyorsunuz ki sözü edilen Denктаş, Serdar beyefendi..

Bakın Serdar ne demiş: "Dini geri plana itmemize İngilizler sebep oldu".

Olayın aktarılış şekli de aynen şöyle:

"KKTC Başbakan Yardımcısı Serdar Denктаş, 'KKTC, Türkiye'ye maddi bir yük' eleştirilerinin haklılığını kabul ederken, 'Çok doğrudur. Türkiye'nin katkısıyla yürüdü-

ğümüz bir gerçek. Türkiye’den bize, yıllık 250 milyon dolar gibi bir katkı geliyor. Bu meblağ gelmese, memurlarımızın maaşlarını ödeyemeyeceğimiz yönündeki değerlendirmeler de doğrudur’ dedi.

Denktaş, ‘KKTC yönetimi yıllardır moral değerlere, din eğitime önem vermediği için Kuzey Kıbrıs’ta milli bilinç yok oldu’ eleştirilerinin hatırlatılması üzerine şunları söyledi: ‘Burada dinin arka plana itilmesinin, Türkçülüğün ön plana çıkmış olmasının en önemli sebebi şudur: İngiliz müstemlekesi döneminde Ada üzerinde yaşayan Türk ve Rumları, Müslüman-Hristiyan diye ayırmaya çalışmışlardı. İngiliz’in politikasına yönelik bir tepki olarak, Kıbrıs Türk’ü, dini daha geri plana atıp, Türkçülüğünü öne çıkardı.’...

KKTC’nin Başbakan Yardımcılığı gibi önemli bir görevini üstlenmekte olan bir zat bunları söylüyor, ve işin en acı tarafı onun söylediklerinin doğru olmadığını iddia etmek ve kanıtlamak da onun karşısındaki partilere değil, bize, yâni Türkiye’deki aydınlara düşüyor.

Serdar Akit’in iki tuzak sorusuna tam da onların istediği gibi cevaplar vererek; öteden beri Türkiye’de siyasette belli oranda bir ağırlık kazanmak isteyen “ver-kurtulcuların”, “KKTC’yi benimsemeyenlerin” ekmeğine yağ sürmüştür.

Şaşıyorum, “acaba” diyorum; “Serdar’ın vereceği cevapları da röportajdan önce gazete eline mi tutuşturmuştu?”

Serdar’ın ilk yanışı; Özal’ın tezi olan “Kıbrıs Türkiye’ye yük oluyor” düşüncesidir.

Serdar’ın verdiği rakamlara göre yılda 250 milyon dolar-dan 30 yılda toplam 7.5 milyar dolar gibi bir para aktarılmıştır Türkiye’den KKTC’ye.

Hem bu para; sadece bankalar krizinde ve bir seferde Türkiye'nin kaybı olan 45 milyar doların yanında devede kulağıdır, hem "yalandır".

Dr. Serdar Şahinkaya'nın TC Lefkoşa Büyükelçiliği Yardım Heyeti'nden derlediği bilgilere göre "1974'ten bu yana 30 yıldır Türkiye Cumhuriyeti'nin, 'KKTC'ye bütçeden veya bütçe dışından yaptığı yardımların tutarı sadece 2 milyar 342 milyon Amerikan Dolarıdır".

Serdar bunları bilmez mi?

Bilir ama Bush-Karen Fogg çocuklarının nezaretinde yürütmekte olduğu çarpık "politika" icabı başka türlüünü söylemek işine gelmez..

Hesap bilmeyenler "Üff" diyeceklerdir.. "Yılda 250 milyon dolar amma büyük para imiş"..

Serdar'ın ikinci yanlışı; Gül'ün tezi olan "KKTC'de İmam Hatip Liseleri, İlahiyat Fakülteleri açmamıza Rauf Denктаş izin vermediği için milli bilinç eksik kaldı" tezine verdiği ilkel cevapta gizlidir.

Gazete tam da Gül'ü doğrular biçimde soruyor; **'Moral değerlere ve dine önem verilmediği için mi Kuzey Kıbrıs'ta milli bilinç yok oldu?'**

Ve Akit'in konu ile ilgili olarak "Denктаş'tan acı itiraf" başlığı atmasına neden olan cevap; ***İngiliz'in politikasına yönelik bir tepki olarak, Kıbrıs Türk'ü, dini daha geri plana atıp, Türkçülüğünü öne çıkardı.'...***

Devenin hangi hörgücünü düzeltelim...

1. Dine önem verilmeyince milli bilinç yok mu olur? Milli bilincin yok olmamasının çaresi dini eğitim midir?

Peki bu soruyu soranlar İmam Hatip Liseleri ve İlahiyat Fakültelerinden yetişenlerin hepsinin Türkçü olduğu iddiasın-

da mıdır? Yoksa “ırk tefrikadır” noktasından hareketle Türkçülüğü külliye red mi ederler? Benzer şekilde dünyadaki “medreselerden” yetişen Müslüman gençler milliyetçi mi olmaktadır, yoksa radikal İslâmcı mı? Serdar bu tuzağa nasıl düşmüştür?

2. Serdar'ın verdiği cevaptaki hangi konu “acı itiraf”tır? “Türkçülüğün öne çıkarılması” mı?

Akit bilmiyorsa biz kopya verelim, Serdar da “camilere, kuran kurslarına karşıdır”.

“Bizim ihtiyacımız her köye bir cami değildir. Her köye bir caminin maliyeti 150 bin dolar. Ben o parayla on beş, yirmi gencimi iş sahibi yaparım. Ayrıca bu ülke Atatürkçülüğüyle övünen bir ülkedir. Türkiye’de hükümette AKP de olsa, ben kuran kurslarını kabul edemem.” (Neşe Düzel’e röportaj. Radikal 24.2.2003)

Peki Serdar dini ve moral eğitime karşıdır da, iddia ettiği gibi İngiliz zamanından beri uygulanan politikaların sonucu olarak Türkçü mü olmuştur?

Siz karar verin..

“Soru (Neşe Düzel): Kıbrıslı Türkü, Türkiyeli Türk’ten ayıran özellikler nelerdir? Cevap (Serdar Denктаş): Biz adalıyız. Başka bir şey bu. Çok daha daha uysalız. Kavgacı değiliz. Bizim en büyük kavgamız birbirimize ana avrat küfretmemizdir. Türkiye’de olsa belki adam vurursun o yüzden ama biz ertesi gün kol kola da gireriz. Yıllardan beri bu ada üzerinden geçen her kültür bir şeyler bırakmış bize miras olarak. Farklı bir mozağiz biz. Bunun içinde Osmanlı’nın da, Türkiye Cumhuriyeti’nin de, İngiliz’in de, Bizans’ın da, Rum’un da katkısı var. Bizim adalı Kıbrıslı Türk olarak ayrı bir kimliğimiz var. Siz Rum-

larla daha benzeşiyorsunuz diyorlar. Doğrudur, küfürleşme, aynı şeye gülme, ağlama, üzülme konusunda daha bir benzeşiriz belki. Bizim Kıbrıs'ta en büyük derdimiz nedir bilir misiniz? Bizim en büyük derdimiz hükümlerlik meselesidir. Mesele adanın sahibi kimdire gelince, Rum diyor ki ada benimdir, biz de diyoruz ki bizimdir. Aramızda kültürel bir sorun yok. Otuz yıl bizi biraz ayırştırmış olsa da, Rum biraz daha Yunanlılaşmış, biz de daha Türkiyelileşmiş olsak da birbirimize çok benzemiş durumdayız. Yüzyılların getirdiği bir birliktelik var.

Serdar hem İngiliz'e tepki olarak "Türkçülüğümüzü öne çıkardık" diyor, hem "Biz adalıyız, ana avrat küfreder sonra kolkola gireriz, mozağiz, Bizans'ın da, İngiliz'in de, Rum'un da katkısı var. Rumlarla daha benzeşiriz" diyor.

Serdar büyüdü artık., küçük bir çocuk değil.. Ne olduğuna bir an önce karar vermelidir.

Ama önce susmalıdır. Susmayı öğrenmelidir.

"Dâva"ya zarar veriyor.

Fakat yaşı tutmuyor Serdar'ın, "Dâva"nın ne olduğunu da bilmiyor:

"Çünkü 1974 öncesini yaşamadım, öldürmedim, ölmedim. Kuzey Kıbrıs'ta herkes çözüm istiyor. Ancak bu çözümün nasıl olacağı konusunda düşünceler farklılaşıyor..... Eğer Türkiye'deki bir önceki hükümetin ilhak projesi hayata geçseydi, ilk karşı çıkacak olan bendim. KKTC Türkiye'ye ilhak ederse de, KKTC'de bizim kendi aramızda çok büyük kavga çıkar... **(Soru.ND): Sizce mitinge** (Türk bayrağının olmadığı, Rum bayraklarının yer aldığı, Türk askerine işgalci diyenlerin yaptığı AB mitingleri.. Hüseyin MÜMTAZ'ın notu) **katılanlar hain mi?** Hayır. Mitingler demokratik bir haktır. Mi-

tinge gidenlerin büyük çoğunluğu oraya gerçekten bir çözüm istediği için gitti.” (Radikal. 24.2.2003)

Yunanlıların Batı Anadolu’da yaptığı mezalimi ben de yaşamadım..Girit faciasını yaşamadım. Kanlı Noel’de Türk Alayının Doktoru olan Binbaşı’nın çocukları banyo küvetinde kurşunlanırken Erzincan’da Askerî Lise’de, yâni uzakta idim.

Bu faciaları yaşamamış olmam, “millî kinimi” bir bayrak gibi yüreğimde taşımamı ve benden sonraki nesillere aktarmamı engellememektedir.

Serdar acaba o an, Kumsal’daki o banyo küveti olayı olduğu an nerede idi, kimin arabasında “Uçak alanı”na doğru gidiyordu?

Ben bu sorunun cevabını biliyorum da şimdi açıklamak istemiyorum. Çünkü gün ayrılıkların değil, beraberliklerin öne çıkarılacağı, müşterek düşmana karşı tek vücut olunacağı, Rauf Denктаş’ın arkasında ve Annan Plânının karşısında yer alınacağı gündür.

Kendisi açıklayabilir mi acaba?

Görüldüğü gibi kıymetli okuyucu, Serdar’ın fikirleri daha gelişmemiş, oluşmamıştır. Kendisine mikrofon uzatılınca heyecanlanmakta, bir önce söylediğinin tam tersini savunabilmektedir.

Dolayısı ile hiç kaale almamak gerekir.

Fakat Papadopoulos “Ada’nın % 80’i bizimdir” dediğine, RMM Komutanı “Girne’ye Yunan bayrağı dikeceğiz” dediğine, Simitis AB bağlamında “Enosis’i gerçekleştirdik” dediğine göre “Dâva” henüz bitmemiştir.

“Dâva” bitmediğine göre de Serdar’ların artık susması lâzımdır.

27 Kasım 2003

Tabaktaki İkinci Hindi; Kıbrıs!

George Dabılyu Bush 2003 yılı Şükran Günü'nü, büyük bir sürpriz yaparak Irak'taki Amerikan İşgal Kuvvetleri personeli arasında kutlamış.

Güvenlik nedeniyle "Air Force One" uçağının ışıklarını tamamen söndürmüş olarak Bağdat'a inişi; Başkan'ın ailesinden bile gizlenmiş.

Fakat Irak'lılardan bir kişi "duruma vâkıfmış", o; aileden bile yakın olduğu için baş köşede Başkan'ın gelişini davetli olarak bekliyormuş.

Kürt Kabile Reisi Talabani..

Başkan'ın bu büyük jesti karşısında, başına bir Amerikan neferinin şapkasını geçirerek memnuniyetini ifade etmiş.

"Kırk kocadan arta kalan bâkireyi" kınamayın.. Kimin kayığına binerse onun türküsünü çağırıyor.

Kimbilir belki de haklı olarak "İşgalci Şapkanın", çuvaldan daha az hürmete lâyık olmadığını düşünüyor.

"Şükran Günü"; Amerika'ya Avrupa'dan ilk öncü göçmenleri taşıyan "May Flower" adlı geminin 1620'de Amerika kıtasına varmasıyla gündeme gelen bir kutlama günüdür.

İlk göçmenler yeni topraklarda aç kalırlar.. Massachusetts'e çıkan İngiliz göçmenlere, kıtanın asıl sahibi yerli Kızılderililer büyük yardım gösterir, hindi, patates ve balkabağın-

dan ibaret yemekler pişirip sunarak açlıktan ölmelerine engel olurlar.

Çok değil, 250 yıl sonra, 1865’de Sioux’ların liderlerinden “Mahpiua Luta” (Kızıl Bulut) şöyle söyleyecekti:

“Bu ülkede ilk kimin sesi yankılandı? Oklarından ve yaylarından başka bir şeyi olmayan kızıl halkın sesi.. Ülkemde yapılanları ben kendim istemedim, ben kendim çağırmadım; beyazlar topraklarıma giriyorlar...Beyaz adam ülkeme girdiğinde ardında kandan bir iz bırakıyor”...

Öyle olur.. takibeden iki yüz elli sene içinde göçmen beyaz adam, yüzbinlerce, milyonlarca yerli Kızılderili halkı katlederek kendine yeni arazi edinir.

İlk geldiğinde kendisine açlıktan ölmemesi için hindi ikram eden yerli halkı..

Sonra kalkar utanmadan her Kasım’ın son haftasında o günü hindi yiyerek ve “Şükran Günü” olarak kutlar,

Sonra Amerika’nın yeni “beyaz vahşileri” arasında bu gelenek olur; bir ülkeye gidince önce hindi yer, sonra oturur o ülkenin hindi ikram eden halkını yerler..

Amerikalılar modern çağın yamyamlarıdır.

Ve Edelman’ın, Klosson’un, Weston’un söylediklerine bakılırsa Ortadoğu’nun bu yeni efendisinin tabağındaki Irak’tan sonra ikinci hindi Kıbrıs’tır.

Amerikalılar her gün ve gece Kuzey’e geçerek kirli adamlarla kirli ilişkiler içine girmektedirler.

“Devlet”in, bu istenmeyen hindi yiyicilere, kan emicilere neden izin verdiği, dur demediği, sınır kapısından geçirdiği ise anlaşılır şey değildir.

14 Aralık Seçimi sonrasına hazırlıklı olmak gerek..

Bu seçimi öyle veya böyle Annan Plânı karşıtlarının ka-

zanacağı anlaşılmıştır. Çünkü Kıbrıs'ta insanlar her şeye rağmen bu kadar unutkan değildir, ortak akıl her şeye rağmen henüz külliye iflâs etmemiştir.

Öyle olmakla birlikte önümüzde üç tane "âcil" görev bulunmaktadır.

1. Seçim sonrası ortamın, Gürcistan türü bir karışıklığın içine düşmesine izin vermemelidir.
2. KKTC'nin bundan sonra ne olacağı konusunda artık vakit geçirmeden bir karara varılmalıdır.
3. Bir sonraki seçimlerde oy kullanma hakkı elde edecek gençler üzerinde ciddi çalışmalar yapılmalıdır.

Türkiye'nin sergileyeceği kararlı tutum seçim sonrası dış müdahaleleri engelleyeceği için ben ilk olasılığı, ihmal edilememekle birlikte gereğinden fazla da önemsenecek bir faktör olarak görmüyorum. Kilit nokta, Akepe iktidarının sergileyeceği tavrın, devlet tarafından denetim ve gözetim altında tutulması noktasıdır.

Peki KKTC bundan sonra ne gibi bir sosyal şablonu seçecektir, seçmelidir kendisi için?

Güney Kıbrıs'ın, turizm maskesi altında insan kaçakçılığı ve fuhuş sektörünün merkezi haline geldiği bizzat Rum Ombudsman İliana Nicolaou'nun raporuna göre kanıtlanmıştır. Fuhuşa Rum Yönetimi birimleri göz yummaktadır. Her yıl Rusya, Ukrayna, Belarus, Moldova, Bulgaristan ve Romanya'dan getirilen binlerce kadın "kabare şarkıcısı ve sanatçı" adı altında fuhuşa zorlanmaktadır.

Peki Kuzey ne olacaktır? Ne gibi bir rol biçmiştir kendisine?

KKTC; İstanbul gece hayatı artıkları ile safraların ve ku-

marhane kuşlarının merkezi mi olacaktır? Hafta sonları adaya düzenlenene kumar turlarının haddi hesabı yoktur. Bir süredir televoleler artık Kıbrıs'ta çekilmektedir. Ada'nın kuzeyi tümüyle televole seti mi olmaktadır? Ekranlar neden kumarhane patronlarının "reşit olmayan çocuklarının" masa başında, sevgilisi dansözlerin havuz başındaki görüntüleri ile dolmaktadır?

ANAP dönemindeki bütün koalisyon hükümetlerinde "Enerji Bakanlığı" postu nedense hep döner dolaşır ANAP'ın "uhdesinde" kalırdı.

KKTC'de DP'nin ortak olduğu hükümetlerde neden Turizm bakanlığı hep Serdar'a ihale edilmektedir?

Bu seçim, şöyle veya böyle atlatılacaktır.

Fakat 2003 başında öğretmenleri tarafından pankart yazmaya, taşımaya zorlanan, devlet aleyhine gösteriler için meydanlara taşınan, Rum bayrağı açmaya özendirilen, Türk askerine karşı "işgalci" diye bağırılan gençlerin oy kullanma hakkı elde edeceği gelecek seçimlerde ne olacaktır?

19 Kasım gecesi İstanbul Üniversite'sinde Kanal D'den yayınlanan ve Abbas Güçlü'nün sunduğu "Genç Bakış" programında bir genç Denктаş'a şunu sordu;

"Ben KKTC'de okuyan Türkiye'li bir üniversite öğrencisiyim. Kıbrıs tarihini Kıbrıs'lı öğrencilerden daha iyi biliyorum Neden böyle?"

Denктаş; "Doğrudur, sorumlusu da öğretmenlerdir" cevabını verdi.

O zaman geçmişte UBP birinci parti olduğu halde görev verilmeyerek zorla kurdurulan gecekondu DP-CTP koalisyonunda Eğitim Bakanlığı neden CTP'li Talât'a verilmiştir?

Demek ki Kıbrıs'ta el atılacak ilk ve en önemli konu "Eğitim ve Öğretim ile Öğretmenler"dir.

Nasıl bir eğitim yaptırılacaktır Kıbrıs'ta? Medrese eğitimi mi, lâik Atatürkçü eğitim mi?

Bu yılın başında Karen Fogg-Bush çocuklarının Sarayönü'nde Rum ve AB bayraklarıyla düzenlediği gösterilerin en yoğun olduğu günlerde Gül; "Biz zamanında Denktaş'a Kıbrıs'ta İmam Hatip Liseleri, İlâhiyat Fakülteleri açalım demiştik, karşı çıktı. Maneviyatı o zaman kuvvetlendirmiş olsaydık böyle mi olurdu? Halbuki bakın şimdi Filistinliler Arafat'ı İsrail'e karşı taşla koruyorlar, Denktaş'ı ise halkı meydanlarda eleştiriyor" demişti.

Gül'ün bu sözlerle "gayet veciz bir şekilde" ifade ettiği medrese kültürünün ürünü olan çarpık mantık yapısını zamanında gerektiği şekilde cevaplamıştı.

Şu sözleri de Denktaş'ın Danışmanı, Anayasa Profesörü ve eski Dışişleri Bakanları'ndan Prof. Mümtaz Soysal söylemiştir:

"KKTC'deki nüfusun gençler ile öğretmenlerden oluşan yüzde 25'lik bir kesimi altımızdan kaymış durumda. Biz dostluk ve barış olsun diye KKTC'de devrim tarihi dersini okutmadık. Yanlış yaptığımızı anladık."

Yuf olsun...

Türkiye 1940'lı, 50'li yıllarda en iyi, en değerli tarih ve Türkçe öğretmenlerini adaya yollamıştı.

1958-74 TMT nesli işte bu öğretmenlerin eseridir.

Peki şimdi iftihar ettiğiniz Annan nesli kimin eseridir?

Demek ki seçimden sonra el atılacak ilk iş öğretmenler, eğitim ve öğretim olacaktır.

İşe denemiş, başarısı kanıtlanmış şu örneklerle başlamaya ne dersiniz?

“Yetiřecek çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekleri tahsilin hududu ne olursa olsun, en evvel ve her řeyden evvel Türkiye’nin istikbaline, kendi benliđine, milli ananelerine dūřman olan bütön unsurlarla mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir.” (Mustafa Kemal.1922)

“Türkiye’nin” kelimesi yerine pekala “KKTC’nin” diyebilirsiniz ve bizim de en ufak bir itirazımız olmaz.

Bu arada ufak bir hatırlatma..

“Tabaktaki” hindi ile, “Asya ile Avrupa arasında Ortadoğu’da bir yerlerde bulunan”

Türkiye; Amerikanca’da her ikisi de aynı şekilde yazılan tek bir kelimedenden ibarettir.

Bir yere not edin..

30 Kasım 2003

Eller ve Cepler

“Çağdaş, batıcı ve ilerici” basın şeffaflığa çok meraklıdır... Bu tavır, hele askerle, MGK ile, YAŞ ile ilgili bir konu oldu mu paranoya-histeri halini alır.

Bütün YAŞ kararları yargıya açılmalıdır, MGK'nın hiçbir çalışması gizli olmamalıdır, MİT bile operasyonları için genel yayın yönetmenlerine “brifing” sunmalıdır, MASK (Milli Askeri Stratejik Konsept) mümkünse STÖ'lerle beraber hazırlanmalıdır.

Siyasi iktidar da her devirde ellerini ovuşturarak “bu şişirilmiş” rüzgârı arkasına alıp “devlet”e biraz daha nüfuz etmenin yollarını araştırır.

Fakat bu yalaka basın Emperyal Otel köşelerinde Türkiye'nin Kıbrıs-Ege ve Irak'taki hakları satılırken, Dubai'de bilmem hangi otelde gizli kapaklı 8.5 milyar dolara kan pazarlığı yapılırken, Türkiye'nin hava sahası “işgal güçleri”ne sorgusuz sualsiz ve sadece kararname ile açılırken çıt çıkarmaz.

Loizidu davasında da böyle oldu.

Türkiye'nin tazminatı ödediğini Yunanlılar'dan öğrendik.

Dışişleri Bakanlığı “AİHM'nin onurunu kurtardık” gibi saçma sapan bir açıklama yaptı, her zaman gülen bakanımız Gül; “32 ülkenin Türkiye'nin yanında yer alması sevindiricidir” dedi.

1 milyon 120 bin euro ödememiz “zafer”miş..

Bu nasıl zaferdir ki ey Müslümanlar, aynı zamanda Rum ve Yunanlılar da bayrak açıp meydanlarda göbekler attılar?

Dışişlerine göre “zafer” Ankara’nın, tazminatı ödemeyi kabul ederken, davanın “emsal” oluşturmaması için de Avrupa Konseyi Genel Sekreterliği’nden söz almış ve bu sözün kayda geçirilmiş olması; ayrıca adı geçen bayanın evine dönüşünün 2005 yılına kadar Konsey’de görüşülmemesinin oynanmış olmasıdır.

32 ülke tabii Türk tarafının yanında yer alacaktı.. Önemli olan Türkiye’yi bu tazminatı ödemeye mahkûm etmektir. Çünkü Türkiye bir kere bu katlanmış tazminatı ödedi mi diğer “mağdurlar” için de bal gibi emsal teşkil edecek, Türkiye kendi ayağı ile rum kapanına girmiş olacaktı.

Çünkü kıymetli okuyucu Loizidu kararının emsal olmayacağı kabul eden Avrupa Konseyi Sekreterliğidir. Bu kurum bir yürütme organıdır. Oysa, kararı veren bir mahkemedir. Yürütmenin kararları yargıyı bağlamaz. Yarın AİHM rahatlıkla, sekreterliğin idari kararı bizi bağlamaz diyerek, Loizidu kararını emsal olarak kabul edebilir.. Sadece Loizidu’nun avukatında aynı mahiyette 400’e yakın dava olduğu bilinmektedir.

Türkiye’nin hezimete uğradığının en can alıcı tarafı ise Loizidu davasının esasındaki siyasi durumdur. Dava, Türkiye’nin Kıbrıs’ta işgalci olduğu tezine dayanmaktadır. Nitekim, davada KKTC muhatap olarak alınmamış, “işgalci” sıfatıyla Türkiye muhatap görülmüştür. Yaklaşım şudur: Kıbrıs’ın kuzeyindeki topraklar Türkiye’nin işgalindedir, o halde otorite olarak muhatap Türkiye’dir...Tazminatın ödenmesiyle bir anlamda Türkiye, yöneltilen “işgalci” suçlamasını kabul etmiş bir

duruma düşmektedir. Halbuki bu kadar yıldır Türkiye'nin Kıbrıs Barış Harekatı ve oradaki askeri varlığının uluslararası antlaşmalara dayanmakta olduğunu ileri sürmüyor muyduk? "Garantör devlet" sıfatıyla müdahale etmemiş miydik?

Halbuki Türkiye sorunun siyasi çözümü ve buna bağlı olarak da "iki taraflı toptan tazminat mübadelesi" için bastırılmalı idi.

Rum'un kuzeyde hakkı var da, Türk'ün güneyde gasp edilen hakkı yok mudur?

Neresinden bakarsanız bakın Türkiye'nin bu tazminatı ödemiş olması, Akepe'nin ve dolayısı ile ne yazık ki Türkiye'nin hânesine yazılacak büyük bir yenilgidir.

Tazminatın, KKTC seçimine on gün kala ödenmiş olması ise mide bulandırmaktadır.

Bakın aynı gün komiser Verhaugen neler söyledi..

Kıbrıs konusunda, gelecek Şubat ayında, hükümete yönelik bir tavsiye raporu hazırlayacak olan Belçika Senatosu'nun Dışişleri Komisyonu'nda 2 Aralık 2003 günü konuşan Günter Verheugen, senatörleri "bilgilendirmek" isteğinde olduğunu belirttikten sonra, **Helsinki'de Türkiye ve Kıbrıs stratejisini kendisinin belirleyerek değiştirdiğini anlattı.**

Helsinki zirvesine kadar bazı AB üyesi devletlerin, "Kıbrıs, sorun çözülmedikçe AB üyesi olamaz" görüşünü savunduklarını hatırlatan ve bu devletleri isim vermeden eleştiren Verheugen, "Helsinki'de Kıbrıs konusu harekete geçirildi. Karşılığında Türkiye'nin adaylığı tanınarak, bu ülke iyi bir konuma taşındı. Kıbrıs sorunu bir önkoşul olarak getirilmedi ama bu gerçek bir tespittir. Helsinki'den sonra BM girişimleri yoğunlaştı. AB'nin rolü BM girişimlerini desteklemek oldu" dedi. Kıbrıs'ta çözüm olması ha-

linde kuzey ile güney arasında sosyal ve ekonomik dengeyi sağlayacak yardımlarda bulunacaklarını, müktesebat uyumunun sorun olmayacağını, Kıbrıs'ın AB üyeliğinin hukuki açıdan engellenemeyeceğini belirten Verheugen, Türkiye'yi ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ni eleştiren sözler sarf etti.

“Askerlerin bugünkü hükümete nasıl davranacaklarını merak ettiklerini, Türkiye'nin Kıbrıs konusunda ‘modası geçmiş’ görüşler savunduğunu, Yunanlıların Türkiye'yi sardıklarının, Kıbrıs'ın da bu politikanın bir parçası olduğunun ileri sürüldüğünü” ifade eden Verheugen, “Generaller bunları anlatıyor, Türk kamuoyu da inanıyor. Bunlar gerçek değil” dedi.

Annan Planı'nı “dengeli” ve “başka alternatifi olmayan” bir plan olarak nitelendiren Verheugen, “Başka bir plan olabileceğini düşünenler başarısızlığa mahkumlar. Çözüm için siyasi irade eksik” iddiasında bulundu.

KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş ile geçen yaz görüştüğünü, ancak bu görüşmeden bir sonuç çıkmadığını anlatan Verheugen, “Denktaş, Annan Planı'nın ölü olduğunu düşünüyor. Halkların ayrı yaşaması gerektiğini savunuyor ama ona rağmen bir barış süreci başlayabilir” dedikten sonra, gelecek hafta sonu yapılacak seçimler konusunda ilginç bir yaklaşım sergiledi.

“KKTC'nin devlet olarak sadece Türkiye tarafından tanındığını, dolayısıyla burada yapılacak seçimlerin de sadece Türkiye tarafından tanınacağını, bu seçimlerin yasalılığı bulunmadığını, siyasi açıdan değersiz olduğunu” savunan Verheugen, “söz konusu seçimlerde muhalefetin kazanması halinde AB'nin sonuçları kabul edeceği, aksi takdirde seçim sonuçlarını tanımayacağı mesajı verdi.

“Eğer muhalefet kazanırsa bu seçimler bir potansiyel ve değer kazanır. Muhalefet çözüm ve AB’ye girmek istiyor” diyen Verheugen, **“Bize gelen işaretler, bu seçimlerin demokratik olmayacağını gösteriyor. Biz, Türkiye’nin, Kıbrıs’ın iç işlerine karışmamasını istedik ve tüm ağırlığımızı koyduk. Denктаş seçimlerde oyunlar yapıyor ama muhalefet güven veriyor. Muhalefet kazanırsa müzakereler ve referandum hedefine ulaşılabilir”** şeklinde konuştu.

“KKTC’de, az farkla da olsa muhalefetin zaferini umut ettiğini” söyleyen Verheugen, gelecek ay Kıbrıs’ta temaslarda bulunacak olan **Belçikalı senatörlerden, “Türk tarafına baskı yapmalarını” istedi ve “Kıbrıs’ı bölen hattı yıkmak için her şeyi yapalım” dedi.**

“AB Konseyi, Türkiye’nin tam üyeliği ile Kıbrıs konusu arasında bir siyasi ilişki gördüğünü hiçbir zaman saklamadı ama bu, Türkiye’nin önünde bir siyasi koşul değildir, çünkü bütün anahtarlar Türkiye’nin elinde değil” diyen Verheugen, özetle şu görüşleri savundu:

“Çözumsuzlük halinde işler karışacak. Adli bir sorun ortaya çıkacak. Türkiye Kıbrıs’ı devlet olarak tanımıyor. Oysa Kıbrıs AB üyesi olacak. Türk askerinin adadaki varlığı uluslararası hukuka aykırı. Çözüm, Türkiye’nin lehine olur. Gelecek yıl, 1 Mayıs’tan sonra Türkiye’nin konumu ve koşulları zorlaşır. Türkiye anlamalı ki, bu tarihten sonra sadece Yunanistan değil, Kıbrıs da AB Konseyi’nde olacak ve Türkiye’nin katılımı söz konusu olduğunda her an devreye girebilecek.’

“Çözüm Denктаş’ta değil” diyen Verheugen, **“O kendini güçlü bir kişi zannediyor, herkesi yönlendirebilece-**

ğini düşünüyor. Oysa New York, Ankara, Atina, Lefkoşa ve Brüksel arasında görüşmeler oluyor, kararlar Denктаş'ın arkasından (sırtından) alınıyor. Onun bir şeyden haberi yok” dedi.

“Kıbrıs'ta çözümsüzlük halinde işlerin zorlaşacağını, sorunlar yaşanacağını, AB müktesebatının sadece güneyde uygulanacağını, AB Antlaşması'nın ilgili maddelerinin uygulamaya sokulacağını” anlatan Verheugen, bir senatörün sorusu üzerine, “Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi olmalarının iyi bir şey olduğunu, NATO'da liderliği ABD'nin yaptığını, Kıbrıs konusunda, ABD ile AB arasında sağlıklı bir iletişim kurulduğunu, ABD'nin etki ve gücünün önemli olduğunu, Washington'un 'pozitif' bir rol oynadığını, Kıbrıs konusunun Amerikalılar için de öncelikli olduğunu” kaydetti.

Belçika Senatosu Dışişleri Komisyonu üyesi ve Kıbrıs Raportörü Roelants de Vivier, Verheugen'e, “Denктаş'a karşı, onun arkasından başkentlerde bir şeyler yapıldığını söylediniz. Seçimlerden sonra adada şiddet ve ayaklanma olayları yaşanmasından korkmuyor musunuz? Muhalefet kazanamazsa ne olur?” diye sordu.

Verheugen, “muhalefetin kazanamaması halinde de seçenek penceresinin açık kalacağını ama o zaman daha fazla vakit gerekeceğini, zorluklar yaşanacağını” söyledi ve **“AB yandaşlarının kazanması daha iyi olur. Özellikle askerler bünyesinde güçlü AB karşıtları var. Türkiye çözümsüzlüğün siyasi ve ekonomik bedellerinin neler olacağını iyi görmeli. Çözümsüzlük, durumun değişmemesi Türkiye'ye çok pahalıya mal olur. Türk basını da bu konuyu işliyor. İyi düşünülmeliler, değer mi?” dedi.**

“Kıbrıs'ta şiddet ve ayaklanma olmayacağını, halkın bu-

nu sevmediğini ve istemediğini” ifade eden Verheugen, **“Kıbrıs’ta soruna çözüm bulmak Türkiye’nin geleceği açısından giderek önem kazanıyor. Eğer güvenlik birimleri sert önlemler alırlarsa durum çok ciddi olur” diye konuştu.**

“Kıbrıs konusunda dönüşü olmayan bir yoldayız” diyen Verheugen, **12-13 Aralık tarihlerinde yapılacak AB zirvesinde, “Ankara’ya çok net ve tek sesli bir mesaj verilmesinin önem taşıdığını, pazarlık havası yaratılmaması gerektiğini” belirtti.**

“Kıbrıslı Rumları savunmak durumunda olduğunu, onların çözüm istemediklerinin ileri sürüldüğünü, oysa (Rum kesimi lideri Tasos) Papadopoulos’un çözüm ve müzakere istediğini” ileri süren Verheugen, “AB üyesi olacak bir ülkeden de bu beklenir” dedi.

Verhaugen’in KKTC’deki seçimler, asker ve Denктаş hakkında söylediği ve yatık-koyu karakterle yazdığımız yukarıdaki satırlar dikkatle okunmalıdır kıymetli okuyucu..

Çünkü bu satırlar Türk Dış Politikasının nasıl yönetildiğinin, yahut nasıl yönetilmemesi gerektiğinin ilgili kürsülerde ders olarak okutulması gereken acı örnekleridir.

Gülen bakanımız Gül Verhaugen’in bu sözlerine ne cevap veriyor biliyor musunuz?

NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı’nın yapılacağı Brüksel’e hareketinden önce Ankara Esenboğa Havaalanında gazetecilerin sorularını yanıtlarken Verheugen’in, TSK ve Kıbrıs ile ilgili açıklamalarının sorulması üzerine; “Özellikle TSK ile ilgili söylediği şeyler gerçekten kabul edilemez ve doğru da değildir. TSK, devletimizin politikaları doğrultusunda üstüne düşen görevleri en iyi şekilde yapmaktadır. Gerek Kıbrıs konusunda olsun, gerek AB konusunda olsun farklı görüşler

içerisinde değildirler. Ayrıca TSK'nın Kıbrıs'ta bulunuşunun nedeni, uluslararası anlaşmalardan doğmaktadır. O bakımdan özellikle TSK ile ilgili söylediği şeyler gerçekten talihsizlik olmuştur" diye konuşuyor muhterem.

Halbuki Gül, hemen hemen aynı saatlerde dağıtıma verilen parti'nin aylık yayın organı Türkiye Bülteni'nde yer alan bir değerlendirmesinde ***"Kasım 2002'de Türkiye'nin 'ümitsiz, karamsar ve geleceğe içi karamsar bakan bir ülke' olduğunu belirterek, bu süre içinde pek çok önemli olayın geliştiğini; Türkiye'nin daha önce adeta 'tecrit edilmiş bir ülke gibi' olduğunu, 'otorite eksikliğinden dolayı Türkiye'ye gelen gidenin olmadığı'nı ifade ediyor ve 'Birinci önceliğimiz Türkiye'nin AB'ye girmesini temin etmektir. Bununla ilgili dünyayı 'şok edici' adımlar attık"*** diye yazıyordu.

Ve devam ediyordu yazısında Gül; ***"Yedi reform pake-tinden dördü iktidarımızda çıkarıldı. Temel hak ve özgür-lükler söz konusu olduğunda Cumhuriyet tarihinin en önemli reformları yapıldı. MGK eskiden ikinci bir hükümet gibi idi. Yapılan reformla yeni bir yapıya kavuşturul-arak, danışma kurulu haline getirildi."***

Şimdi devamlı gülen bakanımız Gül'ün asker hakkındaki samimi fikri için Verhaugen'e cevaben söylediklerine mi, yoksa partisinin yayın organında yazdıklarına mı inanacaksınız?

Hele 2 Aralık 2002'de Ankara'da Danimarka Dışişleri Ba-kanı Möller ile dönemin başbakanı Gül ve Recep Tayyip'in bir arada bulundukları bir toplantıda Tayyip'in; Türkiye'ye tarih verilmesi durumunda zirvede Kıbrıs ve AGSP'nin çözülebile-ceği konusunda söz vermesi üzerine Möller'in asker ile Denктаş'ın râzı edilip edilemeyeceğini sorması karşısında

Gül'ün; "Denktaş ile askeri bana bırakın" dediği açıklandıktan sonra kime, neye, ve nereye kadar güvенеceksiniz?

Şimdi pompalanan hava şu; "Denktaş'la çözüm olmaz, çözüm olmazsa AB de olmaz."

Çözüm; Annan Plânı.. Eşittir Kıbrıs'ın Rum'a verilmesi.

Peki Kıbrıs'ı Türkiye Rum'a verirse AB'ye alınacak mı?

Belki...

Belki ne, alınacak mı?

Hayır, sadece müzakerelerin başlayacağı tarih için tarih verilecek..

Dikkat et ey millet; AB'ye alınıp alınmayacağı ve kaç yıl süreceği belli olmayan görüşmelerin muhtemel tarihin konusulacağı tarihtir söz konusu olan..

Bütün bir Kıbrıs'ı vereceğiz, ve elimizde ödöl olarak verdikleri Rolex filan da değil, muhtemelen Nacar bir kol saati kalacak.

Alnımızda aptal mı yazıyor?

Denktaş'ın feryadı işte bu..

Akepe tavşana kaç taziya tut diyor, kapalı kapılar ardında başka, açıkta başka konuşuyor.

Annan Plânı görüşülebilir diyor.

Denktaş görüşecek bir şey yok diyor. Eroğlu görüşecek bir şey yok diyor.

İşin kötüsü; 29 Kasım 2003 Ceviz Kabuğu'nda "Tek başına kazanamayacağımı ben de biliyorum, DP kilit parti olur" söylemi ile öne çıkan Serdar da "Görüşülebilir" düşüncesinde.

Annan'cı Karen Fogg-Bush çocuğu muhalefet zaten hemen masaya oturmaya hazır.

Peki Serdar neyin kilidi?

Yâni diyelim Eroğlu % 40; Karen Fogg-Bush çocukları % 40; Serdar da % 20 oy aldı..

“Kilit” Serdar hangi kapıyı açacak? Böyle bir durumda ne yapacağını neden söylemiyor?

Neyi görüşecek, kimle görüşecek?

Akepe de Serdar’a yeşil ışık yakmış durumda. Çözüm istiyor ya.. AB’ye Türkiye’yi sokacak (tarih için tarih alacak) ya..

Serdar ikili oynuyor.. Babasından sonrası için Akepe’ye göz kırpmıyor. Akepe’nin dümen suyunda gidiyor.

Peki sadece % 10 oyla, Akepe’nin bütün ağır topları arkasında olsa Serdar’ın siyasi hayatı nereye kadar sürer?

El cevap.. Akepe’nin siyasi ömrü kadar..

Halbuki Denктаş’ın başarısı bu kadar yıldır Türkiye’deki değişik parti iktidarlarını değil, bütün bir Türkiye’yi, Türk Devleti’ni yanına almış olması idi.

Edelman Denктаş’ı hedef gösteriyor.

Verhaugen askere lâf atıyor, Denктаş’ı sevmiyor.

Gül; Denктаş’la askeri bana bırakın diyor.

Avrupa hem KKTC’yi tanımıyor, hem tanımadığı devletin seçimleri ile ilgileniyor, hem de muhalefeti ile işbirliği yapıyor.

Serdar, Denктаş’ın oğlu ama Annan plânı görüşülebilir, kilit partiyim diyor.

Açıkça “Bağımsız devletten yanayım. Babamın yanında yım” demiyor, diyemiyor.

Türk Dışişleri Lozidiu’ya mahkeme kararı ile tazminat ödenmesini zafer olarak niteliyor.

Siz hiç mahkemece muhatabına tazminat ödemeye mahkûm edilen bir suçlunun parayı vezneye yatırdıktan sonra “kazandım” diye zil takıp oynayacağını düşünebiliyor musunuz?

Evet kıymetli okuyucu.. Tam da havada ağır bir duman kokusunun bulunduğu, kimin elinin kimin cebinde olduğunun belli olmadığı karanlık günler yaşıyoruz.

Türkiye bir alacakaranlık kuşağından, bir korku tüneline geçiyor.

Irak, Azerbaycan son olarak Gürcistan ve sırada Kıbrıs..

Hepsi de bölgede İsrail-Kürdistan-Ermenistan şer mihverine karşı oluşturulacak doğal savunma mevziinin ülkeleri..

Aynı mevziin diğer ülkeleri İran-Suriye izole edilmiş durumda.

Son ülke Türkiye..

“Şükran Günü” tabağındaki son turkey, Türkiye..

Başkan George Dabılyu Bush 2004 Şükran Günü yemeği için bir gece ansızın, hırsız gibi, ışıklarını tamamen söndürmüş “Başkanlık Uçağı” ile bu sefer hangi başşehire inecek acaba?

4 Aralık 2003

İki Damat Ferit Aranıyor

Türkiye ve Kıbrıs'ta Annan Plânını imzalayacak "babayi-ğit" iki Damat Ferit aranıyor.

Şu satırlar, künyesini aşağıda açıklayacağımız güncel bir kitaptan alınmıştır:

"24 Nisan 'de barış koşulları Türk hükümetine gizlice verildi. (İngiltere Büyükelçiliği çevirmeni Ryan adlı kişinin bu konudaki iletişimi kurduğunu anlıyoruz.) Bu gizliliğin nedeni şuydu: Koşullar Türk halkı tarafından duyulursa Hükümet antlaşmayı, halkın gösterebileceği tepki yüzünden imzalayamaz duruma düşebilirdi. Bu konuda ayrıca, antlaşmayı imzalayacak temsilciler heyetinin 18 Mayıs' tarihine kadar '.....'de' (bir Avrupa şehri) bulundurulması direktifi de verilmişti."

Washington'da Emperyal Otel köşelerinde, Dubai'de yahut Brüksel'de veya son Loizidiu örneğinde olduğu gibi Strasbourg'ta kapalı kapılar ardında, milletin tepkisinden korkulduğu için gizli yürütülen, dışişleri bürokratları veya meslek memurlarının bile değil, "yakın danışmanların" tercümanlığı ile kotarılan, devletin hiçbir resmi kurumunda bilgi ve belgesinin bulunmadığı şimdiki bu karanlık ilişkiler yumağı yukarıda zevk için sansürlediğimiz

alıntıda aksettirilen duruma ne kadar benziyor değil mi?

Biz değil, Verhaugen itiraf ediyor... “O kendini güçlü bir kişi zannediyor, herkesi yönlendirebileceğini düşünüyor. Oysa New York, Ankara, Atina, Lefkoşa ve Brüksel arasında görüşmeler oluyor, kararlar Denktaş'ın arkasından (sırtından) alınıyor. Onun bir şeyden haberi yok” diyor.

Biz değil, devamlı gülen bakanımız Gül söylüyor; 2 Aralık 2002'de Ankara'da Danimarka Dışişleri bakanı Möller'e “Denktaş'la askeri bana bırakın” diyor.

Gül hem KKTC ile GB Antlaşması imzalıyor, hem AB Büyükelçilerini toplayıp “merak etmeyin.. İçi boş. Zaten meclisten geçirmeyeceğiz” diyor.

Ve Güldener Sonumut Brüksel'den bombayı patlatıyor. Gül'ün “gayet objektif” olarak nitelediği AB'nin Kıbrıs şartlı son “İlerleme Raporu”ndan önce Verhaugen ile “baş başa” bir görüşme yaparak “Kıbrıs sorununu çözmek isteyen Akepe'nin elini güçlendirecek, çözüme direnenlere karşı hükümete yardımcı olacak bir yaklaşım” talep ediyor.

“Yaklaşım” raporda Kıbrıs şartı olarak çıkıyor.

“Çözüme direnenleri zorlamak ve hükümete yardımcı olmak için” danışıklı olarak rapora Kıbrıs şartı konuyor.

Çözüm olmazsa yâni Annan Plânı kabul edilmezse, yâni Kıbrıs verilmezse Türkiye AB'ye giremez deniliyor.

Recep Tayyip bile Ekim ayında Verhaugen'le görüşmesinin ardından Annan Plânının zemin teşkil ettiği yönünde açıklama yaptı.

Yukarıdaki alıntıda (Sevr Dosyası. Cahit Kayra) boş bıraktığımız yerlere sırasıyla “1920”, “1920” ve “Sevr” yazarsanız boşluklar dolacaktır kıymetli okuyucu.

80 yıl önce halkın tepkisinden çekinerek hükümetin ya-

bancılarla gizlice yaptığı görüşmelerle şimdiki uygulamanın hiçbir farkı yoktur.

Fakat millete yazık değil mi? 80 yıl önce büyük bedel ödeyerek elde ettiğimiz kazanımlar neden aynı yolla, aynı şekil ve yöntemlerle önümüze konuluyor?

Batılılar mı çok akıllı, biz mi aptalız? 80 yıldır neden bir arpa boyu yol gitmemişiz, neden olduğumuz yerde patinaj yapıyoruz?

Gene bir tarafta yabancılarla işbirliği yapanlar, onları destekleyen radikal dinciler yâni Kuvvayi Seyyare, diğer tarafta direnenler yâni Kuvayi Milliye var.

Denктаş çok açık..

“Seçimde Annan Plânı yandaşları ile karşıtları çarpışıyor” diyen Denктаş hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde diyor ki;

1. Türkiye kabul etse de Annan Plânını imzalamam, istifa ederim.

Yâni bu yeni Sevr’i imzalayacak Damat Ferit bulun diyor Denктаş.. Tefik Paşa’lar, Tefik beyler bulun diyor.

Yeni Mondros’lar imzalayacak “Devletlû” Rauf beyefendî’ler, “Atufetlû” Reşat Hikmet beyefendiler bulun diyor.

80 yıl sonra tekrar Sevr ve Mondros’larla karşılaşmamız kader midir?

Batının 80 yıl sonra bile Sevr ve Mondros peşinde olmasının şaşılacak tarafı yoktur ama bizim 80 yıl sonra yine Ferit, Tefik, Rauf, Reşat’lara boyun eğmemiz şaşılacak şeydir kıymetli okuyucu.

2. Denктаş “Muhalefet kazanırsa hükümeti kurma görevi vermem” diyor. CTP birinci parti çıksa bile hükümeti kurma görevini Talat’a vermeyebileceğini belirterek: “Ben senden şüphe ettiğim sürece, milli çizgide değilsin diye, gözümü kaparım, görevi istemediğim halde öbürüne veririm. Çünkü o milli çizgidedir.”

Seçimde Denктаş ile aynı cephede yer alarak Annan Plânı'na karşı çıkan en büyük kitle partisi UBP'nin Genel Başkanı Dr. Derviş Eroğlu ne diyor:

“Seçim sonuçları muhalefetteki CTP ile koalisyon ortamını yaratırsa, kabul etmem tekrar erken seçime giderim”.

Bir taraf, yâni Denктаş ve Eroğlu bu kadar net... Annan'cılar da net.. Kazanınca Denктаş'ı görüşmecilikten alacağız. Annan Plânını kabul edeceğiz diyorlar.

Ama Serdar net değil.. Hâlâ “Kilit partiyim” diyor. Sarı ışıkta bekliyor. Rüzgâra göre yön değiştirecek konumda tutuyor kendini.. Annan'cı Akepe'ye göz kırpmıyor.

No kokar, ne tüter konumda tutuyor “gendini”.

Hem Denктаş'ın oğluyum, hem sizin istediğiniz gibi Annan Plânını görüşmeye hazırım diyor. “Ben tam da istediğiniz adamım” diyor.

“CTP ile koalisyon kurmam, seçime giderim” diyemiyor, demiyor Eroğlu gibi.

Ey Kıbrıs Türk'ü.. Bu tablo karşısında daha hâlâ kime oy vereceğine, oylarını bölmemen icabettiğine, kitle halinde mühürü nereye basacağına karar veremedin mi?

4 Temmuz 2003 tarihinde Süleymaniye'de Çuval harekâtı ile başlayan komplonun devamını yaşıyoruz.

Süleymaniye'nin sorumlusu Albay Mayville “Kerkük ve Musul'dan Araplar çıksın” buyurmuş.

Sırada Türkmenler vardır.

Sırada Kıbrıs Türkleri vardır. Ve doğal olarak Denктаş vardır.

Kafkasya'dan Ortadoğu'ya, Akdeniz'e bölgede Türk istenmemektedir. Türk Devlet(ler)i'nin önce etkisizleştirilmesi, dışlerinin sökülmesi, diz çöktürülmesi, sonra yok edilmesi istenmektedir.

Yeni Mondroslar, yeni Sevr'ler gündemdedir.

PKK / KADEK'lilere tanınan "Eve Dönüş" hakkı aynen PKK'nın Yol haritası'nda belirtilen Mondros'tur. Sırada Sevr vardır.

25 Ekim 2003 tarihli Washington Times Gazetesi; "ABD'nin Lefkoşa Büyükelçisi Klosson'un KKTC seçimleri öncesi Annan Plânı lehine Kıbrıs Türklerine yönelik olarak yürüttüğü propoganda kampanyası yabancı bir ülkede rastlanan, doğrudan bir Amerikan siyasi etkinliği"dir demiştir.

"Uluslararası baykuş" Rumsfeld çevremizde dolaşmaktadır. Bir haftada Bakû ve Tiflis'ten sonra şimdi de Kerkük'tedir.

Azerbaycan ve Gürcistan'da "seçimler" olmuş, "seçimler" tam da Amerika'nın istediği biçimde "dizayn edilmiş", sonuçlan(dırıl)mıştır.

KKTC'de de seçim vardır.

Denктаş'a; ne yazık ki Türkiye'deki bazı güç odaklarının da içinde bulunduğu uluslar arası bir komplo yapılmaktadır.

Kabalistler "Gürcistan'a benzemesin" uyarısı yapıyorlarmış.. Geç kalmışlar..

Biz iki aydır yazıyoruz. "Türk" olduğumuz için mi sözü müze kulak asılmıyor?

Pazar gününe az kaldı. 14 Aralık "zurnanın zart dediği yer"dir.

Kıbrıs'ın "Türkleri" oylarını Denктаş'a, Denктаş'ın sandığa bire bir yansıyan yüzü Eroğlu'na vermelidirler.

Devlet'i kurtaralım, görülecek hesap varsa kendi içimizde hallederiz.

Ei karışmasın..

9 Aralık 2003

Denktaş'ın Rus Ruleti

Kıbrıs Türk'üne helâl olsun.

Cümle tek dişi kalmış canavara karşı devletini koruma yolunda elindeki mevziye yarı yarıya sahip çıktı.

Dün geceki seçimlerde bağımsızlıkçılar 25, işbirlikçiler 25 sandalye elde etti.

Kıbrıs Türk'ünü "devletine yeterince sahip çıkmadı" diye eleştirmeden önce bir düşünün..

Şu an Türkiye'de bu iktidar, bu medya ve bu "harici dostlarla" bir AB referandumu seçimine gidilse nasıl bir tablo ortaya çıkardı dersiniz?

İktidar ve muhalefeti ile bütün bir meclis, Cumhurbaşkanı ve ordu AB taraftarıyız demiyor mu?

Kamuoyu yoklamaları % 80 oranında "AB'ye Evet" şeklinde çıkmıyor mu?

İnternet ortamında bu sabah şu elektronik posta dolaştı, aynen paylaşmak istiyorum:

"Niçin şaşırdınız dostlar??

ABD-AB yıllardır muhalefete milyonlarca dolar yığdı. 200 binlik ülkede 600 NGO açıldı. Gençlerin Türkiye hakkında beyinleri yıkandı. Tarihleri öğretilmedi. Türklerin hırsız, işgalci olduğu propagandası hem Türkiye hem de Kıbrıs medyası tarafından yapıldı İngiliz, Amerikan diplo-

matından, askerine tüm yabancılar Kıbrıs seçimlerine açıkça müdahil oldular. İngiliz üs komutanı köy köy gezip tehdit etti. Loizidu davasıyla, Türkiye Cumhuriyeti işgalci olduğunu kabul etti. Peki bütün bu faaliyetlere karşı bizim 'Hükümet, Dışişleri, Genelkurmay, Cumhurbaşkanı'ne yaptı? Gerçeği o kızıp köpürdüğümüz Verheugen söylemişti aslında; Verheugen 'O kendini güçlü bir kişi zannediyor, herkesi yönlendirebileceğini düşünüyor. Oysa New York, Ankara, Atina, Lefkoşa ve Brüksel arasında görüşmeler oluyor, kararlar Denктаş'ın arkasından (sırtından) alınıyor. Onun bir şeyden haberi yok' dedi.'

Böyle bir ortamda KKTC Meclisi'ni işbirlikçilere kaptırmamış olmak az başarı mıdır?

Evet olan oldu, şimdi ne yapmalı?

KKTC Anayasası'na göre, Türkiye'dekinden farklı olarak 50 sandalyeli mecliste hükümeti kurmak için değil, düşürmek için 26 oya ihtiyaç vardır.

Bu demektir ki Denктаş, şimdiye kadar söylediklerinin doğrultusunda 19 sandalyeli birinci parti Talât'a değil, 18 sandalyeli Eroğlu'na hükümeti kurma görevini verebilir. Çünkü pratik olarak Eroğlu artı 7 sandalyeli Serdar 25 oya sahip oluyorlar. Bu da hükümeti kurmak için yeterli sayı demektir.

Kaldı ki Denктаş geçmişte de ilk sıradaki UBP'ye değil, başkasına vererek Serdar ile CTP'nin hükümetine olanak sağlamış ve bunun örneğini vermişti.

Burada iki faktör önem kazanmaktadır.

1. Türkiye'nin tutumu.
2. Serdar'ın tutumu.

Akepe iktidarı bu sonuçla büyük ölçüde rahatlamıştır.

Denktaş'a, muhtemelen CTP'ye hükümet etme görevinin verilmesi için baskı yapacaklardır. Öyle ya, AB/ABD dahil dünyanın istediği çözüm o değil midir?

Denktaş bu baskılara direnebildiği ölçüde başarı şansı artacaktır.

Fakat o zaman da Sedar'ın tutumu önem kazanmaktadır.

Serdar Eroğlu'nun aksine, hiçbir-zaman "CTP ile ortak olmayacağım" dememiştir. Seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra gece geç saatlerde "eski ortağı" CTP Genel Merkezi'ne ziyarette bulunmuş, fakat kimse olmadığı için Talât ile görüşmemiştir.

Serdar babasına bile gitmeden, şimdiki ortağı Eroğlu ile bile görüşmeden Talât'a gitmiştir.

Fakat Denktaş'ın görevi CTP'ye vermesi durumunda Talât'ın zaten Sedar'ın oyuna ihtiyacı yoktur. Akıncı ile 25'i zaten bulmaktadır. Serdar'ın 7 sandalyesi "promosyon" olacaktır.

O zaman şu tablo ortaya çıkar; "Annan'cı" Talât+Akıncı+Serdar 32 milletvekili..

Bu tablo Akepe'yi, ABD'yi, AB'yi rahatlatır.

Denktaş'ı zora sokar, hem şimdiye kadar olan söylemlerine ters düşer.

Denktaş eğer yeteri kadar dirençliyse, kalbinin damarları dolayısı ile yaralı olduğunu biliyoruz fakat yüreği yeterince diriye "erken seçim" ruletini oynar.

Çünkü 25 sandalyeli bir Eroğlu+Serdar koalisyonu hem Serdar yüzünden yeterince rahat olmayacaktır, hem AB/ABD/Akepe'nin yoğun baskılarına marûz kalacaktır.

Erken seçimde ne olur?

Bu oy oranı Annan'cılarının alabileceği azâmi oydur. Kıyıda köşede kıyıtırık oyları kalmamıştır.

Halbuki “direnişçilerin” MBP ve KAP’a giden toplam yüzde 4'lük bir oy kaybı vardır.

Sandığa gitmeyen % 15'in hemen hepsi de sağ seçmene aittir. Sol ise yıllardır süren organize çalışması sayesinde hiçbir ferdini evde bırakmamış, hepsini sandığa götürmüştür.

% 15'lik bu kesim, şu veya bu sebeple Eroğlu-Serdar'a küs olan ama başka partiye vermeyi de içine sindiremediği için sandığa gitmeyenlerdir.

Erken seçimde hem bu %15'in ikna edilmesiyle, hem MBP ve KAP'a verdikleri oyların boşa gittiğini gören seçmenin doğruyu bulmasıyla Eroğlu iki veya üç milletvekili fazla kazanabilir.

Kısa bir seçim tahlili ise bizi şu sonuçlara götürecektir:

- a. İskele ve Magosa ilçeleri 74 sonrası göçmenlerin yoğun olduğu bölgelerdir. Onların oy oranlarının aynen korunması gerekir.
- b. Lefkoşa'da memur ve öğretmen sendikaları CTP'li belediye ve AB parasıyla başarıya ulaşmışlardır. Hem Lefkoşa'lı harekâttan sonra yerinde kaldığı, göçmen olmadığı için kuzeyde yeni evlerine yerleşen Baf'lı, Lârnakalı, Limasol'lu gibi ganimetten pay alamamıştır. Onun buruk sıkıntısı bur gönülsüzlüğü meydana getirmiş olabilir.
- c. Girne'de Serdar biraz dengeli oy alabilse bir milletvekili fazla çıkarabilirdi.
- d. Annan Plânına göre Rum'a verilecek olan Güzelyurt'lulara; plânın kabulü ile şimdi oturmakta oldukları “villa” ve “portakal bahçelerini” boşaltıp Yılmazköy kuzeyindeki çorak arazide Dünya bankası kredisıyla inşa edilecek 85

metrekarelik sosyal konutlarda oturacakları uygun şekilde anlatılsa CTP'nin bu hayli yüksek oy oranı ânında tersine dönerdi.

Denktaş eski kurttur. Kafasındaki yüzeli tilkinin kuyruğunu birbirine değdirmez. Pragmatiktir ama şeytana da külahı ters giydirir. Fazla uzatmadan, hazır dünya da Saddam'ın yakalanması ile uğraşırken erken genel seçime zorlamalıdır KKTC'yi..

Çivi çiviye söker.

Gene Denktaş'ın arkasındayız..

15 Aralık 2003

Kıbrıs'ta "Ulusal Hükümet"

Kimse kendini kandırmasın.. İş Kıbrıs'la bitmiyor.. Seçimden bir gün önce, 13 Aralık'ta açıklanan AB Zirvesi Sonuç Bildirisi'nde "Makroekonomik dengesizlikler ile yapısal dengesizlikler" ve "Güneydoğu" listeye eklendi.

"Kıbrıs sorununda aşağıda dördüncü bölümdeki ilkelere dayanan bir çözümün bulunması, Türkiye'nin üyelik beklentilerini büyük ölçüde kolaylaştırır" denildi.

Yâni sadece "üyelik beklentilerimizi büyük ölçüde kolaylaştırır"; Türkiye'nin "üyelik yolunu açar" değil..

Açamaz çünkü sırada Güneydoğu var.

Sırada Brüksel'de Gül'ün; dışişleri bakanı ile görüştüğü Ermenistan var.

Vartan Oskanyan Ermeni Medimaks Ajansı'na bir açıklama yaparak görüşmelerin son derece olumlu geçtiğini ve birkaç ay içinde Türk-Ermeni sınırının açılmasına ilişkin somut sonuçların alınacağını söyledi.

Her şey Verhaugen'in ifade buyurduğu şekilde ve Edelman'ın talimatlarına göre yürütülüyor.

Verhaugen Denktaş için; "Ankara, Washington, Brüksel, Londra'da kararlar hep arkasından alınıyor" dememiş miydi?

Edelman; "Önceliklerinizi gözden geçirin, Denktaş artık

Kıbrıs'ı bloke etmesin, Ermenistan sınırını açın, İsrail ile işbirliği yapın" buyurmamış mıydı?

Ankara, Washington, Brüksel ve Londra'da "arkasından" karar alınanlar sadece Denктаş değildir.

Türk milletinin arkasından bir takım kararlar alınmakta ve millet bunları yabancı kaynaklardan, örneğin Ermeni ajanslarından öğrenmektedir.

AB Liderler Zirvesi Sonuç Bildirisini Recep Tayyip küçümsemekte, "ilk defa yer almıyor ki, güneydoğu şart değildir" diyebilmektedir.

Recep Tayyip Kıbrıs şartı için de "şart değildir" diyebilmektedir.

Gül'ün ne düşünüp söylediği önemli değildir çünkü o zaten bildirinin hazırlanmasında AB ilgilileri ile, örnekleri daha önce de görüldüğü üzere "işbirliği" yapmaktadır.

Ne olursa olsun bildiri küçümsenmemeli, yok sayılmamalı, gözden kaçırılmamalı ve Kıbrıs bildirinin geniş perspektifi açısından bir "ilk adım" olarak değerlendirilmelidir.

Kıbrıs'ın sadece Kıbrıs olmadığı yollu ünlü tiradımızın yankısı hâlâ dağlarda gezinmektedir.

Kıbrıs kilit'tir.. En önemli direnek noktasıdır. Türkiye'nin Kıbrıs'ta kırılacak olan direnme gücü; Ege'nin, güneydoğu'nun teslimini sağlayacak, Kafkaslar'da Ermenistan'a mahkûm hâle sokulacaktır.

Kıbrıs'ı verirsiniz İç Anadolu'yu, Karadeniz'i savunmak zorunda kalacaksınız.

Kıbrıs'ı veren Güneydoğu'da, Karadeniz'de direnemez.

İstanbul'da bir ayağın yanına getirilen ikinci ayak yorumlu Kürtçe türküler neden seslendirilmekte, Karadeniz'de "Po-

tamya” avâzeleri neden yeri göğü inletmektedir zannediyorsunuz?

Türkiye böylelikle; İsrail-Kürdistan-Ermenistan blokunun işbirlikçisi konumuna düşecektir.

AB/ABD/Akepe Türkiye’nin bölge Türkleriyle irtibatını kesmek için Kuzey Irak-Kıbrıs filmini vizyona sokmuştur.

4 Temmuz Süleymaniye’nin devamı 14 Aralık Lefkoşa’dır.

Eğer 14 Aralık bir referandum ise millet % 51 oy ile Annan Plânına hayır demiştir.

Seçimin hemen ertesinden itibaren “Ankara’daki Akepe’liler”; “Annan Plânı masadadır. KKTC’de millî hükümet kurulmalıdır” demeye başlamışlardır.

“Millî” konulardan ziyade “dini” konularla hemhâl olan Akepe’liler “milliliği” oyuncak zannetmektedirler.

Milli olmayan şahıs, grup ve partilerle “milli koalisyon” mu kurulurmuş?

“Milli koalisyon”; işbirlikçi ve hain Talât ve Akıncı ile mi kurulacak?

Türk askerine işgalci diyen, mitinglerde Rum bayrağı taşıyan Talât ve Akıncı ile mi “Milli koalisyon” kurulacak?

Kim kuracak?

“Seçimlerden sonra CTP ile koalisyon ihtimali olursa erken seçim isterim” diyen Eroğlu kurmayacağına göre geriye tek aday kalıyor; Serdar.

Peki Serdar “Seçilirsek Denктаş’ı görüşmecilikten alacağım” diyen CTP ile nasıl kuracak?

Babasının azline nasıl imza atacak?

Siyasi geleceğini babasının azli ayıbı üzerine mi inşa edecek?

O zaman, neden seçimi beklediymiş Talât'larla birleşmek için?

İstifa eder, UBP koalisyonunu bozar, basardı imzayı AB yanlısı, Türkiye karşıtı koalisyonun altına.

Yelyepelek adaya giden Weston "Tek çözüm Annan Planı" diyor.

18 Aralık tarihli AB'nin Türkiye'de münteşir "Resmî Gazetesi" Radikal, yüksek düzeyde bir Türk Dışişleri mensubuna atfen "Annan Planı referans" manşeti atıyor.

Çandar-Birand- İlter Türkmen-Yalım Eralp-Kırca Kuvvayi İnzibatiye'si "Annan Plânı muvacehesinde Milli koalisyon" çıgıllıkları atıyor.

Kim imzalayacak Annan Plânını?

Denktaş "ben imzalamam, başkasını bulsunlar" demiş miydi?

Denktaş, Annan planını imzalamak üzere oluşacak bir koalisyonun üzerinde nasıl oturacak?

Oturacak mı?

O halde "Münhâl ilânı"nızı bir kere daha tekrarlayalım:

Kıbrıs ve Türkiye'de "iki Damat Ferit Aranıyor".

Kıbrıs'ı teslim edecek, sıra Ege ve Karadeniz'e gelince de ses çıkarmayacak iki adet "oturaklı" Damat Ferit..

"Müslüman demokrat" Akepe'nin Kıbrıs'ta komünistlerle, işbirlikçilerle, "hristiyan batıcı"larla beraberliğine ne diyorsunuz?

Ya Hollanda Dışişleri Bakanı Ben Bot'un, Hollanda'nın dönem başkanlığını üstleneceği 2004 yılının ikinci yarısında Türkiye'ye müzakere tarihinin verilmesinin mümkün olmadığını söylemesine ne diyorsunuz?

Ya da AB'nin Ankara'daki "Sivil Yöneticisi"Kreschmer'in, Akepe iktidarının "Müzakere tarihi garantisi alırsak Kıbrıs'ta ilerleme sağlanır" tavrına; "AB kimseye garanti vermez" deyişine?

Weston "tek Çözüm Annan Plânı" diyor; Denктаş "Annan Plânı intihar" diyor; Akepe "Annan Planı referans" diyor.

Sizin içinizden hangisine inanmak geliyor?

18 Aralık 2003

Kıbrıs ve “Türkler”

KKTC’de geçen hafta son derece acayip bir seçim oldu.

Bütün dünya “tanımadığı” bir ülkenin 140 bin seçmenin oyunu etkilemek için seçimlerden önce adaya para yığdı, STÖ’leri ve diplomatik temsilcileri yahut ajanları aracılığı ile köylere kadar giderek birebir görüşmeler yaptı.

Buna “Ankara” da dahil..

Ama “Ankara’daki” kimler dahil?

Asker düzenli, planlı ve organize bir şekilde “yabancıların” faaliyetlerini dengelemek için çalıştı. Neydi yabancıların amacı?

Annan Plânı.

Annan Plânı Kıbrıs’taki Türk devletini uzun vadede ortadan kaldırmayı amaçlıyor, Türklere 60 öncesi statüye döndürüyor, Türkiye’nin etkin ve fiili garantisini sıfırlıyordu.

Annan Plânını kim hazırlamıştı?

Klerides ve Papadopoulos’un itiraflarına göre Rum-Yunan ikilisinin de görüşlerini alarak İngiliz, Amerikalı ve Brüksel’liler...

Seçim klâsik sol-sağ tanımındaki partiler arasında geçmedi. Çünkü sağcı olup Annan’a evet diyenler olduğu gibi solcu olup hayır diyenler de vardı.

En keskin ayrışma-bütünleşme Türkiye’de oldu.

Akepe hariç; “Türk Solu” ve “Türkiyeli sol” bu sırat köprüsünde “sağ” ile işbirliği yaptı.

Dolayısı ile seçim bir Annan Plânı referandumu olarak algılandı.

Peki partiler nasıl tavır aldı?

Annan aleyhtarlığının bayraktarlığını UBP yaptı. Eroğlu en ufak bir sapma göstermeden Annan’cı CTP ile koalisyon ihtimali olursa erken seçim isteyeceğini söyledi.

O halde helâl olsun Eroğlu’na!

UBP tek başına devletin namusunu korumuş, bayrağı yere düşürmemiştir.

Talat ve Akıncı ise Annan karşıtları ile koalisyon yapmayacaklarına dair protokol imzaladılar.

Bunlar siyahlar ve beyazlar..

Bir de griler var.. Recep Tayyip engin politik uzlaşmacı kültürünün şiarı olarak hep “sadece siyah ve beyaz olmasın, griler de vardır” demiyor muydu?

UBP’den ayrılan Ertuğrul Hasipoğlu ile, MHP’nin ada versiyonu MAP ve harekâttaki Magosa Sancaktarı ve yardımcısından sonra Sancağın üçüncü adamı Tabur Komutanı Kalelioğlu akli erenlerin “oyları bölmeyin-cepheyi parçalamayın” uyarılarına rağmen seçime girdiler ve toplam % 4 oy aldılar.

Yine UBP’den ayrılan Serdar seçime girdi 7 milletvekili çıkardı.

Hasipoğlu, Kalelioğlu ve Serdar denklemin griler, ikili oynayanlar, kıvıranlar bölümünde yer aldılar.

Bilhassa Hasipoğlu ile Serdar hem Annan’a, hem Tayyip’e göz kırptılar.

Rum oyunu, batı tezgâhı Annan Plânı için “görüşülebilir” tavrını muhafaza ettiler.

Seçimden çıkan sonucu Rum ve Yunanlılar sevinçle karşıladılar.

Seçim eğer bir Annan referandumu ise; Eroğlu+Serdar+Hasipoğlu+Kalelioğlu'nun toplam % 51 küsur olan oy toplamları ile plan reddedilmiş demektir.

Sadece bu bile açık ve net olarak Eroğlu'nun yanında yer alınmasını gerektirmez mi?

Eroğlu ne yapmalı?

Önce insiyatifi ele alarak hükümete tâlip olmalı. Teorik olarak 18+7 milletvekili ile hükümet kurabilir. Çünkü anayasa-ya göre güven oyu olmadığı için 25 oy yeter. Düşürmek için 26 ve fazlası gerekli.

Tabii aynı denklem karşı taraf için de geçerli. Onlar da 25 ile kurabilir, 26 ile düşer.

Eroğlu hükümete talip olmalı ki kimin veya kimlerin "ihane" edeceklerini, Rumcu Talat ile kimlerin KKTC ve Türkiye aleyhine ortaklık kurabileceklerini millet görmeli.

Bu kritik durumda gözler neden 6 milletvekili ile Akıncı'da değildir de 7 milletvekili ile Serdar'dadır?

Neden Akıncı'nın değil de Serdar'ın karşı tarafa geçebileceğinden söz edilmektedir?

Eğer Eroğlu hükümete talip olur da "doğal müttefiki" Serdar'ın ayak oyunları ile kuramaz ise şan ve şerefle kenara çekilip seyreder.

Oyu da % 20 artar.

Çünkü "milli cephenin" tek temsilcisi olarak kalır.

Çünkü gayri milli adamlarla milli koalisyon kurulmaz.

Her türlü oluşumun dışında kalarak ülkeyi "erken genel seçime" sürükler.

Serdar'ı da, "babasını azleden"lerle ortaklık yapma ayıbı ile baş başa bırakır.

Erken genel seçimde Serdar yok olacak, Hasipoğlu-Kalelioğlu da sıfır çekecek, oylar Eroğlu'nda toplanacaktır.

Çünkü "çete" 14 Aralık'ta alabileceği azami oyu almıştır.

Yazının başında "askerin" Kıbrıs'ta Annan karşıtı cepheyi desteklediğini yazmıştık.

Duyduk ki bazıları "milli cepheyi" değil, "şahsı" desteklemişler.

Yaşar Spor Serdar'a oy istemiş..

Eski Güvenlik Kuvvetleri Komutanı Spor Paşa Kıbrıs'ı ancak flamalı arabasının camından görmüştür.

Öyle olduğu için de ancak bu sonuca varabilmiştir..

Peki Denктаş ne yapmalı?

Seçimin bir galibi de Denктаş'tır. Çünkü millet "hakem" rolünü pekiştirmiştir.

Doğrusu seçimin hemen ertesinde daha sonuçları sindirmeye çalışırken, muhtemelen Akepe iktidarının da tavrını önceden belli eden baskılarını izole etmek maksadıyla "Milli koalisyon" çıkışından endişeye düşmüştük.

Sanki Serdar'ın bir türlü engelleyemediği "demokratik-barışçı" arayışlarının kamuoyunca "makûl" anlaşılabilmesini kolaylaştırır bir görüntü veriyordu.

Talât'a "görüşmecilikten çekilirim, milli koalisyonu desteklerim" mesajları veriyordu.

Allah'tan Weston erken geldi.

Weston'un daha hükümet bile kurulmadan "davaya müdahil" olması Denктаş'ı hem Serdar, hem Akepe ipoteğinden kurtardı, "Ben imzalamam, başkasını bulun" noktasına geri döndürdü.

Weston'un 18 Aralık tarihli temasları benim için Kıbrıs meselesinde son derece kritik bir virajdır.

Denktaş'la görüşmesinin ardından "Çözüm için en gerçekçi ve tek temel Annan planıdır" diyen ABD'li temsilci, KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın Annan planını kabul etmemesi ile ilgili bir soruyu ise, "Her konuda aynı fikirde olmadığımızı baştan söyledim" diye yanıtladı.

Gelinen aşamada, Annan planının ayrıntılarının değil, tümünün tartışıldığını söyleyen Thomas Weston, önemli olan tek noktanın müzakerelere yeniden başlanması ve plan üzerinde arzu edilen değişikliklerin bu süreç içinde yapılması olduğunu kaydetti.

KKTC'de seçim sonrası oluşan belirsizliğin ne zaman sonuçlanacağına dair bir izlenim edinemediğini belirten Weston, müzakereleri sürdüreceğ ismin şu anda Rauf Denktaş olduğunu da belirtti. Tüm Kıbrıs halkının çözüm ve AB üyeliği istediğini belirten Weston, çoğunluğun Annan planına destek verdiğini de sözlerine ekledi. Hala çözüm şansı bulunduğunu söyleyen ABD'li temsilci, siyasi isteklilik olursa, 1 Mayıs 2004'ten önce çözüme ulaşılacağını belirtti. Weston, Annan planının Ada'nın iki tarafında da aynı anda referanduma sunulmasını önerdi.

Weston özetle; 1) Mayıs 2004'e kadar; 2) Annan planı temelinde çözüm olmasını ve bunun 3) Referanduma sunulmasını; 4) Türk tarafında referandumun, "Türkiyeliler" in ayıklanmasından sonra yapılmasını istedi.

Ve aldı Denktaş;

Annan planının intihar ve kabul edilemez olduğunu söyleyerek, Türkiye'nin AB üyesi olma isteğinin, Kıbrıs engeliyle istismar edildiğini belirtti.

Denktaş, "Peşinen Kıbrıs'ı alıp kaçmak istiyorlar" diye konuştu. "Kıbrıs'ı, Rum'a ve Yunan'a mal edecekler" diyen Cumhurbaşkanı Denktaş, bu gidişatın artık herkes tarafından görülmesi gerektiğini söyledi.

ABD'nin Kıbrıs özel temsilcisiyle arasındaki görüş ayrılıklarına da değinen Denktaş, "O, Annan planına iyi diyor, bir intihardır diyoruz" dedi.

Ayrımcılığı ve tek yanlı muameleyi çözümsüzlüğün nedeni olarak gösteren Denktaş, "Planı kabul etmezsek, BM Genel Sekreteri kendi görüşünü ortaya koyacak ve bu görüş referanduma sunulacak deniyor. Dünyada hiçbir sorun bu şekilde çözülmemiştir" dedi.

KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş, ABD Dışişleri Bakanlığı Kıbrıs Özel Koordinatörü Thomas Weston'un, Rum yanlısı tutumunun kendilerini üzdüğünü belirterek, "Kimsenin KKTC devletine, seçmen listesine kimi koyacak, kimi koymayacak şeklinde direktif vermesini kabul etmediklerini" söyledi.

"Çok üzülüyoruz. Türkiye'nin AB'ye girmek istemesini bu kadar istismar edebileceklerini herhalde kimse düşünmezdi" diyen Denktaş, "Kıbrıs meselesini Türkiye'nin önüne koymak suretiyle, Türkiye'ye baskı yapmak suretiyle Kıbrıs'ı Rum'a, Yunan'a mal edecekler, gidişat budur. Herkes bunun farkına varsın" dedi.

Yâni Denktaş; 1) Annan Plânı intihardır, 2) Türkiye'nin AB üyesi olma isteği istismar edilmektedir, 3) Peşinen Kıbrıs'ı alıp kaçmak istiyorlar, 4) Ayrımcı ve tek yanlı muamele yapıyorlar, 4) Weston Rum yanlısıdır dedi.

Ben bu saatten sonra Denktaş'ın, "intihar" dediği plan etrafında milli bir koalisyon kurulması gerektiği yönündeki "ütopik" düşüncesinin ciddi şekilde değiştiğini, başka çözümler

üzerinde yoğunlaşacağını; Serdar'ın da babasının “Kıbrıs'ı alıp peşinen kaçmak istiyorlar” dediği bir plân için daha fazla yalpalamayacağını tahmin ediyorum.

Aksi takdirde Denктаş'ın yukarıdaki lâflarını her fırsattan istifade Serdar'ın önüne çıkaracağıma söz veriyorum.

Ada'da bunlar olurken en ilginç çıkış Özbekistan'dan geldi.

Weston'un erken ziyareti eteklerdeki taşların dökülmesine yol açtığı için doğrusu ben çok sevindim..

Meğer kimler ne düşünüyormuş, meğer aramızda kimler varmış ve meğer biz kimler tarafından idare ediliyormuşuz..

Recep Tayyip, Özbekistan'ın başkenti Taşkent'teki temasları öncesinde gazetecilerle güncel meselelere ilişkin sohbet toplantısı düzenledi ve “(Annan Planı külliye Kuzey Kıbrıs'a yaramaz) demek bana göre yanlıştır, (Külliye bunu kabul ediyorum) demek de bana göre yanlıştır” dedi ve ayrınıtlarını gazetelerden okuyacağınız çok şeyler söyledi..

Engin politik tecrübesi ile Kıbrıs konusunda gazetecilere unutamayacakları bir açılım getirdi.

Biz söylediklerinden ikisinin altını çizdik.

1. “Kıbrıs Türk'ü” demedi, ısrarla adalıların tercih ettiği, kendisinin de “Türkiyelilik” kavramına pek bir uyan “Kıbrıslı Türk” kavramını öne çıkardı.
2. Sonunda ondan da vaz geçti; “Kuzey Kıbrıslı şu anda gayet güzel bir tercih yaptı” dedi.
3. KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denктаş'ın etrafındaki danışmanlarını gözden geçirmesi gerektiğini ifade ederek, Denктаş'ın etrafında ağırlıklı olarak Türk danışmanlarının bulunduğunu dile getirdi. Tayyip Erdoğan, yıllardır aynı danışman ekibiyle bugünlere geldiğini belirterek, “Bunlar farklı bakış getirmez” dedi.

Genelde Akepelilerin, özelde bakanların, daha da özelde Recep Tayyip-Gül ikilisinin Türklerden ne istediğini öteden beri anlamadık.

Ne demek “Kuzey Kıbrıslı”? Maronitleri, Karpaz Rumlarını, Ermenileri mi kastetti acaba?

Neden bir türlü Kıbrıs Türk’ü demiyor, diyemiyor? Ağzı mı varmıyor?

Denktaş’ın, danışmanlarının bir çoğuna komünist, Amerikanın adamı, yeteneksiz muhteris oldukları için itiraz edebilirsiniz, fakat “Türklüğün” bir Türk Devleti’nin Cumhurbaşkanına danışmanlık için eksi puan olduğunu ilk defa duyuyorum ve aklım havsalam almıyor.

Azınlıklardan mı danışman alacaktı Denktaş; yurt dışından mı ithal edecekti?

Dış görüşmelerini dışişleri yetkilileri bile olmadan partili özel tercümanlar aracılığı ile mi yapacaktı?

Emperyal Otellerde, Dubailerde kamuoyundan, meclisten kaçırarak mı yapacaktı? Kimsenin haberi olmayan anlaşmalar gizli mi imzalanacaktı?

Türk’ten bu kadar korku neden?

Recep Tayyip’in engin deneyimlerinin ürünü olan bu fevkalâde önemli önerilerinin, 40 yıldır onun tam tersi hep ve daima “Türk’ü” öne çıkaran Denktaş tarafından “usulüne uygun” değerlendirileceğini tahmin ediyorum.

Talât ise Ankara’ya gideceğini, eğer Ankara’nın da çözüm istediğine ikna olurlarsa ortaya atılacaklarını söylüyor.

Hem hükümeti Lefkoşa’da değil, Ankara’da kurmak istiyor; hem Kıbrıs’ın satışındaki sorumluluğu Ankara’nın üzerine yıkmak istiyor. Uyanıklık yapıyor.

Buradaki Ankara'yı, "Akepe iktidarı" olarak okuyun lütfen. Weston iyi ki erken geldi de kimin ne mal olduğu meydana çıktı.

Weston'un mu, yoksa Tayyip'in mi söylediklerinin daha ağır olduğuna karar veremiyorum.

Yalnız bir şeyi merak ediyorum..

Kıbrıs'ta AB/ABD prodüksiyonu olan Annan Plânının reddi için elinden geleni ardına komayan "derin devlet" ve asker; Türkiye'de aynı şekilde AB'ye teslimiyet projeleri olan Uyum Paketleri için neden ses çıkarmıyor?

Yoksa onu da mı Weston'a veya Klosson'a soralım?

Edelman'a mı?

İçişleri Bakanı Aksu'yu 16 Aralık Salı günü Suriye Büyükelçisi ile yapacağı görüşme öncesinde ziyaret eden muhterem Türkiye'nin doğu sınırına daha hâkim olabilmesi için İran'a vize uygulamasını istemiş. Edelman bu öneriyi "Yurtdışı kaynaklı terör ile yasadışı geçişlerin" engellenmesi için Ankara'dan talep etmiş.

Edelman "yasadışı geçiş" yapacakların vize alacağını mı zannetmiş?

Onlar öyle mi yapıyorlar?

Nereden nereye? Diyoruz ya Kıbrıs sadece Kıbrıs değildir, Kıbrıs'ta direnemeyen Ege'yi, Karadeniz'i savunamaz diye!

Boşuna mı davul çalıyoruz burada?

19 Aralık 2003

Hangi Ankara?

Kıbrıs meselesi Akepe'ye beş numara büyük geldi.

Recep Tayyip daha başbakan bile olamadan, o engin Belediye başkanlığı tecrübelerine dayanarak Washington'da Belçika modeli dedi, bir yıl sonra Lefkoşa'da KKTC'nin Cumhuriyet törenlerinde "İki devlet"den bahsetti, Türkiye'ye döndü "Dayton usûlü" bir anlaşmadan söz etti.

Karakolda doğru söyleyip mahkemede şaştı.

Ankara'da da "devlet" ile sıkıntıları var.. Hem de "derin"i filan değil, düpedüz Çankaya; Bakanlıklar, Anıttepe üçgeninde açıktan görünen unsurları ile..

Cumhurbaşkanlığı Köşkünü, Genelkurmay Başkanlığı'nı, Anıtkabir'i herkes görüyor da, bunlar nasıl göremiyor, doğrusu merak ediyorum..

Demek ki Akepe'nin Ankara'sı ile gerçek Ankara arasında bir odak bozukluğu, senkron kayması var.

Denктаş'ın seçimden sonra; bütün propaganda süresince Rum ağzıyla "Türkiye benim anavatanım değil, Türkiye'nin Kıbrıs'taki varlığı hukuk dışıdır. Türkiye Kıbrıs'ta haddinden fazla kalmıştır. Türk askerleri yalla-barra (defol)" diyen adama hükümeti kurma görevi verirken söylediği; "Ankara da zaten geniş tabanlı bir hükümet istiyor" sözü küskünlük değil ama kırgınlık ifade etmektedir.

Ankara Akepe'nin Ankara'sı değildir Sayın Denктаş; sizin 60'lı yılların zorlu gün ve gecelerini Küçükesat'ın Nenehatun'unda geçirdiğiniz Ankara'dır.

Kuvayi Milliye'nin Ankara'sıdır.

Yalnız o Ankara'da bile kafalar oldukça karışıktır.

Kuzey Irak Çuval olayında bünyesindeki rahatsızlığı zor da olsa regüle edebilen Orgeneral Özkök Kıbrıs konusunda Akepe ile farklı şiir-şarkı ve türküler söylemeye zorunlu hissetmektedir kendini.

Bir süre önce "bütün subayların" genç olduğunu ifade eden Genelkurmay Başkanı için "Kıbrıs'ın teslimi", hazmı hayli zor bir problemdir.

Dün (5.1.2004) Cumhuriyet'te askerle dışişlerinin Kıbrıs konusunda tam zıt görüşte olduklarını anlatan bir yazı yayınlandı.

Normali de buydu.. Akepe'yi temsilen dışişleri kanadını oluşturan Uğur Ziyal ekibi ile (Ziyal'in ne anlama geldiğini Yalçın Küçük'e mi sormalı?) askerin anlaşmaları zaten gayri mümkün idi.

"AB adaylığı için görüşme tarihi", yâni tavşanın suyunun suyu için Kuzey Irak-Ermenistan-Ege ve Suriye-İran ilişkileri, İsrail ile yakınlaşma ve Kıbrıs konularında kendini tamamen AB-ABD-Yahudi yandaşı bir görüş izlemeye mecbur addeden Akepe'ye; edindikleri dünya görüşü icabı "kendini genç hissedenden her yaştan askerin" karşı durması; bu karşıtlığın bir noktada patlaması kaçınılmazdı.

Kıbrıs işte bu direnek noktasıdır.

Artık Türkiye'ye verilen ev ödevinin "miadı" 1 Mayıs değil, Recep Tayyip'in Washington'a başbakan olarak uçacağı Ocak sonudur.

Ankara'daki sivil yönetici Edelman hem bu gezi öncesi Kıbrıs hem de Beşir Esad ziyareti öncesi Suriye konularında Amerika-İsrail'in kırmızı çizgilerini iletmiştir Recep Tayyib'e.

Türkiye'nin Akepe iktidarı sayesinde kırmızı mırmızı çizgileri kalmamıştır ama bölgede ABD-Yahudi çizgileri olanca kalınlığı ile sırtmaktadır artık.

Bush Recep Tayyib'e "Kıbrıs meselesini çöz de gel" mesajı iletmiştir.

Akepe-Asker anlaşmazlığı Cumhuriyet'te tam bir gazete boyutu ebadında incelenmişti.

Konunun kapsamı, ufku ve anlatılış biçimi; incelemenin altında imzası bulunan Mustafa Balbay'ın edinimleri ile karşılaştıramayacak özellikler içeriyordu.

Yâni kıymetli okuyucu Balbay'ın aktardığı "askerin endişeleri", bizzat asker tarafından hazırlanan bir belgeye dayanırlıyordu.

Belge büyük bir ihtimalle Genelkurmay'ın, Uğur Ziyal ekibiyle görüşmesine esas olan çekincelerini içeren bir "an-dış"tır.

Aynı gün akşamüzeri Genelkurmay'dan şu açıklama yapıldı:

"Milli bir dava olan Kıbrıs konusunda görüşmecilerin gücünü olumsuz etkileyecek bu gibi haberlerden kaçınılmasının ve halkımızın sadece resmi açıklamalara itibar etmesinin uygun olacağı değerlendirilmektedir. TSK Kıbrıs sorununa görüşmeler yoluyla adil ve kalıcı bir çözümün bulunmasının önemine ve gerekliliğine inanmaktadır. Bu kapsamda, ilgili kurumlar arasında, görüşlerin uyumlaştırılması ve somutlaştırılması maksadıyla, çalışmalar ve görüşmeler, demokratik ve modern bir ülkede

olması gereken şekilde bir süreç içerisinde devam ettirilmektedir”.

“Resmi açıklama” deyince zorlanıyoruz Sayın Özkök..

Resmi açıklama gelene kadar iş işten geçmiş, atı alan Tiflis’i, Süleymaniye’yi, Kardak’ı, Lefkoşa’yı geçmiş oluyor.

Ve biz de haberi hep “yabancı kaynaklardan” alıyoruz.

2003 yılının 18 Ekim’inde Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök’ün, yabancı basına ilk demecini Yunan Elefterotipia gazetesine verdi. Özkök’ün Elefterotipia’nın dış haberler editörü Mihalis Moronis’le mulakatı Kıbrıs Rum gazetesi Politis’te de yayımlandı. Yunan gazetesinin manşetten ‘Tüm sorunları bir haftada çözeriz, eğer...’ başlığıyla verdiği demeçte, Özkök ABD’nin Irak’taki asıl hedefi hakkında tereddütleri bulunduğunu dile getirirken, Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs-AB dörtgenini şöyle değerlendirdi: **“TSK kesinlikle Türkiye’nin AB üyeliğinden yana, Kıbrıs Türkiye’nin savunması için hayati önem taşıyor, ama Türk tarafının beş itirazının kabul edilmesi halinde Annan Planı’nı destekleriz, Türkiye’nin AB üyeliğinde ilerleme sağlanırsa Ege anlaşmazlıkları bir hafta içinde çözümlenebilir”.**

Özkök’ün bu değerlendirmeleri konu ile ilgilenenler için kilometre taşı niteliğindedir.

Peki neydi Kıbrıs konusundaki “beş” nokta?

1. Annan Haritaları Türk tarafını 1974 öncesine döndürecek.
2. Adadaki Türk askeri varlığı 10.000’in altına düşerse güvenlik zafiyeti oluşur.
3. Bir Türk en basit bir seyahatte bile dört Rum kontrol noktasından geçecek.

4. 20 yıl içinde 60 bin Rumun kuzeye yerleşecek olması sosyal problemler doğurur.
5. Türkiye'nin garantörlük hakları sulandırılıyor.

Peki Cumhuriyet'te Balbay'ın aksettirdiği asker çekinceleri nelerdir?

Aynı şeyler...

O halde neyi yalanlıyorsunuz?

O halde daha ne kadar "resmi kanal" açıklaması bekleyeceğiz?

Yunan Elefterotipia ve Rum Politis herhangi bir Türk kanalından duymadığımız "resmi" açıklamayı, en "resmî" şahsiyetin ağzından yaptıysa daha ne kadar bekleyeceğiz?

Bir diğer itirazımız da Sayın Özkök'ün "cevabındaki"; **"Milli bir dava olan Kıbrıs konusunda görüşmecilerin gücünü olumsuz etkileyecek bu gibi haberlerden kaçınılması"** keyfiyetidir.

Biz tam tersini düşünüyoruz..

Teslimiyetçi tezgâhtar Akepe'nin masada "Girit'i çağırıştıran" yaklaşımına karşı Ankara'da, "Kuvayi Milliye'nin Ankara'sında"; direnişçi-bağımsızlıkçı bir başka odağın varlığı belki Akepe kontrolundaki Ziyal'ın elini değil ama Türkiye'nin elini güçlendirmez mi?

Tabii bu yorum; Ankara'ya hangi noktadan baktığınıza göre anlam ve değer kazanıyor..

Pursaklar'dan mı, Anıttepe'den mi?

Ankara'nın merkezi neresi?

Akepe Genel Merkezi mi; Çankaya-TBMM-Genelkurmay üçgeni mi?

Ankara'nın neresindensiniz?

20.Aralık 2004

Lokmacı Barikadı

Lefkoşa'da 63 olaylarının en meşhur barikadı; surdaki adıyla anılan Magosa Kapısı'dır. "Yenikapı Barikadı" adıyla da anılır.

Günümüzde ise çarşı içinde olmasından dolayı en popüler olanı "Lokmacı Barikadı"dır. Ermu Sokağı üzerinde bulunur. Ermu Sokağı, Lefkoşa'nın Türk ve Rum bölgelerini ikiye ayıran yeşil hattı teşkil eder. Sokağın iki tarafındaki binalar boşaltılmıştır. Pencereleer örülmüştür. Bazılarında gözetleme ve ateş için mazgal delikleri bırakılmıştır. Sokağın bir tarafı Türk, diğer tarafı Rum'dur.

Ermu sokağında hayat 1963 Kanlı Noel'inde durmuştur.

Annan Plânı doğrultusunda KKTC'de babalarına lâayık olmayan oğullar bulunduğı gibi Türkiye'de de dedesine lâayık olmayan paşa torunları bulunur.

İttihat Terakki'nin kudretli 4'ncü Ordu Komutanı Cemal Paşa; Şam'da bir gecede iki düzine Arap ayrılıkçısını sallandırıreren Cemal Paşa o zaman Ortadoğı'da İmparatorluğu yıkmak isteyen harici bedhahlar ve onların yerli işbirlikçilerine karşı "barikat" kurmuştu.

Marûf yazarlarımızdan "torun" Hasan Cemal; üst düzey bir dışişleri yetkilisine atfen, ama şikâyet bâbında "Barikat Kıbrıs'ta Kuruldu" diyor.

Son derece doğru bir saptama..

Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı ve vâd olma müca-
delesi simgesel olarak Kıbrıs'ta veriliyor. Kıbrıs'ta sadece
Kıbrıs'ın teslimine karşı değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin de ül-
kesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğü uğrunda verilen müca-
delenin arap saçına dönen kocaman yumağı orta yerde, tam
da Lokmacı Barikatı'nda duruyor.

İpin ucu görünüyor. Çekene bağlı olarak ya çözülecek,
ya çözülecek..

Ve ipin ucu Serdar'ın elinde..

Serdar ise dans ediyor..

"Türkiye benim anavatanım değil, Türk askeri yallah" di-
yen Talât hükümeti kurma çalışmaları yaparken Serdar Rum
tarafına gitti. Rum parti liderlerine kadayıf ve rakı götürdü.

Talât ilk görüşmeyi Eroğlu ile yaptı. Eroğlu maskeleri in-
dirmeye yönelik bir yaklaşımla elini açtı ve Talât'a Annan Plâ-
nı hakkında, Türkiye'nin garantörlüğü, verilecek toprak, dev-
letin varlığı konularında onbeş soru sordu. Kimse kıvrımasın
diye de soruları "yazılı" olarak verdi.

Cevap, beklenildiği gibi gelmedi.. Talât çok sinirlendi,
"Sorular Annan'a sorulmalı" dedi.

Halbuki Eroğlu'nun yaptığı doğrudu.. Talat hükümet kur-
ma çalışmalarını, doğal müttefikleri olan Annan ve Akepe adı-
na yürütmüyor muydu?

Eroğlu geri adım atmadı.. Devletin varlığı ve bağımsızlı-
ğı yolunda net tavır koydu. Genelkurmay'ın, Kıbrıs konusun-
da Dışişleri ile anlaşmazlığa düştüğünün açığa çıkması üze-
rine de askerin yanında yer aldı ve "Genelkurmay'ın endişe-
leri doğrudur" dedi.

Talât asıl partneri (olmasını dört gözle beklediği) Serdar'ı
beklemeye başladı.

Çünkü Serdar bu sefer de yılbaşı tatili için Uludağ'da idi. Serdar Uludağ'da "Orduevi'nde" misafir edildi.

Seçim kampanyası sırasında da "asker"ın, suyun üzerinden ve altından genelde Annan Plânı karşıtlarını, özelde ise Serdar'ı desteklediği görülmüştü.

Şimdi bu dört günlük Uludağ Orduevi ağırılanmasının ardından da Serdar adaya döndüğünde;

1. Talât ile Akıncı'nın hükûmetine dışarıdan destek verirse; veya
2. İlk ikisiyle beraber üçlü koalisyonu giderse, veya
3. Akıncı'nın dışarıdan destek vereceği bir Talat-Serdar koalisyonuna girerse....

Bunlardan herhangi birini yaparsa biz doğal olarak "asker böyle istedi" demeyecek miyiz?

Endişelerimizde gerçek payı olmasa bile böyle bir olasılık vardır.

Asker yanlış yapmıştır. Davayı değil, şahsı desteklemekle 1958'den beri sergilediği tavrın tersini yapmış olur.

Evet Kıbrıs'ta ipin ucu Serdar'ın elinde ve Annan ile Recep Tayyip'in gözleri de yine Serdar'ın üzerindedir.

Serdar; Annan ve Recep Tayyip'in umududur.

Peki siz Gül'ün; arkadan Talât'ın keskin bir "u" dönüşü ile "Denктаş'ın görüşmecilik görevini sürdürebileceği" noktasına gelmesine ne diyorsunuz?

Bu manevranın arkasında a) "Denктаş'sız çözümün olmayacağı" görüşünün ağır basmaya başlaması yanında acaba, b) Verilecek tâvizleri ancak Denктаş'ın verebileceği ve ancak böylelikle Türkiye'de ve Kıbrıs'ta halka bu tâvizlerin kabul ettirilebileceği dümeni yatıyor olmasın?

Yoksa Recep Tayyip'in aklında; görüşmelere başlandı havasını 1 Mayıs'a değil de Aralık 2004'e taşıma gayreti mi var?

Bunun için mi Serdar'ı Rum tarafına Hristofiyas'a gönderdi?

Bunun için mi Gül'den sonra Talât da Denктаş'ın görüşmeciliği konusunda çark etti?

Bunun için mi asker Serdar'ı Uludağ'da "ağırladı"?

O takdirde Serdar hakikaten ipin ucunu elinde tutan kilit adam konumundadır.

Amerikan "derin" devletinin Türk basınındaki "koçbaşlarından" Yasemin Çongar'a göre Bush Washington ziyaretinde Tayyip'e şunları söyleyecekmış:

1. Denктаş engel olmasın. (Edelman da söylemişti)
2. Kerkük'te bir sonuç beklemeyin. (Çuval'ı hatırlayın)
3. Önce benle değil, Annan ile görüşün. Onun onayını alırsanız bana gelin. (Cemiyeti Akvam)
4. Cargill ve Motorola şirketlerini rahatlatın. (kapitülâsyon)

Fakat kıymetli okuyucu yukarıdaki şartlar 1918'de savaştan mağlûp olarak çıktıktan sonra "bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve her köşesi bilfiil işgal edilmiş; gaflet, dalâlet ve hıyanet içinde bulunup da şahsi menfaatlerini işgalcinin siyasi emelleriyle birleştiren iktidar sahiplerinin" idare ettiği bir asır önceki Türkiye'ye bile ancak böyle bir üslûpla dayatılmıştı.

Ne oluyor ey millet? Harpten mi çıktık? Bilmediğimiz bir yerlerde bozguna uğradık da haberimiz mi yok?

Bu kadar mı fakrû zaruret içinde harap ve bitap düştük? İyi de o "Kurtuluş Savaşı"nı boşuna mı yapmışık?

22.Aralık 2004

Anan'ın Plânı

BM Genel Sekreteri Annan'ın adının başlıkta tek “n” ile yazılmış olması bizden değil, Office XP'deki “Türkçe Yazım ve Dilbilgisi'ni Düzelt” seçeneğinin işaretli olmasından kaynaklanan bir yanlışlıştır.

Ses uyumu cuk oturduğu için, “yanlış” tarafımızdan bile-
rek ve istenerek düzeltil”me”miştir.

Fakat “durum”; espriyle geçirilemeyecek kadar ciddi-
dir. “Durum”dan da gördüğümüz kadarıyla yanlış vazife çıkar-
ılmaktadır. KKTC’de 14 Aralık seçim sonuçlarına göre Lefko-
şa’da kurulması gereken hükümet Ankara’da kurulmaktadır.
Bu bir anlamda emanetin asıl sahibi Denктаş’ın hiçe sayılma-
sıdır, yetki gasbidir.

“Türkiye benim anavatanım değil” diyen Talat ile “Türk
Ordusu adada gereğinden fazla kaldı” diyen Akıncı’nın ço-
ğunluğu sağlayamayan 25 sandalyeli işbirlikçi hükümetine,
“Biz adalıyız. Önce birbirimize ana avrat söver, sonra kol ko-
la gireriz” diyen Serdar’ın dışarıdan veya içeriden desteği ile
“teslim” hükümeti kurulacaktır.

Tezgâh ne yazık ki Ankara’da hazırlanmaktadır.

Her şey “planlandığı” ve istenildiği gibi yürümektedir.

Hükümeti kurma görevi Denктаş tarafından “eski uygula-
malarının aksine” en fazla sandalyeyle çıkan parti liderine ve-

rilmiş, o da ilk görüşmeyi bir sonraki parti lideri olan Eroğlu ile “usuleten” gerçekleştirmiş; Eroğlu “adalı” gibi değil de Türk gibi davranıp ilk günden itibaren savunduğu değerlerden (devlet-bayrak-bağımsızlık-Türkiye’nin etkin garantisi) geri adım atmayınca istenilen olmuş ve sıra ipin ucunu elinde tutan Serdar’a gelmiştir.

Serdar’a gelince de süreç hız kazanmıştır.

Talat-Eroğlu görüşmeleri sırasında Serdar karşıya geçerek Hristofiyas’a rakı ve kadayıf götürmüş, dönünce de Bursa Uludağ Orduevi’nde dört günlük bir yılbaşı tatili yapmıştır.

Adalı Serdar Ada’ya döner dönmez Talât ile masaya oturuyor.

“Mehmet Ali Talat’la Serdar Denktaş hükümet oluşturmak için görüşüyorlar, biliyorsunuz. Talat, acele ediyor. Bir an önce Serdar’dan cevap istiyor. Serdar da diyor ki, ‘ben Ankara’nın tutumunu bilmeden sana ne söylesem havada kalır. Önce Ankara’nın tutumunu bir görelim’. Ama Talat’ın da zamanı yok. Pazartesi süresi bitiyor. O zaman diyorlar ki ‘gidip Ankara’nın görüşünü öğrene lim.’ Bunun üzerine Serdar, Başbakan Erdoğan’ı arıyor ve ‘gelmek istiyoruz’ diyor. O da ‘buyrun’ diye davet ediyor. Bundan benim haberim olmadı. Sonradan öğrendim. Bana yanlış geldi. Bu sefer ben Başbakan Erdoğan’ı aradım. Dedim ki, ‘Sayın Başbakan, Mehmet Ali Talat’la Serdar Denktaş’ı davet etmişsiniz ama bu eksik olur. Burada onlar kadar büyük iki parti daha var. UBP var, BDH var. Onları da çağırırsanız burada halkın yarısını karşınıza almış olursunuz.’ Sayın Erdoğan da bana hak verdi. Bunun üzerine diğer iki lideri de davet etti. Zirve böyle hazırlandı.” (Denktaş-Fikret Bila’ya demeç. 9.Ocak 2004)

Asıl acelesi olan Talat değil, Recep Tayyip.

Ocak sonunda Amerika'ya gidecek. Bush'tan "Kıbrıs işi- ni çöz de gel" talimatı geldi.

Uygun kanallardan "Anan'ın Plânında ufak değişiklikler öngörüyoruz, masaya oturabiliriz" cevabı iletili.

Bush "Benim problemim değil, önce Anan'ı ikna et" dedi.

Ocak ayında sondan geriye doğru takvim şöyle oluştu:

26 Ocak Tayyip'in Washington Ziyareti.

24 Ocak Davos'ta Tayyip-Anan görüşmesi.

23 Ocak MGK Toplantısı.

11 Ocak Denktaş'ın Ankara ziyareti.

Recep Tayyip'in Anan ve Bush'a "eli boş" gitmemesi gerek. Onun için de Ada'da, Anan'cı Adalıların hükümeti bir an önce kurmaları olmazsa olmaz koşul.

Talat'ın süresi 12 pazartesi doluyor.

Talat diyor ki; **"Şöyle bir takvim var: Çok belirli bir takvim değil. Başbakanın söylediği şudur: Bir an önce Kıbrıs'ta hükümet kurulmalı, hükümet kurulmalı ki, hükümetçe oturalım masaya, daha ayrıntılı olarak durumu değerlendirelim ve görüşmelerin başlaması için Türk tarafı olarak talepte bulunalım"** diye konuştu. Annan'ın şartlarının yerine getirilmesi veya bu konuda yapılacak olan uluslararası girişimlerin ortaya çıkaracağı yeni yapı şekil almadan önce mutlaka Kıbrıs'ta hükümetin kurulması gerektiğine işaret eden Talat, **"Zaten bu dünyaya karşı da şart. Rum tarafına karşı da şart. Kıbrıs'ta bir hükümet kurulması Kıbrıs sorununun çözümü doğrultusunda hareket edecek olan Türk tarafı için olmazsa olmaz önemli bir şart. Bunu tekrarladı Sayın Erdoğan, biz de aynı kanaat- teyiz. Bunun için çalışıyoruz"**

Yani Recep Tayyip 23 Ocak'taki MGK toplantısına Ada'da Anancı Adalıların kurduğu bir hükümetle girerek emri vaki yapmak istiyor.

Aslında bir gün sonra çıkacağı Davos ve Washington seyahatleri göz önüne alındığında; "Kıbrıs meselesinde devlet kararının oluşacağı" MGK toplantısının fazla bir önemi olmadığı anlaşılıyor, tarihler o kadar sıkışık.

MGK'dan "ver kurtulcu" değil de "vur kurtulcu" bir karar çıkar mı?

Çıkrsa bile "devlet"in gece on saatte yeni dosya hazırlayıp sabahleyin Tayyip'in eline tutuşturmak için zamanı yok.

Tayyip bir adım önde.. Serdar'ı Hristofiyas'a rakı ve kadayıflarla o gönderdi ve "Anan'ın plânında sizin de itiraz ettiğiniz noktalar var. Anan'a beraber başvuralım. Referandumdan önce referandum şartsız görüşme yapalım" dedirtti.

Amacı, Türkiye'ye müzakere tarihi (güya) verilecek olan Aralık 2004'e kadar masadan kaçıyor görüntüsü vermemek.

Onun için "mutemet adamı" Serdar'lı bir hükümet için bastırıyor.

Köşk zirvesinden Ankara'nın şu şartları çıkmış:

1) İki kesimliliğin korunmasında ısrar edilecek. Kuzeye göç edecek Rum sayısının "iç içe yaşamı mümkün olduğunca azaltacak" orana çekilmesi istenecek. Pazarlık, şu anda yüzde 21 olarak öngörülen bu rakamın yüzde 5'e düşürülebilmesiyle başlayabilir. İki halkın eşitliği ilkesinin gözetilmesi istenecek. Rum kökenlilerin kuzeydeki temsil organlarında yer alarak eşitliği bozmasının engellenmesi istenecek. 2) Güneye verilecek toprakların KKTC'nin içinde kalan değişik bölgelerden değil, sınırı oluşturan düz bir hat üzerinden verilmesi istenecek. Bu

çerçevede Karpaz bölgesinden toprak verilmeyecek. Güzelyurt'un bir bölümüyle Maraş'ın tamamı verilebilecek. Sezer, Kıbrıs açısından vazgeçilmez su kaynaklarına sahip Güzelyurt'tan verilecek toprak miktarının sınırlı olması uyarısında bulundu. 3) Türkiye'nin garantörlüğü korunurken, adada kalacak Türk askeri varlığının kuzeyde hareket serbestliğini garanti edecek değişiklikler istenecek. BM güçlerinin kuzeyde ve güneyde operasyonel işlevi olmaması talep edilecek.

Cevap gecikmedi.. Ada'daki "sivil yönetici" Klosso (Hani şu Girne'deki tuvaletlerde Rumlardan para alınmaması konusunda CTP'li Girne belediye Başkanına talimat veren ABD Elçisi) Washington'da hiç eğip bükmeden, kıvrımadan şunları söyledi: (Çongar. 9 Ocak 2004)

"Annan Planı'yla bundan daha iyi idealist bir plan arasında tercih yapmamız söz konusu değildir. Böyle bir tercih yoktur, böyle bir ideal plan yoktur. Tercih, Annan Planı'nın müzakere edilmesiyle çözümsüzlük arasındadır. Ankara'nın önerisinde ne olduğunu henüz bilmiyoruz, ama bütün tarafların yapması gereken dikkatlerini BM Genel Sekreteri'ne yöneltmeleridir. Annan, herhangi bir önerinin karşılaması gereken asgari koşulları ortaya koydu. Şimdi taraflar Annan'ı ikna etmelidir."

Adam iki cümlede Köşk Zirvesi'ni, dört parti lideriyle görüşmeleri, MGK'yı silip atıyor.

Amerika çok açık; ya Anan'ın plânı ya çözümsüzlük.

Müzakere'den maksat ta masaya oturursan hem referandumu kabul edeceksin, hem planın çerçevesine dokunmayacaksın.

Köşk zirvesinden sonra yayınlanan bildiride şunlar söylendi:

- * KKTC’de seçim sonrası demokratik süreç işle-
mekte ve hükümet kurma çalışmaları devam et-
mektedir. KKTC’de yeni hükümetin kurulmasının
ardından Kıbrıs konusundaki müzakere sürecinin
canlandırılması yönünde girişimlere başlanması-
nın yararlı olacağı konusunda toplantıda görüş
birliğine varılmıştır.
- * Kamuoyunun yakından bildiği gibi, Kıbrıs sorunu-
na hakça ve kalıcı bir çözüm bulunması, Türkiye
ve KKTC’nin ortak arzu ve hedefi olup, Türkiye,
BM Genel Sekreteri’nin iyi niyet misyonuna olan
desteğini sürdürmekte ve adanın gerçekleri teme-
linde bir çözüme müzakere yoluyla hızla ulaşılma-
sı konusundaki siyasi kararlılığını teyit etmekte-
dir.
- * Görüşme sürecinde Türk tarafının tutumunun be-
lirlenmesine yardımcı olacak hazırlıklar, konunun
öneminin gerektirdiği duyarlılıkla ve ilgili makam-
larımız arasında yakın eşgüdüm içinde ileri bir
aşamaya getirilmiş bulunmaktadır. Önümüzdeki
MGK toplantısında söz konusu hazırlıklar değer-
lendirilecektir.
- * Türkiye, Kıbrıs ulusal davamızda KKTC Cumhur-
başkanı Denктаş ve yeni kurulacak KKTC hükü-
metiyle yakın danışma ve işbirliği içinde BM mü-
zakere sürecine etkin katkıda bulunmaya devam
edecektir.”

Dikkatinizi çekti mi bilmiyorum.. 1) “hazırlıklar, konunun
öneminin gerektirdiği duyarlılıkla ve ilgili makamlarımız
arasında yakın eşgüdüm içinde ileri bir aşamaya getiril-

miş bulunmaktadır". Yâni ilgili makamlar arasındaki hazırlıklar ileri aşamaya getirilmiş ama tamamlanmamıştır.. Demek ki "eşgüdümde" halâ bir takım çatlaklar vardır. 2) **"KKTC Cumhurbaşkanı Denктаş ve yeni kurulacak KKTC hükümetiyle yakın danışma ve işbirliği içinde"...** İlk defa Denктаş'ın yanına KKTC'deki hükümet eklenmiştir.

Anan'cı Adalı hükümet..

Doğrusu ben geçen gün Ankara'ya çağrılan Eroğlu'nun yerinde olmayı hiç istemezdim..

O herhalde şimdi Ankara'daki en yalnız adamdır.

Devletin bağımsızlığını ve varlığını koru, Rum'a teslim etme, Türk Kuvvetlerinin garantisinde diret.

Arkanda kimse olmasın..

Seçimde Denктаş'la aynı cephede ol..

Ama çözümün en etkili parçası Serdar olsun..

Doğrusu ben Denктаş'ın "Yandan ve hükümetin yamacında görüşme masasına oturması tavizi karşılığında" Serdar'ın bu hükümete girmesine, Denктаş'ın da çekimser olurunun alınmış olabılmesine akıl erdiremiyorum.

Bakın Talat Recep Tayyip ile yaptığı görüşmeden aldığı kuvvetle ne diyor:

"Daha önce çok vurguladım, bizim parti olarak hedefimiz görüşmeciyi değiştirmekti, ama sonuçta seçim sonucuyla bunu yapamadık. Dolayısıyla varabileceğimiz uzlaşî anayasamızın öngördüğü gibi görüşmeleri cumhurbaşkanı ve hükümetin yürütmesidir. Ama bizim anayasamıza göre yetkili hükümettir. Anayasal sorumluluğu olan, meclise ve halka karşı sorumlu olan hükümettir, dolayısıyla cumhurbaşkanının sembolik yetkileri vardır. Bu çerçevede konuyu ele almak gerekiyor. Varacağımız

uzlaşma cumhurbaşkanı ve diğer bütün aktörlerle bu doğrultuda olabilir. Biz de bunu dışlamadık zaten.”

Denktaş “sembolik” oluyor, “aktör” oluyor, Recep Tayyip’in Ankara’sı, ve Serdar ses çıkarmıyor.

Burada Serdar’ın “hangi Ankara”dan yetki ve cesaret aldığı önem kazanıyor. (Bakınız “Hangi Ankara?” Hüseyin MÜMTAZ. 6 Ocak 2004)

Asker hem gazetelerde çarşaf çarşaf Ziyal’ın Recep Tayyip doğrultusunda hazırladığı Kıbrıs planında teslimiyetin belgelerini yayınlatıyor; hem Serdar’ı seçimlerde destekliyor, Uludağ’da ağırlıyor.

Siz ne dersiniz deyin; eğer “Türkiye benim anavatanım değil” diyen Talat ile “Türk Ordusu adada gereğinden fazla kaldı” diyen Akıncı’nın çoğunluğu sağlayamayan 25 sandalyeli işbirlikçi hükümetine, “Biz adalıyız. Önce birbirimize ana avrat söver, sonra kol kola gireriz” diyen Serdar’ın dışarıdan veya içeriden desteği ve Tayyip’in dayatması ile bir “teslim” hükümeti kurulursa bunun, askerin desteği ile olmadığını kimseye anlatamazsınız?

Bu ayıbın da inanın bana altından kimse kolay kolay kalmaz.

24 Aralık 2004

Denktaş Cumhurbaşkanı mı? Görüşmeci mi?

Kıymetli Fuat Veziroğlu'nun "Annan Plânı ve Yalan Makinaları" adlı kitabının 68'inci sayfasında daha önceden de bildiğimiz fakat unuttuğumuz tüyler ürpertici bir gerçeğe yeniden karşılaştık:

"2002 yılı Mayıs ayında İstanbul'daki bir toplantıda konuşan Karen Fogg; Cumhurbaşkanı Denktaş'ın başta Mümtaz hoca olmak üzere çevresindeki danışmanları değiştirmesi gerektiğini söyledi. Bu çirkin müdahale yapıldığı zaman Mümtaz hoca orada değildi. Ertesi günkü toplantıya katılan Mümtaz hoca ise Karen Fogg'un gözlerinin içine bakarak 'haddini bil' dedi ve ekledi: 'Kimin danışman olup olamayacağına; Türk milleti, Kıbrıs Türk halkı ve Cumhurbaşkanı Denktaş karar verir."

2003 Aralığında aynı 'çirkin müdahale' Recep Tayyip tarafından yapılmıştır. Tayyip taa Özbekistan'dan Denktaş'a etrafındaki, hem de Türk danışmanlarını değiştirmesi gerektiğini söyledi.

Ne çare 'Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı', Karen Fogg ile aynı dili konuşuyordu.

Bu gün; Ocak ayının 11'inde Cumhurbaşkanı Denktaş, İstanbul Vilâyeti'nde işte bu Recep Tayyip ile görüşecek.

Neden Ankara'da değil de İstanbul'da?

Türkiye'nin başkenti Ankara'dır ve resmi görüşmeler Ankara'da yapılır.

İlle de İstanbul veya başka bir şehirde görüşülecekse misafir Cumhurbaşkanı'na Türk Devleti tarafından tahsis edilen konutta yapılır görüşme.

Denктаş orada Tayyip'i kabul eder.

Denктаş Tayyip'le görüşmeye gitmez.

Çankaya'nın, Boğaz'da 'Cumhurbaşkanlığı Yalısı' yok mu?

Orası neden tahsis edilmedi Denктаş'a?

Madem edilmedi Denктаş Tayyip'i neden otelinde veya KKTC İstanbul Başkonsolosluğu'nda 'kabul etmiyor'?

Burada basit bir 'çarıklı erkânı harp' mantığı ile karşı karşıyayız..

Tayyip akli sıra iki noktada 'emri vâki' yapıyor.

Denктаş ile Vilâyet'de görüşerek aslında 'görüşecek bir şeyimiz yok' diyor, Çankaya Zirvesi'ne katılmasını istemediği Denктаş'a zirvede alınan kararları 'tebliğ' ediyor.

Halbuki şimdiye kadar bu tür bütün zirvelere 40 yıldır Denктаş da katılırdı.

İkinci emri vâki MGK'ya..

Tayyip'in Davos ve Washington'a gitmeden bir gün önce toplanan MGK'da bir karar alınamayacağını Gül açıkladı; 'MGK karar makamı değil' dedi.

O halde MGK neden toplanacak?

Akepe'nin Kıbrıs satışına askeri ortak etmek için mi?

Bu arada Serdar gece yarısı CTP ile pazarlığın kilitlendiğini açıkladı.

Numara..

O da babasının Tayyip'le yapacağı görüşmenin sonucunu bekliyor.

Serdar bir şey daha söyledi, toplumun değişik kesimlerinden CTP ile koalisyon kurulmasına tepkiler geldiğini söyledi.

Serdar asıl tepkiyi Talat'ın başbakan olmasına olanak sağlarsa görecektir.. Bu daha bir şey değil.

Toplumun UHH'ciler dahil, Volkan Gazetesi dahil Serdar'a oy veren yüzde bilmem kaçlık kesimi 'aldatıldığını' hissedecek.

Ve o zaman seyredin asıl gümbürtüyü.

Eroğlu'nun ne biçim muhalefet edeceğini.

Ben bir de; seçimlerde adaya karargah kurarak Serdar için 'çalışan' Yaşar Spor; sonuçta Türk ordusuna 'barra' diyen Talat'ın başbakanlığına yardımcı olduğunun farkına varınca kendisini nasıl hissedecek?

Yarın ne olur bilemem ama bu gün itibariyle geline nokta galiba şu:

Tayyip; müzakere tarihini alacağından emin olmadığı için görüşmeleri Mayıs'a kadar değil de Aralık ayına kadar uzatma eğiliminde.

Hem böylelikle Bush'a giderken 'İşte masadayız, kaçmadık' deme imkânı da olacak.

Peki 'görüşmeyi' ipe un sererek, karşı tarafa bir şey vermeden en iyi kim yürütür?

Tabii ki Denктаş..

Gül'ün âniden 'Görüşmeci Denктаş olacak' demesinin ve Talat'ı Ankara'da bu konuda zorlamalarının arkasında yatan gerçek bu.

Hem bu argüman Serdar'ın da babasını azletmemiş olarak CTP ile ortak olmasının kapısını açacak.

Üstelik sonuçta Kıbrıs satılırsa Denктаş satmış olacak.

Baksanıza bir taşla kaç kuş!!

Öyle de gene de halledilmemiş iki ufak problem var..

1. 'Ben Anan'ın Belgesini imzalamam. İstifa ederim, Türkiye başkasını bulur' diyen Denктаş masaya hangi şartlarda oturmaya ikna edilecek?
2. Denктаş, insiyatifi elinde tutan Cumhurbaşkanı mı, yoksa sadece talimatları uygulayan görüşmeci mi?

Cumhurbaşkanı ise Huber Köşkü'nde Tayyib'i kabul etmesi gerekirdi.

Görüşmeci ise Vilayet'te Tayyib ile görüşürdü..

Hangisi?

Ocak 2004

Devletin Feshi Protokolu

GÜZELYURT/KIBRIS: 1974'ün o çok soğuk, bilinmeyenlerle dolu, coğrafyası yabancı kış gecelerinde Lefkoşa'dan Omorfo'ya (daha adı Güzelyurt olmamıştı) Girne-Yorgoz üzerinden gidilirdi.

Yol Kaputı'den (daha adı Kalkanlı olmamıştı) sonra inişe geç, iki yanlı portakal bahçelerinin arasından Omorfo'ya ulaşırdı.

Tam girişte (yolun çoğu yerinde olduğu gibi barikat vardı) karayağız Mehmetçik arabayı durdurur, içindeki karayağız üsteğmeni görünce heybetli bir selamla geçişi izin verirdi.

Tam otuz sene sonra 2004 Ocak ayının pırıl pırıl güneşli bir Güzelyurt sabahında aynı yerde günlük yürüyüşünü yapmak isteyen, adaya bir gece önce gelmiş 'akyağız' emekli albay barikat filan görmedi.

Çok yağışlı bir on günün arkasından Güzelyurt Deresi neredeyse taşıyordu..

Köprü'den önceki sola ilk sokağın tabelasını görünce albayın gözleri doldu.

'Şehit Üsteğmen Ramiz Turan', albayın ilk bölük komutanıydı. Çıkarma sırasında tankının içinde Girne yakınlarında şehit düşmüştü.

Güzelyurt Annan Plânına ve 'seçim sonuçlarına' göre Rumlara bırakılacaktı.

Ve o zaman ne Güzelyurt'un adı kalacaktı, ne de Ramiz Turan'ın..

Albay ikinci şoku köprüden sonraki Askeri kantin'in kapısında yaşadı. Kapıda Rumca 'Üye olmayanlar Giremez' yazıyordu.

74'te soluğu adanın güneyinde alan Rumlar tam 30 sene sonra askeri kantinlerin kapılarına kadar gelmişlerdi.

'Yeşil Hat' artık kışlaların tel örgülerinin önünden geçiyordu.

'Satih' bırakılmış, 'hat' savunuluyordu.

Dedemin nesli 1912-22 arasında tam on sene üç kıtada savaştı. İmparatorluğu kurtaramadı ama bize pırıl pırıl bir Cumhuriyet bıraktı.

Babamın nesli Cumhuriyeti büyütüp yeşertti, bize emanet etti.

Ben çocuklarıma bırakacağım devletin temellerinin yavaş yavaş çatırdadığını hissediyorum.

Bizim nesil bir büyük bozgun yaşadı.

30 bin kişinin katilini asamadı, İmralı'da besliyor. İş geldi Türk alfabesinde üç değişik harfin eklenmesine kadar dayandı.

1 Mayıs'tan sonra yaşanacak İkinci Bozgun'u kaldırabileceğimi tahmin etmiyorum.

Kıbrıs'ta kışla kapılarına dayanan Rumların Girne'de duracağını mı zannediyorsunuz? Lefkoşa'yı, Girne'yi, Mago-sa'yı verirseniz, Yeşil Hat'tı Toroslardan mı geçireceksiniz?

Rum-Kürt işbirliğini görmüyor musunuz? Rum tarafında PKK kampları olduğunu bilmiyorsunuz diyelim; PKK'lıların her hafta Rum Lefkoşa'da üç renkli bayraklarıyla gösteri-yürüyüş yaptığının da mı farkında değilsiniz?

Mersin Serbest Bölgesini, Ankara'da bir Kongre'de alkışlanan Barzani-Talabani'nin kontrol ettiğini duymadınız mı?

Rum-Kürt-Yahudi kuşatma zincirinin Manavgat-Kıbrıs-Hatay üçgeninde gırtlığımıza sarıldığını gerçekten görmüyor musunuz?

Aralık 2004'te Türkiye'ye müzakere tarihi verilecekmiş.. Adaylık bile değil, tarih..

Beş-on sene sürececek müzakerelerin sonunda aday olup olmayacağımız belli değil.

On sene sonra AB'nin olup olmayacağı belli değil.

Fakat olsun.. 1 Mayıs'a kadar biz referandumu kabul edip Kıbrıs'ı verelim.

Verecek hükümeti de kuralım ki Recep Tayyip Ocak sonunda Bush tarafından güzel karşılsın.

Kıbrıs'ın yanında İncirlik, Konya'yı da tezkeresiz mezkeresiz teslim edelim ki Recep Tayyip'in Washington'da yoluna kırmızı halılar serilsin.

Şu kadar "olay"ın ard arda sıralanmasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz?

1) Hürriyet'ten Kasım Cindemir Kasım başında Amerika'dan şunları yazdı:

"'En çok oyu alan ve Ada'da çözüm isteyen siyasi parti' diye niteledikleri Cumhuriyetçi Türk Partisi liderliğindeki bir hükümetin en kısa sürede kurulmasını isteyen ABD yetkilileri, 'Bize seçimden sonra görüşmelerin başlayacağı yolunda olumlu sinyal verildi, Başbakan Erdoğan'ın ziyaretinden önce başlamış olmalı' dediler. Aynı yetkililere göre, Erdoğan'ın ziyareti sırasında Annan Planı çerçevesindeki görüşmeler hala başlamamış ise, Ankara'nın, Washington gezisiyle ilgili beklentilerinin düzeyi yüksek olmamalı. Bir kaynak ise, 'O takdirde gezi bir fiyaskoya dönüşebilir' diye konuştu."

2) Çankaya'daki Kıbrıs Zirvesi'nin ardından Ankara'da KKTC'li parti liderlerini toplayan Recep Tayyip de doğal olarak aynı şarkıyı tekrarladi.

Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) Genel Başkanı Mehmet Ali Talat, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın kendileriyle görüşmede **KKTC'de bir an önce, çok yönlü ve geniş tabanlı bir hükümetin kurulmasını** istediğini söyledi. KKTC'deki 4 siyasi parti liderinin Başbakan Erdoğan ile yaptıkları görüşmelerin ardından gazetecilerin sorularını yanıtlayan Talat, toplantıda hükümet kurma çalışmalarıyla ilgili olarak bugüne kadar yapılan çalışmalarla ilgili bilgi verdiklerini belirtti. Talat, Erdoğan'ın, **masaya oturup daha ayrıntılı durumu değerlendirmek ve müzakerelerin başlaması yönünde Türkiye olarak talepte bulunabilmek için KKTC'de bir an önce hükümet kurulmasını istediğini** aktardı. KKTC'de **hükümet kurulmasının Ankara için "olmazsa olmaz" bir şart olduğunu** kaydeden Talat, Erdoğan'ın da görüşmede bunu tekrarladığını söyledi.

3) Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Çankaya zirvesinde KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denктаş'ın görüşmeciliğinde Kıbrıs'ta müzakerelerin canlandırılması mutabakatının çıkmasının ardından, Kıbrıs'ta 1 Mayıs'a dek çözüm vurgusu yaptı. Bakü'ye uçarken gazetecilerin sorularını yanıtlayan Gül, **Kıbrıs'ta çözüm olmadığında daha sıkıntılı şeyler gelebileceğini** belirtti.

4) Ankara görüşmesinin ardından Talat ile kaldığı otelin 2216 numaralı odasında bir görüşme yapan; Karen Fogg'un iyi "koku alan" diye nitelendirdiği Murat Yetkin şunları yazdı:

"Konuşmanın sonu Talat'ın cep telefonu çalınca geldi. Telefonun ekranına baktı ve Kıbrıs Türkçesiyle "Ser-

dar, n'apan?" diye açtı. Ortak bir dostları gelmişti ve Serdar Denктаş birlikte yemeğe çıkmalarını teklif ediyordu. Talat ve oğul Denктаş, belli ki aralarındaki çoğu engeli kaldırmışlar ve el sıkışmaya hazırlar. Ankara'daki iç tartışmanın bitmesi hem Kıbrıs'ta çözümü, hem Türkiye'nin AB üyeliğini daha mümkün kılacak."

Sonunda biliyorsunuz 'N'apan' ile başlayan süreç Serdar ile Talat'ın hem hükümeti hem devleti 'ongarmasıyla' sonuçlandı.

5) Viyana'da yayımlanan sol eğilimli günlük Der Standard gazetesinin köşe yazarı Jürgen Gottschlich, KKTC'de hükümetin kurulmasına ilişkin makalesinde, Başbakan Mehmet Ali Talat'ın **"ikinci hedefinin KKTC'yi ortadan kaldırmak"** olduğunu ileri sürdü.

"Kuzey Kıbrıs'taki Cumhuriyetçi Türk Partisi CTP'nin 52 yaşındaki Başkanı Mehmet Ali Talat, pazartesi günü dünyada Türkiye'den başka kimsenin tanımadığı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Başbakanı olmayı başardı" diyen Der Standard gazetesinin köşe yazarı Jürgen Gottschlich, **"Talat'ın ikinci hedefinin, bu devleti ortadan kaldırarak, Kıbrıs'ın kuzeyinin 30 yıllık bölünmenin ardından, yeniden adanın güneyiyle birleşmesini sağlamak"** olduğunu iddia etti.

Avusturya basını kadar da mı konuyla ilginiz yok ki olayları doğru göremiyorsunuz ey geri zekalı 'işbirlikçiler'?

Sonuçta kıymetli okuyucu, müjdelere olsun yurdumun taşına toprağına, nur topu gibi bir hükümetimiz oldu.

Hükümet Protokolü şöyle:

"CTP ve DP'nin yetkili organları, temel amacı Kıbrıs Türk halkının uluslararası anlaşmalardan kaynaklanan hak ve çıkarları ile güvenliğini gözeterek ve geliştirerek, BM Genel Sekreteri'nin iyi niyet misyonu çerçevesinde,

hükümet ile Cumhurbaşkanı'nın birlikte ve uyum içinde yürüteceği Annan Planı'nı esas alan müzakere süreci sonunda Kıbrıs sorununu Mayıs 2004'den önce çözmek ve tarafların üzerinde mutabık kalacakları bir tarihte, eşzamanlı olarak referanduma sunmak olan ve Kıbrıs Türk halkını, AB normlarına uyumlu, çağdaş, demokratik, adil ve ekonomisi düzgün, sosyal refah düzeyi yüksek bir devlet düzenine kavuşturmak üzere, bir koalisyon hükümeti oluşturmaya karar vermişlerdir."

Protokolde, koalisyonun temel ilkeleri ise şöyle açıklanıyor:

1- İki parti, KKTC koalisyon hükümetinin tüm karar ve icraatlarında, Kıbrıs Türk halkının refah ve mutluluğunu esas alacaklardır. 2- Oluşturulacak hükümet, bir çözüme ulaşılmasında ve sistemimizin AB normları ile uyumlaştırılması sürecinde önemli fonksiyon üstlenen bir koalisyon hükümeti olacaktır. 3- Koalisyon hükümeti, çözüm ile oluşturulacak ortaklık temelinde; Kıbrıs Türk halkı ile Kıbrıs Rum halkının ve kurucu devletlerinin siyasal eşitliği, Kıbrıs'ın bütününde paylaşacağımız, kurucu devletimizde ise kendimizin olan egemenliği öngörmektedir. 4- Türkiye'nin uluslararası anlaşmalardan kaynaklanan garantörlük hakkının devamı gözetilecektir. 5- CTP-DP Koalisyonu, Kıbrıs sorununun çözümünde Türkiye ile karşılıklı görüş alışverişi ile ortak bir politika oluşturmayı ve Türkiye ile var olan ekonomik, sosyal ve kültürel ilişkilerin karşılıklı yarar ve dayanışma zemininde geliştirilmesini öngörmektedir. 6- Ülkedeki ekonomik, sosyal ve diğer sorunların aşılmasında, her iki parti, yeniden yapılanmanın, AB normları çerçevesinde gerçekleştirilmesi hususunda mutabık kalırlar. 7- Geleceğimiz demek olan gençliğe önem

verilecek; toplumsal cinsiyet ve fırsat eşitliği temelinde yeniden yapılanmaya gidilecektir. 8- Kıbrıs Türk halkının tümünü kucaklamayı arzulayan koalisyon hükümetinin her icraatı, şeffaf ve toplumun katılımına ve denetimine açık olacaktır. 9- Kıbrıs Türk halkı ve yönetiminin dış ilişkilerinin geliştirilmesine önem verilecek ve Kıbrıslı Türklerin Yunanistan'la, Kıbrıslı Rumların da Türkiye ile ilişkilerini geliştirmesine yardımcı olunacaktır.

Hükümet protokolündeki "Annan Plânı çerçevesinde 1 Mayıs'a kadar referandum ve çözüm" laflarıyla "Kıbrıslı Türklerin Yunanistanlailişkilerini geliştirmesinde yardımcı olunacak" laflarının altını çizim.

CTP-DP koalisyonu Kıbrıslı Türklerin Yunanistanla ilişkilerini geliştirecekmiş.

"Türkiye benim anavatanım değil diyen" Talat'tan zaten başka türlü bir şey beklenmezdi.

Öyle de; insan gene de Serdar'ın bu adamı iktidara taşımasına kolay kolay akıl erdiremiyor?

Peki "Devleti Tasfiye Hükümeti" Anan'ın Plânı temelinde Cumhurbaşkanı ile hükümetin görüşeceğini söylüyor ama....

.....Ama Anan'ın Plânı için daha bir ay önce "Bu bir ah-lâksız tekliftir. Ben imzalamam. Zorlarsa Ankara başka birisini bulur" diyen "Tasfiyesi Düşünülen DEVLET'in Cumhurbaşkanı" Denктаş bu "Devleti Tasfiye Hükümeti"nin protokolüne ne ölçüde bağlı kalacak?

Kalacak mı?

Yoksa CTP-DP başka bir Cumhurbaşkanı mı bulacak?

Yoksa DEVLET başka bir koalisyon mu?

12 Ocak 2004

Emir Nereden?

GÜZELYURT/KIBRIS: Kıbrıs'ta 'Devleti Tasfiye Protokolü'nün' altına imza atarak bir Fesih Hükümeti ayıbına ortak olan Serdar, ihaneti sindiremeyerek telefon eden ve 'Oyumu çaldın. Geri istiyorum' diyen partililerine 'Emir yüksek yerden. N'apalım?' diyormuş.

Emir deyince akıla gelen ilk makam asker.. Halbuki Serdar'ın telefondaki muhababına bunları söylediği gün sabah saat 10'da Genelkurmay'a davet edilen Recep Tayyip'e Genelkurmay Başkanı ve dört kuvvet komutanı tarafından verilen 'brifingde' söylenenler şunlardı:

"Annan Plânının müzakere edilebilmesi için gerekli değişiklikler şunlardır:

"KKTC'de ikamet eden Güney Kıbrıs Rum Kesimi'nden bir Kıbrıs vatandaşı, federal seçimlerde Kıbrıs Rum devleti adayları için, kurucu devlet seçimleri ve yerel seçimlerde de KKTC için oy kullanır" hükmü yeniden düzenlenmelidir. • Nüfus değişimi için 7-10. yıllar arası köy veya belediye nüfusunun en çok yüzde 7'si, 11-15. yıllarda yüzde 14'ü, 15. yıldan sonra da yüzde 21'i kadar ikamet hakkı tanınmasına ilişkin hüküm değiştirilmelidir. • Sınır ayarlaması yapılacak bölgelerden göç edecek insanların oranı en az düzeyde tutulmalı, sınır müm-

kün olduğunca düz bir hat üzerinde çizilmeli; doğal kaynaklar, zenginlikler ve toprak verimliliği dikkate alınmalıdır. • Mülkiyet konusunda, uluslararası hukukun yanı sıra toplumsal barış da dikkate alınmalıdır. • “AB içindeki temsiliyet” başlığındaki “Konu ağırlıklı olarak veya yalnızca kurucu devletlerin yetki alanına giriyorsa, Kıbrıs ya bir federal hükümet temsilcisi ya da Birleşik Kıbrıs Cumhuriyeti adına hareket etme yetkisi bulunması şartıyla bir kurucu devlet temsilcisi tarafından temsil edilebilir” hükmünde değişiklik sağlanmalıdır. • Annan Planı’nda yer alan karar alma yöntemine ilişkin olarak, “Parlamento kararları için iki Meclis’in basit çoğunlukla onayı gerekir” hükmü değişmelidir. • Türkiye’nin AB’ye adaylığından sonra aksine anlaşma olmadığı sürece asker konuşlandırma sürmelidir.”

Halbuki Talat-Serdar ortaklığındaki Tasfiye Hükümeti kuruluş protokolünde ne diyordu:

“Annan Planı’nı esas alan müzakere süreci sonunda Kıbrıs sorununu Mayıs 2004’den önce çözmek ve tarafların üzerinde mutabık kalacakları bir tarihte, eşzamanlı olarak referanduma sunmak....”

Halbuki ‘çözüm’ tek değil çok taraflı bir olgudur kıymetli okuyucu ve Helsinki 1999’dan sonra Yunan-Rum tarafının çözüme ihtiyacının olmadığı, görüşürmüş gibi yaptığı ortadadır.

Yunanistan ve Kıbrıs Rumları için ‘çözüm’ Rum tarafının AB üyeliğinin imzalandığı Selanik Zirvesi’nden itibaren gerçekleşmiştir.

Gerçekleşmiştir ki Simitis Selanik’ten adaya geldiğinde ‘Enosis’e ulaştık’ diyebilmiştir.

Karşı taraf görüşmeden neyi çözecektir Talat-Serdar ortaklığı? Neyi ve nasıl referanduma götürecektir?

Serdar son derece gözü kara bir tavırla ilk seferden Talât'ın boynuna sarılmış, rozet takdim etmiş ve Rahmetli Raif'in kemiklerini sızlatır bir şekilde onun ideali olan devletin temelinde dinamiti koymuştur.

Fakat bu sefer, politikayı öğrendiği için olsa gerek geçmiş CTP koalisyonunda yaptığı gibi boynuna CTP kaşkolu takıp sevincini Ortaköy barları ile paylaşmamıştır.

Serdar köprüleri atmış, gemileri yakmıştır.

Acaba bundan sonra 'Türk tarafında' seçime-seçmene ihtiyacı olmadığı için mi böyle davranmıştır?

Kurduğu hükümet 1 Mayıs'ta devletini yıkmayı amaçladığına göre bundan sonra Türk tarafında seçim meçim olmayacaktır ki Serdar olsun..

O tarihten sonra mutlaka Brüksel'deki AB organlarından birinde tahsiline ve hizmetlerine uygun bir iş verilebilir kendisine..

Peki 'emir' askerden değilse nereden geldi?

1. Amerika'dan geldi.. Washington Tayyip'e 'Gelmeden önce hükümet kurulsun, müzakere başlasın, Annan'ı ikna et, öyle gel' dedi.
2. Klosson ve Weston 'Tek zemin Annan Plânıdır' dedi.
3. Verhaugen 'Kıbrıs Türkiye'nin AB üyeliği için şarttır' dedi.
4. Gül; 'Kıbrıs çözülmezse çok sıkıntılar olur' dedi.
5. Talat Ankara'da Tayyip'le görüşmesinden çıkarken 'Başbakan hükümeti kurmamızı istedi' dedi.

Yâni bu kurulan hükümet kıymetli okuyucu AB/ABD/AKE-PE hükümetidir.

Hükümet Lefkoşa'da değil, AB ve ABD'nin bastırmasıyla AKEPE tarafından Ankara'da kurulmuştur.

Fakat Ankara Akepe demek değildir. Meraklıları 'Hangi Ankara?' yazımıza bir kere daha bakmalıdırlar.

Yâni Serdar'ın emir aldığı yer bellidir. AB'dir, ABD'dir, Akepe'dir.

Burada kazanan tek kişi vardır.

İlk günden itibaren 'devleti sattırmam' diyen Eroğlu.

Eroğlu'nun kendisi ile görüşen Talat'a yazılı olarak sorduğu ve cevap alamadığı 17 soru tarihi bir belgedir.

Bu soru pusulasını ibret olsun diye Serdar'a da yollamalıdır Eroğlu.

KKTC'nin bir anlamda 'Bağımsızlık Bildirgesi' olan bu sorulara Serdar ne cevap vermiştir, kaçını kabul etmiştir, hangi tavizleri vermiştir ki 'Satış Ortaklığı Hükümeti' kurulabilmiştir?

Eroğlu 'milli olmayanlarla' kurmadığı hükümetin keyfini çıkarmalı, milli olmayanlarla kurulan gayri milli hükümeti her saniye hırpalamalıdır.

Kıbrıs'taki Türkler artık Eroğlu'nun etrafında birleşmelidir.

Devleti kurtaracak tek siyasal güç UBP'dir.

Ve bu ortamda Güzelyurtlu sivil toplum örgütlerinin uçak kiralayarak Ankara'ya; ama Özkök Paşa'ya 'Güzelyurt'u vermeyin' ziyareti yapmak istemeleri çok önemlidir.

Kuvayi Milliye'nin Ankara'sı bundan böyle Kıbrıs'taki siyasal muhatabının; milli olmayanlarla hükümet kurmayan Eroğlu olduğunun farkına varmalıdır.

14 Ocak 2004

Gözün Aydın Türkiyem

Lefkoşa/KIBRIS: Gözün aydın olsun Türkiye'm.. Dünyanın tümünü karşına alarak ve 1571'den sonra ikinci defa 500'e yakın şehit bedel vererek yarısını aldığın ve "devlet" kurduğun Kıbrıs'ta bu kadar sene sonra İstiklâl Marşı söylemeyen bir adamı başbakan yaptın. Becerdin bu işi..

15 Ocak günü Anıttepe'de yapılan Dr. Küçük'ü anma töreninde Serdar'ın "Başbakan" yaptığı Talât, bandonun çaldığı İstiklal Marşı'nı "bütün devlet erkânının gözleri önünde" söylemedi.

Ve ne yazık ki bu adam üniversiteyi de Türkiye'de okumuş..

Serdar, muhtemelen törendeki komutanlara karşı duyacağı mahcubiyetten anmada bulunmadı.

Peki Serdar başka yerlerde başka vesilelerle mutlaka karşılaşacağı komutanların yüzlerine nasıl bakacak?

Kolombiyalı Møndragon'a bakın, Langa ile yapılan maçtan önce bile İstiklâl Marşı'nı söylüyor da adı Türk olan, GİRNE doğumlu, ODTÜ mezunu Talat söylemiyor..

Talât'in Öcalan'dan ne farkı vardır?

'Tanımadığı' ülkenin başbakanı Talat'a neden kutlama mesajı göndermiştir Powell?

Bu işte büyük başarısı görülen bütün kurumlarıyla "Helâl olsun sana Türkiye'm".

Eminim sen aynı şartlarda aday olsa Bayhan'ı bile seçer, seçtirirdin..

AB/ABD/Akepe koalisyonunun şarkısını söyleyen Talât-Serdar ikilisi ısrarla Ankara'nın böyle istediğini söylüyorlar..

Fakat gözden kaçırdıkları bir şey var.. Çok önemli şeyler var..

1) Bir haftadır Güzelyurt kıpır-kıpır. Güneyden gelen ve para ile satın alınan çingenelerle, Kürtlerin üç kağıdı Güzelyurtluları rahatsız etmiştir.

İlçenin TKP-CTP dahil dört parti başkanı Güzelyurt'un verilmemesini öngören bir deklarasyonu imzalamış, DP ve UBP'li başkanlar ve muhtarlar bunu Cumhurbaşkanı, Büyükelçi ve Kolordu Komutanına takdim etmişlerdir.

Ankara'ya gelip 'Genelkurmay'a da bu muhtırayı verme teşebbüsleri vardır.

Toplum rahatsızdır ve kulak verilmesi gerekir.

2) Ankara; Esenboğa'dan şehre giderken içinden geçtiğiniz Pursaklar beldesi değildir. Ankara Recep Tayyip'in Ankara'sı da değildir.

Türkiye'nin % 66'sı Recep Tayyip'in karşısındadır.

Siz % 34'e güvenerek bu % 66'yı karşınıza alırsanız yanlış yapmış olursunuz..

Yönünüzü gene Anıtkabir'e dönün siz.

Denктаş şimdiye kadar kırk yılı aşkın iç ve dış politik mücadelelerinde Türkiye'yi arkasına almaya, kırmamaya özen göstermiştir.

Şimdi Denктаş da zor durumdadır, ihanete uğrayan Eroğlu ile beraber en zor durumdadır.

Ankara'da şeklen Akepe siyasi iktidarı vardır.

Fakat “siyasi iktidarın” sadece iktidardaki parti demek olmadığını Denктаş bilmez mi?

Biz “Gerekirse Anadolu halkını arkama alır mücadeleleme devam ederim” diyen Denктаş’ı çok sevmiştik.

Anadolu’nun net % 66’sı, brüt olarak da % 34’ü arkanızdadır Sayın Denктаş.

Ve bu net-brüt büyük çoğunluk; ailenin yaramaz çocuğu, duygu sömürüsü yaparak otoritenizi istismar ve sizi ele-güne karşı mahcup eden Serdar’ı “dinlenmeye alarak” Eroğlu ile işbirliği yapmanızı anlayışla karşılayacaktır.

Çünkü Türkiye; “Kendi devletimi elimle yıkmam.. Devleti teslim projesi olan Anan’ın Plânı’nı baz olarak kabul eden, Türkiye’yi istemeyen CTP ile koalisyon yapmam” diyen Eroğlu’nu da seviyor artık.

Türkiye Kıbrıs’ı belki en az 1974 kadar önemle izliyor.

Çünkü geline bu noktada Kıbrıs sadece Kıbrıs değildir.

Türkiye’nin Brüksel tarihiyle sokulacağı cemaat kültürünün, bin parçaya bölünerek dönüştürüleceği yeni federasyonun giriş kapısı Kıbrıs’tır.

Kıbrıs’tan çekilerek çözülmeye başlanılacak yumağın ucu Türkiye’nin parçalanmasını sağlayacaktır.

Avrupalı Hristiyan demokratlardan mülhem ‘Müslüman Demokrat’ olmaya soyunan Akepe; doktriner Marksist, bölücü, işbirlikçi, ‘adalı’ Talât ile işbirliği içindedir.

Akepe milletvekilleri son seçimlerde AB/ABD’lilere paralel olarak köy ve kentlerde Anan’ın Plânı’nın propagandasını yapmışlardır.

Akepe, AB ve ABD’den gelen talimatlar doğrultusunda Kıbrıs kilidinden başlayarak Türkiye’nin başına çorap örmek hazırlığı içindedir.

Denktaş bu ayıba ortak olmamalıdır.

“İstifa eder halkımla beraber, Anadolu ile beraber gerekirse mücadeleye sıfırdan başlarım” diyen Denktaş, Eroğlu ile beraber Kıbrıs Türkleri'nin % 80'ini; Türkiye Türklerinin de % 85'ini arkasına alacağını bilmelidir.

En kuvvetli ateş milli mücadele ateşidir.

Kyrenia'lılar, Potamyalılar bu ateşin karşısında duramazlar.

Ve inanın; bu defa Kıbrıs'tan başlayacak bu ateş AB kapısında bölünmeye giden Türkiye'yi de dalga dalga etkisine alacaktır.

Kibriti ilk çakan kişi olmak az şey midir?

16 Ocak 2004

Haç Filan Değil Düperüz İstavroz

GİRNE/KIBRIS: Harekattan otuz sene sonra Kıbrıs'ta toplumun fotoğrafını çekmeye çalışan "toplum ve siyaset mühendisi" emekli albay her geçen gün şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu.

O soğuk 74 kışının, ateş böcekleri gibi güneşe üşüşülen تنها ve sessiz Pazar öğleden sonraları Girne limanında kordonda karşıdan üç, bilemedin beş kişi gelirdi. Daha Gümrük binasından sonraki mendirek 'piyasa' için kullanılmıyordu. Limasol'un Türk esnafı yeni yeni limandaki dükkân-restorancafe'lere yerleşiyor, rafların-tezgâh üstlerinin tozunu alıyor, yavaş yavaş tabelâlarını takıyordu.

Girne'de kalıp kaçamayan Rumlar BM nezaretinde Dome-Hotel'e sığınmış, biraz meraklı olanları ise alt katın balkonlarında oturup Girne'nin bu yeni efendilerini hınç dolu hareketsiz gözlerle seyrediyordu.

Biz de onlara kafesteki nesli tükenmiş uzay yaratıkları gibi bakardık.

Yeni efendiler; Girne'ye yerleşen Limasol Türkleri ile yıllar yılı Girne'yi Saint Hilarion burçlarından seyreden Lefkoşa, Magosa, Lefke Türkleri ve izine çıkmış az sayıda 'mahcup' Türk Barış Kuvvetleri mensubu erler idi.

85'e gelindiğinde ise 'devlet' ilân edileli iki yıl olmuştu.

Girne iç limanında 'karşıdan gelen'ler on kişi olmuştu. Üçü Kürtçe, ikisi Arapça konuşuyordu. Yerlerde oturuyor, taşların üzerinde yatıyorlardı. Black Label'a lahmacunun eşlik ettiği acayip bir kültür yerleşmeye başlamıştı. Daha o zaman, sanki İstanbul veya Ankara'da gece ellerinde içki bardağı ile sokaklarda gezerlermiş gibi, kaldırımları bar tezgâhı haline getiren sonradan görme pespayelerin istilâ hareketi başlıyordu.

74'ten tam 30 sene sonra 2004'te ise Girne kordon boyunca güneşli bir Pazar günü karşıdan gelenlerin sayısı yirmi idi.

Bunların on'u Rumca; dördü Kürtçe, üçü Arapça konuşuyordu.

Dome Hotel benzetmesi tersine dönmüş, şimdi Rumlar diğerlerine başka dünyalardan gelmişlere bakılan üslûpla bakıyordu.

Yok.... Üslûp filan da yoktu bakışlarında.. Boyunlarında nal kadar istavrozlarıyla ve mal sahibi pervasızlığı ile dolaşıyor, kaldırım üstlerine park ediyor, kebabçılarda bağıra çağırıyor konuşuyorlardı.

Hayrettir, en ufak bir tepki de görmüyorlardı.

2004'ün Girne'sinde eller ve cepler birbirine karışmıştı.

Kuzey'in her tarafında eller ve cepler karışmıştı. Üç büyük şehrin kavşaklarında "2004'te Avrupalıyız" yazan bill-board'lar vardı.

Kıbrıs Türkleri 'kahve içmeye' Avrupa'ya; yâni güneye geçiyorlardı.

Kuzeyde bol bol bulunan her şeyi alabilmek için güneyin dükkanlarını tercih ediyorlardı.

Yâni Türkiye Cumhuriyeti'nin aktardığı paranın bir kısmı Rumlara gidiyordu.

“Toplum Mühendisi” emekli albay 2004’te üç şeye çok şaşırdı.

1. Rum basınında yer alan haberlere göre, kapıların açıldığı günden 17 Ocak 2004 tarihine kadar, Kıbrıslı Türklerin aradaki büyük nüfus farkına rağmen Güney Kıbrıs’ı toplam 1 milyon 440 bin kez ziyaret ederken, Kıbrıslı Rum ve diğer yabancıların KKTC’yi ziyaret sayısının 1 milyon 170 bin olmasına;
2. Kuzeye geçen Rumlara tepki göstermek bir yana “ziyaret ve pervasızlıklarının” olağan karşılanıyor olmasına..
3. Kuzeydeki kuyumcu vitrinlerinin yarısını istavrozların kaplamasına..

2004 fotoğrafının siyaset bölümüne gelince..

AB/ABD/AKEPE desteği ve baskısı ile kurulan CTP-DP koalisyonunun İstiklal Marşı söyleme özürlü Başbakanı Talat 15 günlük yasal süresinin son bir saati içinde kabinesini Denктаş’a sundu.

CTP’nin bütün bakanlarının “dışarıdan” olacağı önceden açıklanmıştı. Hem komünist disiplin, hem milletvekillerinden kimsenin küsmemesi üzerine bina edilen sistem CTP’de kolay kabul gördü.

Fakat DP bu duruma hazırlıksız yakalandı. Üstelik klâsik UBP koalisyon ortaklığından bir gecede 180 derecelik u dönüşü ile CTP’ye payanda olunması hem milletvekilleri, hem tabanda daha hazmedilememişken CTP modeli dışarıdan bakanlık uygulamasının problem yaratacağı baştan belli idi.

DP’nin üç bakanının, milletvekili seçilmek için yasal olarak gerekli üç yıl adada ikamet koşuluna uymadıkları ortaya çıktı.

Denктаş kabul etmese Talat’ın süresi dolmuş olacak ve görevin Eroğlu’na verilmesi gerekecekti.

Denktaş içinde bulunulan konjonktür icabı siyaseten yapacaklarının bittiğine hükmetti ve bir anlamda işe hukukun el koymasının yolunu açtı.

Belki eğrisi doğrusuna denk geldi. CTP'ye başlangıçta görev verilmesi idi, uluslar arası kamuoyu ve Akepe klasik bir Denktaş prodüksiyonu ile karşılaştıklarına hükmedecekler, ortam gerginleşecek ve kaçınılmaz bir muhtemel ikinci seçimde Annan'cı cephenin kemikleşmesine yol açılacaktı.

CTP'ye "buyur yap" denilmesi şimdiden parti ve blok içinde anlaşmazlıkları su yüzüne çıkarmıştır. CTP Denktaş'ın görüşmecilikten alınması ilkesinden "durum icabı" çark etmiş, Doğal ortağı Akıncı da desteğini sırf bu yüzden çekmiştir.

KKTC Anayasası'na milletvekili seçilebilmek için üç yıl adada ikamet şartı konmasının ilginç bir hikâyesi vardır.

Daha KTFD döneminde Türkiye'den ithal bir emekli subayın (İsmail Tezer-Üçok) bir ay içinde parti kurarak seçimlere katılması ve iki milletvekilliği çıkararak "denge unsuru" olması zamanın sol partileri TKP-DHP ve CTP tarafından tepki ile karşılanmış ve onların çabası ile KKTC'nin anayasasına ilgili madde ilave edilmişti.

Kader şimdi bu partilerin ardıllarının karşısına aynı maddeyi çıkarmıştır.

DP "adaya dönen evlatlarımıza neden engel oluyorsunuz?" popülizmi yapmaktadır.

"Adaya dönmek isteyen evlâtlarımız" edebiyatı biraz karıştırılınca altından Derviş modelinin soluk işaretleri çıkmaktadır.

Söz konusu üç bakanın ikisi Avrupa Yatırım Fonu ve FAO gibi çok uluslu yabancı kuruluşlarda etkin görevlerde bulunmuş kişilerdir.

Derviş de Türkiye'ye Dünya bankası ve IMF'den "görevli" olarak gönderilmemiş miydi?

İstiklal Marşı özürli Başbakan Talat ilk demecinde "BRT ve DAÜ (Doğu Akdeniz Üniversitesi) toplumu bölüyor" demiştir.

BRT dediği; 1963 mücadelesinin efsanevi Bayrak Rad-yosudur.

"Kıbrıs Türk Mücahidinin Sesi" Bayrak..

Toplumu mukavemet ruhu etrafında toplayan Bayrak..

TMT'ci BAYRAK..

Talat'a tabii bu zor gelmektedir.

Talat Bayrak'a katlanamaz ve İstiklal Marşı söyleyemeyen Kıbrıs'ın kuzeyini Rumlar nal kadar istavrozlarıyla işgal etmektedirler.

Akepe de buna çanak tutmaktadır.

Kıbrıs'ın kuzeyi kocaman bir kumarhane olmuştur. Son olarak "Tatlıses Casino" da Girne'nin gece hayatına "renk katmıştır".

Rumca yazılar kışla-garnizon kapılarına kadar sirayet etmiştir.

Rumca bağırış çağırışlar adanın kuzeyinde uykumuzu bölmektedir.

Kırılmış saçlarıyla orta yaşının ilk gençliğini yaşamakta olan "toplum ve siyaset mühendisi" emekli albay Kıbrıs'taki eski mücahit arkadaşlarıyla beraber; Kıbrıs bağlamında ihaneti ortaya çıkaran "genç" Orgeneral Hurşit Tolon'a saygılarını arz etmektedir.

Bu "uyarı"nın; Akepe'nin tezgâhını da bozmasını bütün kalbiyle ümit etmektedir.

18 Ocak 2004

İncir Ağacı

GÜZELYURT/KIBRIS: İncir ağacının kökleri arsız ve pervasızdır kıymetli okuyucu, kayayı bile deler... Onun için tarihin en eski çağlarından beri han, hamam, köprü, çeşme gibi büyük yapıların, hâtta evlerin yakınına incir dikilmez. Çünkü bir süre sonra kökleri yapının temeline nüfuz eder, temiz ve kirli su yolları ile temeli tahrip eder. Temeli yıkılan yapı da bir süre sonra çöker.

İşte o yüzden "Ocağına (evine) incir dikmek" o devirlerden beri en popüler beddua olagelmıştır.

Ben İncirlik Üssü'nün ismindeki bu benzerliğin Türkiye için bir uyarı olması gerektiğini düşünüyorum.

Çünkü İncirlik giderek Türkiye'nin temeline konulan bir dinamit haline bürünmeye başlamıştır.

İncirlik'teki; önce Türk kamuoyundan özenle gizlenen, sonra da Allah'tan ve yine her zamanki gibi yabancı basın sayesinde öğrendiğimiz 'rotasyon'la beraber ve ona paralel olarak birbiri ardı sıra meydana gelen garip olaylar mide bulandırmaktadır.

1. Yunanistan: Papandreu, a) Batı Trakya'yı ziyaret etmiş ve 'Türlere uzun zamandır haksızlık yapıldığını' itiraf etmiştir, b) Türkiye'ye de karşılıklı silah indirimi teklif etmiştir, c) Barthameos'u Küba'ya göndererek hem Ekümenikliğinin tanınma-

sını hem Yunanistan'ın bağlantısızlar nezdinde itibarının artmasını sağlamıştır.

Gül önünü arkasını araştırmadan ve her zamanki gibi gülererek, Yunan hayranı yalaka basınla beraber teklifin üzerine pat diye atlamıştır.

Fakat a) Önümüzdeki seçimlerde bağımsız adaylar için ülke genelinde uygulanacak olan ve Batı Trakya'lı Türk adaylar için konulduğu apaçık meydanda olan %3'lük oy barajına bölgede duyulan tepkiyi es geçmiştir; b) Rum Kesimi'nin önümüzdeki günlerde bir emrivaki yaparak AB üyesi ülkelerle beraber KKTC ve Türkiye arasındaki uluslar arası sularda hava ve deniz araçlarıyla düzenleyeceği 'mülteci operasyonu'na ses çıkarmamıştır, c) Barthalemeos'un Yunan desteği ile yaptığı huruç hareketine de hiç bir şey dememiştir.

Bahse konu bölgeye Rum botları ilk defa gelecek ve 'devriye' gezecektir.

Barthalemeos Castro tarafından devlet başkanı gibi karşılanmış, kendisine de Patrik tarafından Kutsal Haç takdim edilmiştir.

2. Kıbrıs: KKTC'de İstiklâl Marşı söyleme özürlü Talât'ın başkanlığındaki hükümet daha güven oyu almadan; ve bugünkü (23 Ocak) MGK toplantısından önce; Recep Tayyip'in de Davos ve Washington ziyaretlerinden önce Weston ile Fischer Türkiye'yi ziyaret etmişler ve a) Kıbrıs, b) Leyla Zana konularında uyarılarda bulunmuşlardır.

Bilhassa Weston'un âni gelişi içerik ve zamanlama yönünden mide bulandırıcıdır.

3. Irak: Bahram Salih, Orgeneral Başbuğ'un 'Kanlı olur' uyarısına hem de Ankara'da cevap yetiştirmiş, 'Komşularımız işçilerimize karışmasın. Kerkük bizim içişimizdir' demiştir.

Ben Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Başbuğ'un basın brifinginde söylediklerine çok önem veriyorum.

Ve Başbuğ'un söyledikleri ile Yunanistan-Rumlar-Kürtlerle değil, doğrudan Amerika'ya mesaj verdiğini düşünüyorum.

Geçen sefer de öyle olmuş; ikinci tezkere çıktıktan sonra Kürtlerin 'Türk askeri ancak bizim belirleyeceğimiz güzergahtan geçer, güvenliğini de biz alırız' feryatlarına 'Türk askeri istediği yerden geçer, güvenliğini de kendi silahı ile kendi sağlar' cevabını vermiş ve mesajı Amerika almıştır ki bölgede yaratacağı karışıklıkları düşünerek Türkiye'den asker istemekten vaz geçmiştir. Siyaseten bu olasılıkları düşünemeyen Recep Tayyip de elinde tezkere ile kalakalmıştır.

Ben bu sefer de Başbuğ'un 'Kanlı olur' uyarısını Kürtlere değil, doğrudan Amerika'ya yaptığını düşünüyorum.

O Amerika'daki, Irak'taki sivil yöneticisi Bremer Türkiye'nin Bağdat Büyükelçisini muhatap kabul etmemektedir.

Ama Irak'taki Amerikan işgal kuvvetleri İncirlik'i kapsam-
lı olarak kullanmayı iyi bilmektedir.

Türk dış politikasını karanlıkların bastığı, yabancı ülkelerle yapılan bütün düzenlemelerin gizli kapaklı kotarıldığı bir zaman aralığında, kapsamlı ve kamuoyunu en güvenilir kaynaktan ve birinci elden bilgilendirme toplantısında Irak'taki ABD kuvvetlerinin rotasyonu ve 10. Tanker Üs Komutanlığı/İncirlik'in kullanılması ile ilgili gelişmeler hakkında da bilgi veren Orgeneral Başbuğ, ***İncirlik'in kullanımının; NATO Antlaşması'ndan kaynaklanan yükümlülükler ve Türkiye-ABD arasındaki Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) ile sağlanan eğitim imkanları ile sınırlı kaldığını ifade etmiş*** ve "Üssün bu iki maksat dışında kullanılması ancak Türkiye'nin açık izni ile gerçekleştirilebilir" demiştir.

ABD Avrupa Kuvvetleri Komutanlığı'nın, 28 Kasım 2003 tarihli yazısı ile Genelkurmay Başkanlığı'ndan Irak'ta konuşlu bulunan ABD personelinin İncirlik üzerinden rotasyonunu talep ettiğini bildiren Başbuğ, sözlerine şöyle devam etmiştir:

“ABD, anılan Üssü transit merkezi olarak 01 Ocak-30 Nisan 2004 tarihleri arasında kullanmak istemiştir. Rotasyon, Irak-İncirlik-Avrupa/Amerika istikametinde olmak üzere tek yönlü olarak uygulanmaktadır. İncirlik'e inen transit personel burada en fazla 24 saat kalmaktadır. İncirlik dışına çıkışları söz konusu değildir.

ABD tarafından gelen bu talep, Aralık 2003 ayı içerisinde Başbakanlığa ve Dışişleri Bakanlığına iletilmiştir. Hükümet Sözcüsü, Adalet Bakanı Sayın Cemil Çiçek'inde açıkladığı üzere, Başbakanlık bu isteği; 22 Mayıs 2003 tarihli 1483 sayılı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Kararı'na dayanan 23 Haziran 2003 tarihli 5755 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı çerçevesinde uygun görmüştür. Başbakanlıkça 16 Aralık 2003 tarihinde yayınlanan yazı ile, rotasyon faaliyetinin Dışişleri Bakanlığı'nın koordinatörlüğünde, Genelkurmay Başkanlığı'nca belirlenecek ilkeler ve usullere uygun olarak yürütülmesi direktifi verilmiştir.”

Orgeneral Başbuğ, “İncirlik Üssü'nün ABD tarafından Irak'taki askerlerinin rotasyonunda kullanımı için TBMM Başkanı Arınç tezkere gerektiğini söyledi. Sizin görüşünüz ne?” sorusuna da şu karşılığı vermiştir: ***“Biz Genelkurmay olarak, İncirlik Üssü'nün Irak'ta bulunan ABD personelinin rotasyonu maksadıyla kullanılmasını, Türkiye'nin milli menfaatleri açısından uygun bulmaktayız. 5755 Sayılı Bakanlar Kurulu kararı var. Bu karar, 23 Haziran 2004'e***

kadar geçerlidir. Kararı iyi incelerseniz 10. Tanker Ana Üs Komutanlığı İncirlik'in, ABD personelinin rotasyonu maksadıyla kullanılmasına Bakanlar Kurulu'nun izin verdiğini görürsünüz."

İncirlik'in kanunsuz kullanılma bağlamında çoğu kimse'nin 'Genelkurmay bu çıkışıyla Akepe'yi akladı' diye düşündüğü bir ortamda ben tamamen aksi fikirdeyim..

Başbuğ'un söylediklerinin satır araları iyi okunduğunda şunları dediği görülmektedir:

1. ABD tarafından Genelkurmay'a yapılan talep 2003 Aralık ayı içinde Başbakanlığa ve Dışişleri Bakanlığına iletilmiştir. Başbakanlık da talebi altı ay önceki 23 Haziran 2003 tarihli 5755 sayılı bakanlar kurulu kararı çerçevesinde mütalaa etmiş ve koordinasyon görevini Dışişleri Bakanlığı'na; uygulamayı da belirleyeceği ilke ve usuller içerisinde Genelkurmay Başkanlığı'na vermiştir.

Yâni kıymetli okuyucu karar askeri değil, siyasi bir karardır. Minare Aralık'ta çalınmıştır.

Meğer kılıf ise bunu ve kimbilir daha başka neleri karşılamak üzere Haziran'dan itibaren hazır bekletiliyormuş..

2. Başbuğ; bu kadar geniş kapsamlı bir tahmil ve tahliye operasyonu için tezkere gerekip gerekmediği konusuna hiç girmemektedir, zaten işi de o değildir. Başbakanlığın verdiği kararı, dışişlerinin koordinatörlüğünde bakanlar kurulu kararına göre uyguladıklarını söylemektedir.

Karar nasıl siyasi ise karar için tezkere gerekip gerekmediği de hem siyasi hem hukuki bir konudur, katıyen askeri değildir.

Bu ön kabulden sonra geliyoruz Başbuğ'un can alıcı ***'Biz Genelkurmay olarak, İncirlik Üssü'nün Irak'ta bulunan***

ABD personelinin rotasyonu maksadıyla kullanılmasını, Türkiye'nin milli menfaatleri açısından uygun bulmaktayız' saptamasına..

Sayın Orgeneral ile ne yazık ki aynı fikirde değilim..

Bakın şu sözler Bahram Salih tarafından 14 Ocak 2004 günü (NTV) söylenmiştir:

“Biz zaten 10 yıldan beri bağımsızız. Bunu da ABD ve Türkiye'nin İncirlik Üssü vasıtasıyla bize sağladığı korumaya borçluyuz”

Kaya kadar ağır bu saptamaya rağmen yine de **‘Biz Genelkurmay olarak, İncirlik Üssü’nün Irak’ta bulunan ABD personelinin rotasyonu maksadıyla kullanılmasını, Türkiye'nin milli menfaatleri açısından uygun bulmaktayız’** sözünün söylenmiş olması bizi bu sözlerin arkasında nelerin olabileceği konusunda ince ince fikir egzersizi yapmaya zorlamaktadır.

Başbuğ’un özenle altını çizdiği konulara bakalım..

1. Irak’taki bir federal yapı eğer gerçekleşirse özellikle etnik kökene dayalı ilkelerle olursa, Irak’ta geleceğin çok zor ve kanlı olacağını ifade etmek mecburiyetindeyiz.
2. Türkiye Kıbrıs’ta 2004 Mayıs’ına kadar çözüme ulaşılmasını istemektedir. Ancak çözüm için uzun müzakere/ler gerekiyor. Türkiye’nin vazgeçilmezleri belirlenmeli..
3. Irak’ın kuzeyindeki terör örgütü PKK’nın silahlarını bırakarak Türkiye’ye teslim olması konusunda ABD Türkiye ile tam uyum içinde değildir. ABD zamanlama açısından beklentilerimize tam cevap vermiyor, ama olaya iyimser olarak bakıyoruz. Irak’ta federatif bir yapı sorunları çözmeyecektir, etnik ve dini farklılıklar istenmeyen olaylara neden olabilecektir.

4. Türkiye Afganistan ve Irak'ta NATO kapsamında görevler alabilecektir.
5. Adı geçen kişinin (Başbakanlık Müsteşarı) seslendirdiği düşünceler konusunda TSK'nın görüşleri herkes tarafından bilinmektedir. Bundan fazla bir şey de söylemek istemiyorum.
6. Kamu Yönetimi Reformu ile ilgili Genelkurmay görüşü Başbakan'a iletilmiş ve konunun yakından takip edilmektedir.

Son iki konu iç politika ile ilgili olup bu yazının konusu dışındadır.

İncirlik'in Amerikan işgal kuvvetleri tarafından kullanılması'nın Türk milli menfaatlerine uygun olabilmesi için ben karşılığında a) Irak'ta Türkmenlerin haklarının gözetileceği; b) Kıbrıs'ta Türkiye'nin vazgeçilmezlerinin dikkate alınacağı; c) Amerikan işgal kuvvetlerinin PKK mücadelesi konusunda Türkiye ile zamanlama dahil her konuda uyum içinde olacağı uygun çözüm tâvizlerinin alındığına inanmak istiyorum.

Ki Başbuğ bu konulardan söz etmiştir.

Evet bunlar Türkiye'nin milli menfaatleridir.

Ve eğer İncirlik bunlara ulaşılması karşılığında Amerikan askerlerinin kısa süreli kullanımına açılmışsa milli menfaatlere uygun kullanılıyor demektir.

Kullanım karşılıksız ise hesabını millete, tarihe ve bayrağa karşı veremezsiniz.

Ben bu rotasyon sırasında yine de en az Brezilya kadar milli onur sergileneceği inancını taşımak istiyorum.

Brezilya biliyorsunuz ülkeye giren Amerikan vatandaşlarına karşı; Amerikalıların ülkeye giren yabancılara reva gördüğü muamelelerin aynıyle mukabelede bulunuyor. Amerika-

lıları havaalanlarında sorguluyor, parmak izlerini alıyor, fotoğraflarını çekiyor.

Muhteremlerin ağırına gidiyormuş.

İncirlik'e inen her Amerikan askerinin (rotasyon karşılıklı geliş-gidiş demektir. Hem gelen hem giden birliklerin bulunduğu bir uygulama nasıl 'tek taraflı' olarak nitelenebiliyor anlayabilmiş değilim) fotoğrafı çekilip parmak izi alınmalıdır.

İncirlik Türk toprağı değil midir? Türk pasaport kanunları geçerli değil midir?

Peki hepsinden vaz geçtim.. Ancak tek bir şartla..

Kürt hayranı, Türk düşmanı, 11 askerimizin başına çuval geçiren Albay Mayville de doğal olarak ülkesine dönmek için İncirlik'i kullanacak..

Onun İncirlik ziyareti sırasında başına çuval geçirip fotoğrafını Türk basınına dağıtırsanız ellerinizden öperim paşam..

İncirlik de işte o zaman hakikaten 'Türk milli menfaatlerine uygun' kullanılmış olur.

Milli menfaat dediğiniz böyle olur.

20 Ocak 2004

Kıbrıs'ın Fırıldakları

LEFKOŞA/KIBRIS: Kıbrıs'ın hellimi, mulihyası (mülhiye), peksemeti, kolakası ve Ortaköy fırınlarının fıstığı meşhurdu(r) kıymetli okuyucu...

Daha doğrusu öyle bilirdik.

'Anan'ın Plânı' çıktığından beri bir de fırıldaklarının ve fırıldaklığın 'in' olduğunu öğrendik.

En büyük fırıldak Başbakan Mehmet Ali Talât..

Halbuki iktidar olana kadar söyledikleri ile TIKKO'CU; KÖGEFCİ ODTÜ'lü öğrencilik yıllarından itibaren savunduklarının tek farkı yoktu.

Seçimlerden önce meydanlarda 'Anan'ın planı değiştirilmez ise bu hali ile bile imzalarız' diyen Talât seçimlerden sonra TOBB'nin Ankara daveti sırasında ise gözlerimizin içine baka baka şunları söyledi:

'Ne bahasına olursa olsun, çözüm olmaz. Hangi kazanımlar verilecek bakılacak. Ancak siyasal eşitlikten, Türkiye'nin etkin garantörlüğünden, iki kesimlilikten vazgeçmeyeceğiz.'

Seçimi kaybeden Eroğlu ile Cumhurbaşkanı Denктаş'ın söyledikleri de temelde bunlar değil miydi?

Diğer fırıldak'ın, 'İstiklâl Marşı söyleme özürü' Talat'ı başbakanlığa taşıyan muhterem olduğunu herkes biliyor.

Fırıldakların bir diğeri ise önce Denктаş muhalifi, sonra Denктаş'ın danışmanı, sonra ise yine Denктаş muhalifi Doğan Harman..

Fakat daha on sene önce Saray Otel'de Denктаş'ın bir konferansı sırasında Denктаş konuşmaya başlarken salonu terk ederek; 'Ne söyleyeceğini biliyorum. Seni dinlemekle boşa geçirecek vaktim yok' diyecek kadar azılı Denктаş muhalifi 'solcu' Sabahattin İsmail, şimdilerde 'Ulusal Halk Hareketi'nin yayın organı Volkan'da baş yazı yazıyorsa başka 'fırıldakizm'cilere şaşırmaya ne hâcet?

Fırıldaklığın ikinci ayağı Türkiye'de..

14 Aralık'tan önce de bu ülkede bir başbakan vardı. Ama Karen Fogg-Bush çocukları Eroğlu'na hiç itibar etmez, Kıbrıs söz konusu olunca istemeye istemeye de olsa hep ve daima Denктаş'a başvurulardı.

14 Aralık'tan sonra Talat başbakan olunca Denктаş'ın pabucu dama atıldı, KKTC'de de bir başbakanlık makamı olduğu hatırlandı.

Çünkü o koltuğa kendileri ile aynı kabileden Talat oturmuştu.

Önce TOBB, sonra TESEV muhtereme tuz alıp koştular. Şimdi Talat baş rolde, yanında da ayıp olmasın diye figüran Serdar her hafta şonu Ankara-İstanbul sosyetesine takdim organizasyonlarında AB/ABD destekli ve kerameti kendinden menkul STÖ'lerin delaletiyle boy gösteriyorlar.

Serdar, güvenoyu yoklamasında 6 sandalyeli BDH'nın tutumunu seyrettikten sonra bile hala CTP-BDH gerçek koalisyonunu 7 sandalyesiyle dışarıdan destekleyen bir stepne konumuna indirgendiğini acaba göremiyor mu?

Bakin Fogg'un 'iyi koku alan'larından Murat Yetkin ne diyor:

“Önceki akşam TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklioğlu'nun davetlisi olarak Ankara'ya gelen KKTC'nin yeni Başbakanı Mehmet Ali Talat ile geniş bir gazete-televizyon temsilcileri grubuyla yemek yedik. Bağımsız bir siyasi kişilik olarak nedense algılanmayan Derviş Eroğlu'ndan sonra, Talat'ın Ankaralı gazetecilerle iyi bir ilk temas kurduğu söylenebilir.” Eroğlu'nun suçunu gördünüz mü?

Bağımsız değilmiş.

Doğru.. Eroğlu 'Türkiye' bağımlısıdır.

Peki Talat?

AB/ABD/Akepe işbirlikçisi ve bağımlısı olmaktansa Türkiye bağımlısı olmak daha tercih edilebilir bir özellik değil mi?

Mehmet Ali sülalesinin bir diğer üyesi Birand da bakın sahip olduğu geniş jeopolitik ilmine dayanarak nasıl stratejik ahkâmlar kesiyor...

Mehmet Ali Zade Birand stratejik yâveler yumurtlayacak ama Tolunoğullarından kırk yıllık asker Hurşit Paşa 'hain'in tarifini bile yapamayacak..

Bakın Birand Davos'tan yazdığı 'Dış Politika, Ne Devlet Ne De Allah Emridir...' başlıklı yazısında ne diyor:

“Ülkemizde son derece yanlış bir inanış var. Buna göre, dış politika hükümetlere bırakılmayacak kadar önemli konulardır. Özellikle, Kıbrıs, Ege, Ermenistan veya Irak gibi konularda bir Devlet Politikası vardır. Bu politikalar Devletin tüm kurumları tarafından tartışılarak oluşturulmuştur ve değiştirilemez. Bazı çevrelerde hep aynı sözleri duyarsınız: ‘Devlet politikalarını her önüne gelen hükümet değiştiremez. Bunlar ancak her kurumun onayı ile değiştirilebilir’.

İşte en büyük yanılgı budur. Tam aksine, dış politikalar, günün koşullarına göre sürekli değişir. Üstelik Türki-

ye kadar “Devlet Politikası” diye adlandırdığı nice politikalarını, günün koşullarına göre ya değiştirmiş veya uygulamaktan vazgeçmiş bir başka ülke de yoktur. Gelin bir kaç örneğine bakalım... Irak’ ta askerimiz kalın kalın kırmızı çizgiler çizdi. Bugün ise, kırmızı çizgilerin hemen hemen tamamının yeşile dönüştüğünü görüyoruz. Nerede kaldı Devlet Politikası? Ege’de Yunanistan 12 mile çıktığı taktirde, bunun casus belli (Savaş nedeni) anlamına geleceğini açıkladık ve Meclis kararına dönüştürdük. Sorarım size, AB üyesi Yunanistan, Ege’deki karasularını 12 mile çıkartsa dahi, savaşa girebilir miyiz? Kıbrıs’ta bağımsız bir devlet ilan ettik. Bunu, bir Devlet Politikası olarak yıllarca savunduk. Bugün bir de baktık ki, ne Politika kalmış, ne de Bağımsız bir devlet. Meğer bunca yıl kendi kendimizi aldatmışız.” Konuya hayli yabancı olduğu için ‘Allah’ın Emri” bile diyemiyor Mehmet Ali, ‘Allah Emri’ diye kısa kesiyor..

Evet Dış Politika önce Allah’ın, sonra Devlet’in emridir.

Ülkelerin politikalarını coğrafyaları emreder.

Kader bizi bu coğrafyaya mahkûm ettiğine göre buna bir anlamda ve son derece kolay bir biçimde ‘Allah’ın Emri’ de diyebilirsiniz..

Bu coğrafyaya göre devletin ‘vatansever fertleri’ de politikayı belirler.

‘İşbirlikçi hainler’ ise bu politikayı sulandırmaya çalışırlar.

Mehmet Ali’nin yukarıda yazdıklarını okuyun, Irak-Kıbrıs-Ege konularında böyle dostlar varken düşmana neden ihtiyaç duymadığımızı anlayın..

Sonra da Hurşit Paşa’nın ‘hain’ tarifinin nereye ve kim(ler) için cuk oturduğunu bir daha düşünün....

Son günlerde bir de sürpriz bir çıkış oldu..

Irak savaşı ve MHP Kongresi sıralarında 'yıldızı' par-la(tıl)-(y)an, Ülker-ASAM Koordinatörü Prof.Dr. Muzaffer Özdağ nereden icabettiyse âniden konuya müdahil oldu ve 'Kıbrıs'ta liderler değişmelidir' hükmüne vardı:

“Ne yazık ki bugün temel sorunumuz gerek KKTC’de gerek Türkiye’de KKTC’nin ve KKTC Türklüğünün bir milli mesele olmaktan değişik nedenlerle çıkmış olmasıdır. Milli meselenin arkasında tekrar kitleleri birleştirmek için Türkiye’de bize büyük görev düşmektedir. KKTC’de milli davayı tekrar inşa etmek için ise Sayın Derviş Eroğlu’na büyük görev düşmektedir. Sayın Eroğlu artık istifa ederek milli davayı tekrar inşa edebilecek genç liderlerin önünü açın. Siz doğruları da söyleseniz artık ne yazık ki yanlış adamsınız”. (21.1.2004)

???!!

Özdağ'ın önerisinde önemli teorik yanlışlar vardır.

1. Olayın Türkiye ve KKTC olmak üzere iki ayağı vardır.
2. Özdağ Türkiye ayağını soyut geçmekte fakat KKTC ayağında somutlaşarak Eroğlu'nun adını öne çıkarmaktadır.
3. “Milli meselenin arkasında tekrar kitleleri birleştirmek için” Türkiye’de ne yapılması, kimlerin istifa ederek genç liderlerin önünü açması lâzımdır? Genç ama yeteneksiz olmak yaşlıların peşinen gözden çıkarılması sonucunu doğurmalı mıdır? Kendi kapısını süpürmeden komşunun bahçesine göz dikmek yöntemi bize Orta Asya’da son derece değerli son 20 yılı kaybettirmemiş midir? Türkiye’de “başka düşüncedeki” liderler beni ilgilendirmiyor. Fakat bahse konu ‘birleştirmeyi’ sağlaması en fazla beklenen ‘Milliyetçi’ Hareket Partisinin lideri için Özdağ neden istifa sözcüğünü kullanmamak-

tadır da Eroğlu'na bol keseden ve dolu dolu tevcih etmektedir?

Ki o Bahçeli, 99 Helsinki'de 2004'e kadar Kıbrıs-Ege ve güneydoğunun verilmesi anlaşmasının altına imza atan hükümetin koalisyon ortağı olarak birinci dereceden sorumluluk taşımaktadır.

Kıbrıs'ta "KKTC Türklüğünün milli bir mesele olmaktan çıkması"nda, 'milliyetçi' olduğu için 'baş sorumlu' Bahçeli'ye neden hiç bulaşmamaktadır da Eroğlu'nu öne çıkarmaktadır Özdağ?

4. Meselenin Kıbrıs ayağına gelince..

a. Kıbrıs'ın son elli yılına tartışmasız damgasını vuran lider, Denktaş'tır. Gelineen noktada sevabı ve günahı ile Denktaş'ın rolü büyüktür. Özdağ, eğer öyleyse; Kıbrıs'ta 'Türklüğün bir milli mesele olmaktan çıkmasında' Denktaş'a hiç sorumluluk yüklememekte midir?

b. Seviyeyi Cumhurbaşkanlığından başbakanlığa indirgersek KKTC'nin son onbeş yılında Eroğlu ile beraber eşit sorumluluk sahibi bir kişi daha vardır, Serdar.. Serdar'ın; CTP ile daha önceki üç sabıkası ve son fırldakizmi'nin 'milli mesele' olmadığını mı düşünüyor Özdağ yoksa 'gençliğine mi' veriyor?

Diyeti hep yaşlılar mı vermelidir?

Bilmiyorum yaşı icabı hatırlar mı Sayın Özdağ ama Eroğlu; Türk tarafının elindeki toprakların % 36'dan % 29 plus'a inmesini öngörerek bir anlamda Anan'a da fikir babalığı yapmış olan 1992 Gali fikirler dizisinden itibaren 'milliyetçi duruş' sergilemektedir.

Bu noktada Özdağ bir Amerikan-İngiliz ortak yapımı olan, Rum-Yunanlılardan da senarist desteği edinilerek yazı-

lan Anan Plânı karşısındaki tavrını belirlemelidir ki ona göre konuşalım..

Özdağ Anan Plânı çerçevesinde çözümü kabul etmekte midir?

Eğer değilse ilk andan itibaren Kıbrıs'ta Anan'a açık ve net olarak cephe alan iki lider vardır; Denктаş ve Eroğlu.

Eroğlu ve Denктаş aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara iterek duygu ve düşünce birliği yapmışlar, beraberce hareket etmişler, tam bir dayanışma içinde bulunmuşlar ve sonuçta bütün işbirlikçilere ve tek dişi kalmış çanavarlara rağmen (eğer bu bir referandum ise) % 53 küsur oy ile Anan Plânının reddedilmesini sağlamışlardır.

Kıbrıs'ta şu an 'milliyetçiler' bu oy oranı ve bu iki lider tarafından temsil edilmektedir.

MHP MHP olsa, Bahçeli vahiy inmiş gibi 3 Kasım seçimini istemese Türkiye'de ne Akepe iktidar olurdu, ne onun zaafılarından faydalanmak isteyen birleşik batı Anan Planına bu kadar sarılırdı ne de Kıbrıs'ta Talat-Serdar iktidar olurdu.

Demek ki önce meselenin Türkiye ayağını halletmek lazım.

Serdar şu anda koalisyon ortağı olduğunu zannediyor ama gerçekte CTP-BDH koalisyonunu, içeride görünmesine rağmen dıştan destekleyen bir figüran haline getirildiğinin farkında değil.

Türkiye'de Derviş hangi misyonla göreve atanmışsa Serdar'ın kabine dışından atanan üç bakanının da aynı makamlar tarafından aynı misyonla atandığına dair pis kokular dolaşıyor etrafta.

Bahçeli'nin Derviş'i onaylamasına itiraz etmeyenler elbette Serdar'ın onaylarına da ses çıkarmayacaklardır.

Yoksa Bahçeli de Derviş gibi küçük bir piyonla toplumu oyalayarak, AB/ABD'nin 3 Kasım'da Akepe ile 'şah' demesine fırsat yarattığı için mi Özdağ tarafından bilerek ve isteyerek mazûr görülüyor, denklemin dışında tutuluyor?

İkisi aynı tarafta mı yer alıyor, ikisi aynı senaryonun birbirlerinden sonraki aşamaları mı?

Ben Eroğlu'nun avukatı değilim ama 14 Aralık seçimlerinde parantezi Anan Planına göre değil de şahıs ve partiye göre yapanlar, filan partinin barajı aşması için çalışanlar yanlış yapmışlardır.

İstiklal Marşı söyleme özürü çok hain gördüm ama doğrusu etnik kökenlerini araştırmak aklımdan geçmemiştir.

Özdağ dilinin altındaki baklayı çıkarmalıdır.

Özdağ'ın 'tarihi uyarısından sonra' çok uğraştım ama Kıbrıs'ta mevcut politikacılar arasında Kafkasya'nın Türk olmayan kabilelerinden herhangi birine mensup ve umut vadeden, Amerikancı, genç birine rastlayamadım.

Yoksa Washington'daki CSIS türü 'düşünce kuruluşlarının' birinden ithal mi etsek?

Fethullah-Ülker-Jinsa co-production'ı mı yapsak..

Adını söylesin Özdağ da dertten kurtulsak..

22.Ocak 2004

Kıbrıs'ın Köstebekleri

LEFKOŞA/KIBRIS: Deştikçe dökölüyor, dokundukça dağılıyor..

Bu yazıya biraz geçmişten söz ederek başlayacağız..

CTP; şimdi biliyorsunuz iktidar partisi.. İlk kurulduğu yıllarda doğrudan Moskova'ya bağlı güneydeki Rum Komünist Partisi AKEL'in "paralel örgütü" idi.

33 yıllık bir parti.. Kadrolarında hayli değişiklikler oldu.. Ayrılanlar "Rumcu" olduğu için değil, kuzeyde daha iyi, kuzeye has "enternasyonalist" olabilmek için ayrıldıklarını söylediler.

Parti'nin şimdiki çizgisi "marksist söylemle" beynelmilelcilik yapmak.

Son tahlilde enternasyonalizm ile beynelmilelcilik'in aynı şey olmadıklarını söylemek çok zor.

Ufa(cı)k bir fark var.. Sovyet İmparatorluğu zamanında komünizmin düdüğünü çalıyorlardı, şimdi Amerikan İmparatorluğu var ya; "küreselleşme" babında bu defa da Amerikan Emperyalizmi'nin kucağına oturmuşlar.

Bu konuda yürütülen beyin yıkama ve örgütlenme faaliyetlerini ifşa eden en önemli itiraf, Yenidüzen gazetesi yazarlarından CTP'li Sevgül Uludağ'dan gelmiştir. Uludağ, 16 Temmuz 2001'de CTP yayın organı Yenidüzen'de yayınlanan if-

şaatında **“Bizi 30 kişi olarak Amerikalılar eğitti. Biz de 3000 kişiyi eğittik, 10 bin kişiyi harekete geçirdik, 100 bin kişiyi etkiledik” demiştir.**

Bu eğitimlerde o derece ileri gidilmiştir ki workshoplara çağırılma yaşı 15-16’ya kadar düşürülmüştür. Fulbright Vakfı, her yıl ABD’de düzenlediği iki toplumlu yaz kamplarında yüzlerce liseli gencin beynine uyduruk “KIBRISLILIK” bilinci aşılamaya devam etmiştir. ABD’de başlatılan bu çalışmalar, grup grup her ayın belli bir gününde Pile’de dış güçlerce kiralanan “KIBRIS EVİ”nde sürdürülmüş ve gençlik, göz göre göre Türk kimliğinden koparılmıştır.

Bu çalışmalardan cesaret alan ABD Büyükelçisi de, Cumhurbaşkanı Denktaş’a, 2000 yılı içinde **“şu anda 3 bin kişiyiz, 10 bin kişiye ulaştığımız anda altınızdaki tabanı çekip almış olacağız”** diyebilmiştir.

Son olarak ABD Elçisi Klosson son 20 yılda bu amaçla 300 milyon dolar harcadıklarını itiraf etmiştir. Son 20 yılda AB da aynı miktarda parayı KKTC’ye yönelik psikolojik savaş için harcamıştır.

Demek ki kıymetli okuyucu bu tür yaratıklar için geçerli olan tek ölçü var.. Yeter ki “millî” olmasınlar.. Her devirde genelde veya yerelde kim başta, kim kuvvetli ise onun kayığına binip onun türküsünü çağırırlar.

Böylelikle “dünyalıklarını” doğrultsunlar, geçinip gitsinler, her devrin adamı olsunlar...

CTP Genel Merkezi’ne eskiden sadece doğu bloku ülkelerinin diplomatları gelirlerdi. Şimdi ise hayli rağbetteler.

AB ve ABD’liler de kapılarını açındırıyor. Akepe bile milletvekilleri ile seçim propagandasına katıldı.

Kim kimi kullanıyor, kimin eli kimin cebinde belli değil..

CTP şimdi Kıbrıs'ı Türkiye'den koparmak için hesabı olan Akepe dahil herkesin "gözde"si.

Bu "dünyalığı doğrultmak" noktasında "fırıldaklığın" bir nebze su götürür yanı olduğunu düşünebilirsiniz, "dünya hâli işte ne olacak" diyebilirsiniz ama "köstebeklik" öyle değil kıymetli okuyucu..

Köstebek'likte etik olmayan, bize ters gelen bir yan var..

Bakın birkaç ay önce www.hakimiyetimilliyeye.org'da nasıl bir yazı yayınlandı:

"CTP ESKİ LİDERİ ÖZGÜR İTİRAF ETTİ; MEGALOYA HİZMET ETTİK Tarih: 12.12.2003 Saat: 16:54

CTP Eski Lideri Özker Özgür Megalo Idea'ya hizmet ettiklerini itiraf etti. Maske dustu! Komünistlikten, emperyalizmin ileri karakolluğuna terfinin acı itirafı. CTP'nin AKEL'le ilişkisi sürüyor. Kıbrıs'ın, tarihi kökenleri ortak iki partisi, AKEL ve CTP, komünistlikten, emperyalizmin ileri karakolluğuna birlikte soyundular..1998 yılında, Türkiye'nin yaşayan en büyük değerlerinden, Sn. Rasih Nuri İleri'nin evindeyiz. Kuvayı Milliye Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Sn. Nezih Gençler ve esnaf örgütlenmesi önderlerinden Sn. Sadık Göksu ile birlikte. Konu dönüp dolaştı ve Kıbrıs'a geldi. Sn. İleri, Kıbrıs konusundaki düşüncelerini paylaştı bizlerle. Türk aydınının, Kıbrıs konusunda yanlış eğilimler içinde olduğunu belirterek, AB'nin Kıbrıs'ı ve Türkiye'yi kurtaracak tek çözüm olduğu mantığı ne yazık ki, emperyalizmin oyunlarına gelmektedir diyerek, çarpıcı örnekler verdi. Bu örneklerden en çarpıcısı ise, CTP eski lideri Özker Özgür'ün Kıbrıs politikası konusunda hata yaptıklarını itiraf eden anı-belgeydi. Rasih İleri, 1990'ların başında Kıbrıs'a gider. Yaptığı görüşmelerden birisi de,

Özgür'ledir. Kıbrıs konusunda parti olarak yanlış yaptıklarını, AB kuyrukçuluğuna kapılmanın, emperyalizmin oyununa alet olmak olduğunu uzun uzadıya anlatır. Kıbrıs'ı yıllarca İngiliz emperyalizmi, ardından İngiliz-Amerikan emperyalizmi ve şimdi de AB emperyalizminin sömürmeye çalıştığını anlatır. Ardından, parti olarak yaptıklarının, ada üzerindeki, Yunan emellerine, Megalo Idea'ya hizmet olduğu konusunda uzun süren tartışmalar yaparlar. Ve bu tartışmaların sonucu ise; tarihe bir belge olarak kalacaktır. Özgür'ün Rasih İleri adına imzalayıp, hediye ettiği kitabının üçüncü sayfasında el yazısıyla yazdığı yazıyla. Özgür, keşke sizinle daha önce tanışmış, tartışmış olsaydık, Kıbrıs politikası çok daha farklı olurdu diyerek kitabı imzalamıştır.

Kimdir CTP'nin eski lideri Özker Özgür? 1940 Baf doğumlu, öğretmen, 1975 Kurucu Meclis Üyesi, 76, 81 seçimleri CTP Lefkoşa milletvekili, 83 Kurucu Meclis Üyesi, 85, 90, 93 seçimleri CTP Lefkoşa milletvekili, 1981 CTP'nin KDTF Başkan Adayı, 1985 ve 1995 CTP'nin KKTC Cumhurbaşkanı adayı. 94-95 yıllarında 1. ve 2. Hakkı Atun hükümetlerinde, Devlet Bakanı, Başbakan Yardımcısı olarak görev yaptı. Siyasi mücadeleye gençlik yıllarında Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası'nda başlayan Özker Özgür Barış ve Demokrasi Hareketi Dış İlişkiler Sekreterliği görevini sürdürüyor ve 14 Aralık seçimlerinde BDH Lefkoşa adayları arasında yer alıyor. Rahmetli Naci Talat CTP'yi AKEL'in kuyruğundan kurtarmak için uğraş verirken, buna karşı çıkan kişiydi, Özker Özgür. CTP içinde, AKEL'ciler-AKEL karşıtları arasındaki kavgada, CTP'yi AKEL çizgisinden uzaklaşmakla suçlayan Özgür YBH'ye girerek, kısa sürede YBH'yi de AKEL çizgisine sokar İzzet İzcan'la birlikte. Ardından BKP'yi kurarak AKEL-CTP ilişkilerini bozma

yönündeki uğraşlarını yoğunlaştırmışlardır. Hatta bir ara, aynı CTP'nin şimdiki lideri Mehmet Ali Talat gibi, Türkiye'ye ve Türk askerine hakaretler yağdırdığı için pasaportuna el konulup, Türkiye Cumhuriyetine girişi yasaklanmıştı.

Yeni Oyun, AKEL-CTP seçim öncesi düşman oldu: Şu anda ise, adada dikkat çeken bir başka oyun oynanıyor. Yıllardır, Özker Özgür, CTP AKEL'den uzaklaşıyor diye, bir yandan CTP'yi AKEL çizgisine sokmaya çalışır, öte yandan da, kimse benden iyi AKEL'ci olamaz derken AKEL-CTP ortaya yeni bir oyun koydu. Oyunun gerekçesi; bugüne kadar AKEL'ci damgası yiyen, Megalo Idea'ya hizmet ettiği için topa tutulan CTP'yi seçim öncesi aklamak. Ledra Palas'ta düzenli AKEL ve CTP toplantıları yapılır. Oyunun sahneye konması ile Hristofyas-Talat ikilisi toplantıda kavga ettiler. Talat toplantıyı terketti. Ve epeydir görüşmüyor iki parti yöneticileri.”

Şu satırlar da Hasan Hastürer'in Kıbrıs Gazetesi'nde 29 Aralık 2003 tarihinde yayınlanan köşe yazısından alınmıştır.

“Neyse daha sonra pozitif bir yaklaşımla CTP konularında buluşmak üzere CTP'nin 33. yıldönümü yaşanırken 7 Ekim 2001'deki yazımı yeniden sizlerle paylaşıyorum.

“Cumhuriyetçi Türk Partisi, 21 Ekim'de yeni bir kurultaya gidiyor. Siyasi partilerin yaşamında her kurultay yeni bir kilometre taşıdır. Eğer kurultaylar bu niteliklerini kaybederse o siyasi hareket, o siyasi parti çok ciddi 'sağlık' sorunları yaşar.

Cuma günü KIBRIS FM'deki Haber Ötesi programına stüdyo konuğu olarak CTP'nin ilk genel başkanı Ahmet Mithat Berberoğlu'nu alıp 'Kurultaya gitmekte olan CTP'nin dünü, bugünü ve yarınını' konuşmak istedik.

Bizler 90 dakikalık bir süreyi yeterli diye düşünürken, iki saat yetmedi.

1921 Limasol doğumlu Ahmet Mithat Berberoğlu, sağlık sorunlarının da etkisiyle bayağı çökmüş. Geçmişini anımsamakta zorluk çekiyor. Yine de bizi kırmadı, programa katıldı, programa katılanların ona 'Geçmiş olsun' demeleri mutlu olmasına, gözlerindeki ışıltının artmasına yetti.

Program sonrası Berberoğlu'nu Boğaz'daki evine götürürken, 'Beni unutmamışlar, sayıp seviyorlar mutlu oldum' derken sesi adeta titriyordu.

Program arkadaşım Aysu Basri, CTP'ye uzun yıllar başkan olarak hizmet eden Özker Özgür'ü de arayıp programa katılmasını istedi. Özker Özgür'ün, 'Benim CTP ile bağım kalmadı. Ben CTP'li değilim. CTP ile ilgili konuşmak istemiyorum' içerikli tepkisini saygı ile karşıladık. Keşke şimdi CTP'li olmamalarına rağmen programa katılıp görüş ortaya koyan Şefik Rifat, Ahmet Okan, Sabahattin İsmail, Ahmet Karaman gibi, Özker Özgür de görüşlerini, eleştirilerini canlı yayında ortaya koysaydı.

CTP Genel Merkezi'nde Özker Özgür'ün resmi, Berberoğlu'nun yanında eski başkan sıfatıyla asılı duruyor. Yaşananlar ne olursa olsun Özker Özgür, CTP'nin eski genel başkanlarından biridir ve CTP, Özker Özgür için her zaman bir değer olarak kalabilmelidir.

CTP, sosyalist bir parti olarak kurulmadı. Kurucu listesi zaten bunu kendiliğinden söylüyor. Ancak Naci Talat ve arkadaşlarının partiye katılıp bir noktada Türkiye'deki Kıbrıslı öğrenci hareketinin sol kadrolarıyla köprü kurması, CTP'yi soldaki yerine taşıdı.

Eylemi bırakın, sözcüklerle dans edildiği günleri CTP de yaşadı.

Kimileri koptu, kimileri koparıldı CTP'den.

Kopanların bazıları sessizce, bazıları CTP sağı kayıyor eleştirisini yaparak gitti. CTP sağı gidiyor diyenlerden bazıları daha sağ partilerde siyaset denerken gördük.

Önceki gün program akışında konuşulanları dinlerken bunları da düşünmemek mümkün değildi.

Ulusal Halk Hareketi'nin 'beyin takımından', son kongrenin divan başkanı Sabahattin İsmail de eski CTP'liydi. Programa katıldı. CTP'ye üye olmadan önce sosyalist olduğunu söyledi. En önemlisi 'Dün ne düşünüp hangi amaçla siyasi çalışma yapıyorsam bugün de aynı çizgideyim' içerikli bir cümlesiyle sosyalistlikle - UHH'ciliği çok yakın noktalara koydu.

1980'li yıllara kadar uzanan AKEL hayranlığını gizlemedi. O dönemde AKEL'in yayın organı Haravgi'nin yazı işleri müdürü olan Kannavuros'a Ledra Palace Oteli'ndeki buluşmada, CTP'den ayrılma nedenlerini izah edip 'We want a party at Northern Cyprus just like AKEL' (Kuzey'de tam AKEL gibi bir parti istiyoruz) dediğini anımsattım. İnkâr etmedi. Ancak farklı bir yorumla, 'Ben CTP'nin AKEL'in kuzeydeki uzantısı olmasına karşıydım. Benim istediğim kuzeyde de AKEL gibi bir partinin kurulmasıydı' dedi."

Demek ki neymiş kıymetli okuyucu;

1. Sabahattin İsmail UHH'nin beyin takımındanmış
2. Son CTP kongresinin Divan Başkanı imiş.(2001)
3. "Eskiden" Özker Özgür'e göre "Megaloya hizmet eden" CTP'liymiş.
4. CTP'ye üye olmadan önce ise "sosyalistmiş"...
5. Demek ki "Moskovaya bağlı Rum AKEL Komünist Parti-

si'nin paralel örgütü" CTP'ye üye olduktan sonra ne olmuş; sosyalistlikten kimlik değiştirip Rumcu-Komünist olmuş.. Ülkücü olacak değil ya..

6. Dünkü çizgisini koruduğunu söylemiş..
7. Sonra CTP'den ayrılmış.
8. CTP'den ayrılma nedenlerini Ledra Palas'ta Haravgi'nin yazı işleri müdürü Kannavouros'a açıklarken **"We want a party at Northern Cyprus just like AKEL' (Kuzey'de tam AKEL gibi bir parti istiyoruz)** demiş.
9. Bu lafını canlı yayında Hasan Hastürer hatırlatınca inkâr etmemiş ama" **'Ben CTP'nin AKEL'in kuzeydeki uzantısı olmasına karşıydım. Benim istediğim kuzeyde de AKEL gibi bir partinin kurulmasıydı'** demiş.

Kızarmakta olan kazlar yanmaya başlayınca çevrilir kıymetli okuyucu...

Bu kadar kılık değiştirene fırlıdak demiştik, yanlış etmişiz, mutlaka başka bir sıfat bulmalıyız..

Şimdilerde bana olan cevabını yayınlayıp benim cevabımı ise sansür eden BÜYÜKTÜRKELİ Grubuna "Değerli kardeşlerim" hitabıyla başlayan ve "Türklüğün ulusal davalarının savunucusu olan grubunuza katılmaktan gurur duyuyorum...Başlangıç olarak bugün VOLKAN'da yayınlanan yazımı değerlendirmelerinize sunuyorum" tiradıyla devam eden yazılar gönderen VOLKAN Başyazarı Sabahattin İsmail acaba UHH'yi o bin yıllık "Benim istediğim kuzeyde de AKEL gibi bir partinin kurulmasıydı" rüyasını gerçekleştirmek için mi kurdu?

Veya kuranlara katıldı?

Katılmakla kalmayıp "beyin takımı"na terfi etti?

Vah o beyine, vah o takıma, vah o UHH'ye...

Terfi ettirenler utansın...

CTP'ye katılmadan sosyalist, katıldıktan sonra Rumcu-Komünist olacaksın, ayrıldıktan sonra bile kongresinde Divan Başkanı olacak kadar o partiye yakın olacaksın, ayrılma nedenini açıklarken kabahatinden büyük özür işleyeceksin sonra kalkıp benim "Kıbrıs'ın Fırıldakları" yazımda adının geçmiş olmasına tepki gösterecek ve "Yıllardır işbirlikçi-mandacı takımına karşı mücadele eden bizleri yalan dolanla yıpratmaktan elinize ne geçecek merak ediyorum..." diyeceksin..

Hadi canım sen de..

CTP'nin mumu Hakimiyeti Milliye'nin arşivinden Özker Özgür'ün söylediklerini; seninki de Hastürer'in yazısını bulana kadar yandı, yatsıyı bile beklemedi...

İşbirlikçi-mandacı takımına karşı Kıbrıs Türkü'nü korumak sana kaldıysa vah o Kıbrıs Türkü'ne..

Biz biliyorduk da VOLKAN ekibi de öğrensin istedik...

Belki onlar da biliyordu da Türkiye, Kıbrıs ve BÜYÜK-TÜRKELİ Grubuna unutulmuş kimlik ve kişilikleri takdim edelim dedik..

İyi de ettik.

Fırıldağın altından köstebek çıktı kıymetli okuyucu.. Bakalım köstebekleri karıştırıp SÖZ'lere dalarsak daha neler çıkacak?

26 ocak 2004

“Hepimiz Aynı Gemideyiz, Batarsak Birlikte Batacağız”

GÜZELYURT/KIBRIS: Recep Tayyip ikili oynuyor. Ankara’da “DEVLET”e başka söylüyor, Amerika’da “HÜKÜMET”in gemisini yürütüyor.

Baklayı ağzından çıkardı; “Annan’ın her şartına kabul”.

O zaman Denктаş’dan korkularından üçlü hale getirdikleri görüşmecilere, arabulucu, kolaylaştırıcı, kayganlaştırıcıya ne gerek var?

Görüşmeye ne gerek var?

Anlaşma olmasa bile boşlukları “Anan” dolduracak olduktan sonra...

Ki zaten “Anan”ın, dokundurtmam dediği plânının çerçevesini Rum ve Yunanlılara danışarak hazırladığı bizzat Klerides tarafından itiraf edilmemiş miydi?

“Anan’ın”, boşlukları doldururken kimin haklarını gözeteceğini zannediyorsunuz Allah Aşkına?

1. Önce Rumların; 2. Sonra Yunanlıların; 3. ABD ve AB’nin ve nihayet ve en önemlisi 4.AKEPE’nin...

Recep Tayyip’in; 1. 2013’deki muhayyel bir AB üyeliği uğruna; 2. Aralık’ta bir müzakere tarihi alabilmek için, 3. Mayıs’tan önce bir referandumu göze aldığı anlaşılıyor.

DEVLET’e rağmen..

DEVLET'in tepelerindekilerinin şu anda ısrarla korumakta oldukları anlamsız suskunluğu önce dikkatle "not ediyor" ve sonra bir kenara bırakıyorum.

Peki Tayyip MİLLET'in ne yapacağına, nasıl davranacağına nasıl hükmedecek?

Hem de gerçeği, yalnız ve sadece gerçeği aksettirmek görevindeki medyanın ilgili dış merkezlerdeki muhabir ve temsilcilerinin merkeze gönderdiği gerçeklerin, merkezdeki yöneticiler tarafından taammüden bir duman bulutu arkasına saklandığı, kamuoyundan gizlendiği bir ortama rağmen nasıl becerecek bunu?

AKEPE'nin iktidarda kalabilmek uğruna Kıbrıs'ı satışa çıkarmasına, sıranın Kıbrıs'tan başlayarak DEVLET'in ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğüne gelmesine kim göz yumacak?

Oğlunun Ramsey'leşmiş Remzi bursu ile tahsil gördüğü Harvard'daki konuşmasında heyecanlanarak "Kıbrıs'ta toprak verebiliriz" demiş Recep Tayyip..

"Potamyalı" Recep Tayyip ile "Kyrenia"lı Talat'ın babalarının malı mı Kıbrıs?

Padişah'ın "has" arazisi mi?

Mülk-ü Şahaneleri mi?

Abdülhamit bile "mülk-ü şahanesine" dokunulmamak kaydıyla Kıbrıs'ı İngiliz'e "kiralamıştı."

O bile satamamıştı.

Recep Tayyip'in babasının çiftliği mi Kıbrıs?

Kıbrıs konusunda önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemde suskunluğunu sürdüren KKTC Cumhurbaşkanı **Rauf Denktaş** dün yayımladığı bayram mesajında, bir değerlendirme aşamasında olduğunu, **Recep Tayyip**'in ABD temaslarının tamamlanmasından sonra yeniden konuşacağını açıkladı. Kıbrıs sorununun çok kritik ve çok önemli bir aşamadan

geçtiğine dikkat çeken Denктаş, son günlerdeki sessizliği nedeniyle bazı şikâyetler aldığını belirterek **“Türkiyemizin Başbakanı’nın Washington’dan gelmesini bekliyorum. New York’ta ve Washington’da yapmış olduğu temaslar hakkında bize vereceği bilgiler neticesinde müşterek değerlendirmeler yapacağız ve yine konuşacağız”** dedi.

KKTC’nin yaşatılması yönünde uyarılar yapan Denктаş, devleti için felaketlere göğüs gerecek bir halkın bulunduğunu anımsattı. Denктаş şöyle dedi:

“Zaten devleti temsil etme hakkı da ancak o zaman o halkın olur ve bu halk güzel devleti temsil etme hakkını kazanıyorsa, canıyla kazanmıştır. Gerçeklere dayalı bir anlaşma istediğimiz devamlı surette söylenmiştir. Gerçeklerden kimse kaçamaz ve gerçekler hiçbir kuvvetin yok edemeyeceği kadar güçlüdür, yenilmezdir. Hayat gerçeğin ta kendisidir. Bizim hayatımız bir gerçektir, varız, var olmak niyetindeyiz. Kıbrıs’ta Türk halkıyız, Türk halkı olarak yaşamak istiyoruz.”

Ve Denктаş konuşmasını bitirirken şöyle dedi:

“Hepimiz aynı gemideyiz. Batarsak birlikte batarız”.

Anlayana sivrisinek saz...

Recep Tayyip ikili oynadı, Ankara’da başka, Washington’da başka konuştu..

Çankaya Zirveleri ve “zaten bir karar organı olmadığını ifade buyurdıkları” MGK’da konuşulan-kararlaştırılanlarla ilgisi olmayan planlarını Kapıkule’yi geçer geçmez uygulamaya koydular.

Ankara’yı adam yerine koymadılar.

Peki Denктаş’ın referandumda ne yapacağına nasıl emin olabilirler?

Atadıkları “Üçlü görüşmeci”nin en önemli ayağı olan Denктаş’ın; boşluklarını “Anan’ın” dolduracağı bir palanın gö-

türüleceği referandum'da Denктаş'ın, "sivilleri giyerek" halkı ile beraber "Hayır" kampanyasına girişmeyeceğine, dağa çıkmayacağına nasıl emin olabilir?

Peki böyle bir Denктаş Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Türkler tarafından yalnız bırakılır mı?

Dememiş miydi Denктаş; "Ben imzalamam.. Fazla ısrar ederse Türkiye başkasını bulur ve imzalatır" diye?

Biz de Türk basınında ilk defa bu deyimı kullanarak "İki Damat Ferit Aranıyor" yazısını patlatmıştık büyük bir keyif ile..(9 Aralık 2003)

"Görkemli" Washington ziyaretinin arkasından aranan Feritler bulunmuştur. Hem de üç tane..

Recep Tayyip ve Talat..

Abdullah Gül..

Ama her Damat Ferit'in karşısında binlerce Kuvayi Miliyecisi olduğunu tarih bile yazıyor.

Bunlar tarih de okumuyorlar. Sayıları arttıkça bizim de hem geometrik, hem aritmetik diziyle artacağımızın farkında değiller.

Geçen hafta Sayın Denктаş'a benim için son derece duygusal saniyelerle geçen bir ziyarette bulundum.

Lütfetti, bir buçuk saat, sohbeti ile onurlandırdı.

Giderken "Referandumdan önce yapabileceğimiz bir şey var mı?" sorusunu hazırlamıştım..

Vakit yetmedi, soramadım..

Ama cevabımı beş-altı gün sonra aldım..

Ne diyordu Denктаş bayram mesajında?

"Hepimiz aynı gemideyiz. Batarsak beraber batarız"..

Ben hazırım..

Potamyalı ve Kyrenia'lılar da hazır mı acaba?

26 Ocak 2004

Kıbrıs, Asker, Grossman ve “Satış”

1974’ten beri Rum’un Yeşil Hat’a, Atillâ Hattı demekle ısrar etmesi üzerine bu hat üzerinde geçen 23 Nisan’da açılan kapıya METEHAN kapısı demek iyidir de; aynı “dikine gidiş”i sınırların korunması konusunda da göstermeniz ve bu konuda ciddi olduğunuzu açıkça ifade etmeniz gerekir.

Bir ay kadar Kıbrıs’ta idim.

Vaktim Kıbrıs’ta “Türkiye bizi satıyor mu?” diyen Kıbrıs Türkleri’ni, genelde Türkiye, özelde ise Ankara’nın Akepe demek olmadığına iknaya çalışmakla; dönünce Türkiye’de ise “Satışa asker ne diyor?” sorusunu soran Türkiye Türklerine karşı askeri savunmakla geçti.

Askerin böyle bir konuda, benim tarafımdan savunulmaya ihtiyacı mı olmalı Allah Aşkına?

Değilse; adam babasının çiftliği imiş gibi “Toprak verimiz” diyor, neden ses çıkarmıyorsunuz?

O topraklar alınırken 1571’de tam seksen bin; 1974’te ise beşyüz şehidi veren Türk Ordusu değil miydi?

Ege Ordu Komutanı Orgeneral Hurşit Tolon’un “sivil elbise ile özel bir sohbette” yaptığı “Kıbrıs’ı vermek isteyen hainler var” konuşması Kıbrıs’ta büyük ve olumlu yankı uyandırdı.

AB-ABD-Akepe’ye “ilişmiş” basının saldırısı karşısında bile geri adım atmadı Tolunoğulları’ndan Hurşit Paşa ve “Yanlış filan anlaşılmadım” dedi.

Emekli generaller Suat İlhan, Osman Pamukoğlu’nun da AB

ve Irak konularında sözle değil, düşündüklerini yazıya dökmele-ri ile yanlış anlaşılma ihtimalleri zaten ortadan kalkmış durumda.

MGK'nın light hâle getirilmeden önceki son Genel Sekre-teri Orgeneral Tuncer Kılınç'ın söyledikleri daha belleklerden silinmedi.. Gazete arşivlerinde..

Bütün bunlar askerin görüş açısını yansıtmıyor öyle mi?
Güldürmeyin adamı.

"Genç subaylar"dan Tolon, İlhan, Pamukoğlu ve Kılınç Paşaların düşündüklerini bir vesile ile öğrendik de; kamuya yansıyamadığı için öğrenemediğimiz diğer cümle genç su-bayların fikirleri hangi doğrultuda acaba?

Onlar Tolon Paşa gibi sivil ve özel sohbetlerde ne konu-şuyorlar?

"Resmi görüşe" aykırı fikir beyan ettikleri için Tolon-Kı-lınç-İlhan ve Pamukoğlu'nun "da" askeri sosyal tesislerden yararlanmaları ikinci bir emre kadar yasaklanacak mı?

Ya askere günde beş vakit diz boyu hakaret eden "iliş-miş" basına ne tür bir ceza vermeyi düşünüyorsunuz?

Akredite olmaması yeterli ceza mı?

Peki ama aynı suça aynı cezanın verilmesi gerekmez mi?

Son MGK toplantısında Annan Plânı bağlamında sade suya tirit bir "da" ekinin arkasına sığınarak kendilerini temize çıkararak savunmaya yeltenenlerin birkaç paragraf yukarıda-ki "da" ekinin anlamını iyi bilmeleri gerekir.

Kıbrıs'ta 1958'in 7-8 Ocak günleri, Türklerin İngiliz Sömür-ge Yönetimine karşı başlattıkları "mukavemet"in ilk günleridir.

Mukavemet; sonradan adayı terk eden İngilizlerin yerini almaya niyetlenen Rumlara karşı yürütülmüştür.

O gün İngiliz askerleri, Sarayönü'nde çoğunluğunu liseli gençlerin oluşturduğu Türklere ateş açmışlar ve 5 genci şehit etmişlerdi.

Şimdi altmışlı yaşlarını aşmış ve o gün orada İngiliz'e taş

ve yumrukla saldırmış “genç”lerden biriyle uzun bir sohbet imkânım oldu Kıbrıs’tayken.

Dinledi, dinledi ve beni bağırımdan vuran şu sözleri söyledi:

“Biz 1974’te Türkiye’yi adaya getirmekle görevimizi yaptık. Şimdi otuz sene sonra Türkiye bizi satarsa ben ne yapayım?”

Duydun mu ey millet?

Amerika’ya gitmeden Ankara’da “devlet”e ve Denктаş’a başka söyleyen, Kapıkule’den çıktıktan sonra ise tamamen aykırı hareket eden Recep Tayyip-Gül torbadan bir “arabulucu-kolaylaştırıcı-yumuşatıcı-kayganlaştırıcı” çıkardılar.

Bu sabah ta haber geldi..

Grossman masaya “görüşmeci” olarak oturacakmış, Muhtemelen konu ile ilgileri nedeniyle Verhaugen veya bir yardımcısı da ilişecekmiş.

AB ve ABD’nin Kıbrıs meselesi ile ne ilgileri vardır? Hangi akla hizmet Kıbrıs’a Amerika bulaştırılmaktadır?

Kediye ciğer teslim edilir mi?

Bir “deli” çıkıp MGK’da şu “Amerikalı kayganlaştırıcı” konusunun konuşulup konuşulmadığını neden söylemiyor?

Pentagon’dan Wolfowitz 2003 Mayıs ayı’nda, reddedilen tezkereden sonra bakın ne demişti:

“Türkiye bir adım atmalı. Ve Türkiye bir hata yaptık demeli ve artık bu noktadan sonra nasıl Amerikalılara yardımcı olabiliriz gibi bir söylem benimsemeli.”

Amerikalı kayganlaştırıcı Grossman da bunun üzerine yine Amerika’ya “ilişmiş” basın mensuplarına şunları söylemişti:

“Paul Wolfowitz Türk- Amerikan ilişkilerinin en büyük savunucularından biridir. Ve Amerika’da Türk dostudur. Ben de kendimi Türk dostu olarak görüyorum. Dolayısıyla söylediklerini ciddiye almak gerekir. Çünkü önemli şeyler söyledikleri “

“Dost”larımızı görüyor musunuz?

Ve devam ediyor Grossman:

"Sanki hiçbir şey olmamış gibi hareket edemeyiz. Bence Amerikalılar için de Türk halkı için de bunun doğru olmadığına farkına varıldığını göstermek gerekiyor.

Bu geçtiğimiz haftalarda bir takım şeyler oldu. Biz beynimizde bir düğmeye basıp da herşey artık eşit düzeye geldi hiçbir şey olmamış gibi ilerleyebiliriz diyemeyiz. Bir şeyler oldu çünkü".

Ve bir başka konuşmada Grossman Kıbrıs konusunda bakın ne diyor: (Birand ile konuşma. 29.7.2003)

"Son olarak Kıbrıs'tan bahsetmek istiyorum size. Annan planı öldü mü sizce? -Hayır. Tabii ki ölmedi. Sayın Denktaş öyle olduğunu söylüyor. -Sayın Powell'in da söylediği gibi ortada çok önemli bir plan var masaya yatırılmış olan. Ve sayın Gül'e Powell Türkiye'nin Denktaş ile çalışmaya devam etmesini tavsiye etti. Ve biz aynı şekilde taraflarla bu plan üzerinde tekrar uzlaşma zemini yaratılabilmesi için çalışmak istiyoruz. Ama sayın Gül, şu bağlantıyı yaptı. Kıbrıs ile Avrupa birliği arasında kaçınılmaz bir bağlantı olduğunu söyledi. Sizce de böyle mi? -Bilmiyorum. Bu sorun Annan Planı'na geri dönerek onu ciddi bir şekilde ele almakla çözüme ulaşır. Mayıs 2004 yaklaşıyor. Ve yakın bir zamanda bu sorun çözüme ulaşmalı."

Şimdi işte bu Grossman Kıbrıs görüşmelerinde masada bulunacak.

Denktaş masaya oturduğunda karşısında Annan-Verhaugen-Grossman-Talat, onların arkasında ise Recep Tayyip ve Gül'ü bulacak.

Peki kendi arkasında kimler olacak acaba?

Ankara'da kimse var mı?

Kuvayi Milliye'nin, Atatürk'ün Ankara'sında?

Herkes "izinde"mi?

Yoksa herkes "uç maymunlar"ı mı oynuyor?

2 Şubat 2004

Ankara'daki Yüksek Yüksek Tepeler

Damat Ferit Heyeti Amerika'dan dönüyor ve Denктаş, Serdar ile Talât; Ankara'daki Başbakanlık Konutu'nda resmi görüşmeye çağırılıyor.

Denктаş'ın bu sefer Ankara'da kırmızı halılar ve A protokolü ile karşılanmasından zaten şüphelenmiştim de gözümü hemen o saatlerde Kıbrıs'tan elektronik posta iletisi gönderen bir TMT'ci arkadaşım açtı;

"Denктаş Ankara'da kahramanca direnirken" diyordu kahraman mücahit; "gündeme Amerika'nın Kıbrıs'ta üs istediğı haberi düştü"..

Dondum kaldım..

Denктаş eskiden "dışarıda" direnirdi..

Şimdi Ankara, Akepe'nin Ankara'sı, Akepe sayesinde "dışarısı" mı olmuştu Denктаş için?

Peki Ankara'daki o güvendiğimiz yüksek yüksek ve kalabalık tepelere karlar mı yağmıştı?

Serdar ve Talat lâyıktır fakat Denктаş'ı "konut"a nasıl çağırırsınız?

Kırmızı halı serdiğiniz adamın bari dostu düşmana ayıb olmasın diye ve usuleten sizi kabul etmesine fırsat yaratsanız al

Çankaya Zirvesinden sonra Denktaş'ı yine İstanbul Vilayet binasına çağırarak MGK'da görüşülmeyen "Satış kararname-sini" tebliğ eden zihniyet Amerika dönüşü bu sefer Ankara'ya çağırarak Bush-Annan talimatlarını dikte ediyor.

Kolaylaştırıcı-kayganlaştırıcı Grossman'ın masaya kıyısından köşesinden iştirilmesiyle de fotoğraf tamamlanıyor, Amerika Kıbrıs'tan üs istiyor.

Eski çağlarda tahta yeni çıkan Roma'nın tâbileri, tahta çıkmalarını takiben en kısa sürede Sezar'ı ziyaret ederek hediyeler takdim eder ve diz çökerlerdi.

Yahut önce diz çöker sonra hediyelerini, bağımsızlıklarını, egemenliklerini sunarlardı Sezar'a..

Recep Tayyip ve Gül PaxAmericana'nın başkenti Washington'da Neron'a Kıbrıs'ı sunmuşlardır.

Kafkaslar'dan Afganistan'a, Ortadoğu'ya dünyayı yakan çağdaş Neron'a..

İncirlik'i, Türkiye'nin Ermenistan ilişkilerini, Kandil dağın-dakilere yeni bir af yasasını ve kimbilir daha neleri?

Denktaş İstanbul'da "Arabulucu'dan haberim yok" demiş-ti.. Ankara'da ise "Amerika'nın üs istediğinden haberim yok" diyor, "Anan'ın davetini Rumlardan öğrendik" diyor.

Recep Tayyip Amerika'dan "Anan'ın her şartına kabul, toprak bile verebiliriz" tafrasıyla döndü.

En acemi satıcı bile pazarlıktan önce elini açar mı?

Ne demek Anan'ın her şartı kabul?

Uzlaşılamayan konulardaki boşlukları Anan dolduracak ve referanduma gidilecek..

Plan zaten Rum-Yunan-İngiliz-Amerikan ortak yapımı değil miydi? Böyle olduğunu bizzat Klerides itiraf etmemiş miydi? Arabulucuyum diye ortaya çıkan, sonra 150 sayfa rapor

hazırlayarak Türk tarafını suçlayan ve şimdi Anan'ın direktmesiyle yine masaya oturacak olan De Soto'yu Denктаş ittir etmemiş miydi?

Denктаş Anan'ın Planı için "Ahlâksız teklif.. Ben imzalamam. İsrar ederse Türkiye imzalayacak başka birini bulsun" dememiş miydi?

Denктаş'a revâ mıdır bu eziyet?

Denктаş'a Şeyh Kabbani'nin dayatmalarını dayatmak hangi delikanlılığa sığar?

Atina Haber Ajansı'nın, Yunan kaynaklara dayandırdığı habere göre, Annan davet mektubunda, önceki şartlarından geri adım atmadı. Buna göre 25 Mart'a kadar müzakerelerin tamamlanması, 21 Nisan'da da eşzamanlı referanduma gidilmesi öngörülüyor. Annan'ın ayrıca "10 Şubat'ta tarafların müzakere için New York'a gitmelerinin, mektuptaki şartları kabul etmeleri anlamına geldiğini kaydettiği" ifade ediliyor.

Davetin en hassas koşulunu ise, üzerinde anlaşılamayan noktaların Annan tarafından doldurulması ve referanduma bu metnin sunulacak olması oluşturuyor. Atina Haber Ajansı'na göre, 10 Şubat'ta New York'ta yapılacak görüşme yarım gün sürecek ve sonraki müzakereler, Alvaro De Soto yönetiminde, adada yapılacak.

Kıbrıs Türk toplumu lideri Rauf Denктаş, Annan'ın davetini ilettiği mektubunu aldığını açıkladı. Rauf Denктаş, öneriyi değerlendirdiklerini söyledi. Kuzey Kıbrıs Başbakanı Mehmed Ali Talat ise Annan'ın koşullarını kabul edeceğini ve New York'taki görüşmelere katılacağını bildirdi. Talat'ın sözcüsü, Rauf Denктаş'ın, Genel Sekreterin şartlarından memnun olmadığını söyledi.

Bir süre önce KKTC Meclis Başkanı Vehbi Zeki Serter'in

veda ziyaretinde konuşan Denктаş, Annan planı ile ilgili sert üslubunu değıştirmemiş ve planla ilgili görüşlerini Ankara'ya hem sözlü hem de yazılı olarak sürekli iletğini belirterek, 'Umarım kaale alırlar' demişti.

Denктаş, Annan Planı çerçevesinin ve felsefesinin değıştirilemez ilan edildiğine dikkat çekerek, 'Bu çerçevede görüşsek, haklarımız gaspedilecek, azınlık durumuna düşürüleceğiz ve Türkiye'nin garantörlüğü ve çıkarları da sulandırılacak. Böyle bir planı nasıl görüşebilirim' demişti.

Bu gece Ankara'da Bush-Anan-Kabbani'den gelen talimatlar kendisine tebliğ edildikten sonra ise Sheraton Oteli'nde bir grup gazetecinin Annan'ın kendisiyle temas kuracağına ilişkin haberleri hatırlatması üzerine de Denктаş, "Benden kurtulmak için büyük operasyon düzenlemişti. Önce ortadan kalkmam beklendi, ama bu olmayınca benimle temas kurmak zorunda hissettiler. Ama diplomaside gücenme olmaz" diye konuştu.

Denктаş, Kofi Annan'dan davet gelmesi durumunda ne yapacağını sorulması üzerine de, şunları kaydetti:

"10 Şubat'ta (New York'a gelin görüşelim) diye bir davet ise teknik açıdan mümkün. Ama 10 Şubat'ta müzakerelerin başlaması üzerine geliniz derse o zaman onun hazırlığı lazım." Kıbrıs sorunu için çeşitli isimlerin gözlemci olarak geçtiğinin hatırlatılması üzerine de Denктаş, iki kesimli bir zemin üzerinde, iki eşit egemen halk olarak bir ortaklığın kurulmasının istenmesi durumunda bunun kolaylıkla yapılabileceğini, gözlemciye gerek olmayacağını kaydetti.

BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın eski Kıbrıs Temsilcisi Alvaro De Soto'nun gözlemci olarak geldiğini, ondan sonra da 150 sayfalık raporla ortaya çıktığını söyleyen Denктаş, dikkatli olmak gerektiğini bildirdi.

Denktaş, ABD'nin Ada'da garantör olarak asker bulundurmak istediğine ilişkin haberlerin hatırlatılması üzerine de, bu haberi gazetecilerden işittiğini kaydetti.

Denktaş, ABD'nin KKTC'de asker bulundurmak istemesi durumunda, önce KKTC makamlarıyla konuşup anlaşması ve bunun için KKTC'nin varlığını kabul etmesi gerektiğini söyledi.

ABD'nin KKTC'nin endişelerini gidermek için Ada'ya gelmek istediğinin söylenilmesi üzerine de Denktaş, "Bizim endişemizi Mehmetçik gidermiştir, yabancı askere ihtiyacımız yok. Bizim endişemiz nedir? Rum'un bize saldırmasıdır. Amerikan askeri bizim için ölecek mi?" dedi.

İyi de hani Türk hükümeti ile Denktaş "müşterek politika yürütüyorlardı"?

150 bin kişilik Kıbrıs Türklerinin lideri 70 milyonluk Türkiye'yi temsil edenlerin yapamadıklarını yapıyor ve "Amerika KKTC'de asker bulundurmak istiyorsa önce KKTC makamlarıyla görüşmelidir, onu tanımalıdır" diyor.

Son söyledikleri ise belleklerden asla silinmeyecek bir siyaset ve askerlik dersi;

"Bizim endişemizi Mehmetçik gidermiştir, yabancı askere ihtiyacımız yok. Bizim endişemiz nedir? Rum'un bize saldırmasıdır. Amerikan askeri bizim için ölecek mi?"

Ben "Mehmetçik'in" gereken mesajı aldığına eminim..

Ama Ankara'nın yüksek ve kalabalık tepelerinde oturanların aldığına emin değilim.

Kıbrıs'taki "satış sözleşmesi"nin Akepe tarafından Akepe'nin Türkiye'nin başında bulunma süresini sağlama almak ve olabildiğince uzatmak için Amerika ve BM-AB üzerinden ve onların arkasına sığınarak Türkiye'ye dayatıldığına da eminim.

Talat'ı görüyor musunuz? Hemen nerede olursa olsun görüşmeye hazırım diyor.

İşte tam da “aranan kukla”.

“Saray soytarısı”..

Peki Serdar bu sefer, hiç değilse tek bir sefer babasının yanında yer alıp “Alın atınızı verin tımarımı” diyebilecek mi?

Denktaş ile Serdar'ın görüşmecilikten ve KKTC'deki kukla AB-ABD-Akepe koalisyonundan çekilmeleri neleri değiştirir düşünebiliyor musunuz?

28 Mart yerel seçimleri Akepe için kâbus olur.

Akepe için sonun başlangıcı olur.

Kıbrıs ve Türkiye kurtulur.

Haydi Denktaş çek şu ipi.. İnceldiği yerde kopsun..

Aynı gemide beraber batalım..

Yüzme bilmeyenlerden bana ne?

Gemiye binerken ve denize atlarken bana mı sordular?

4 Şubat 2004

Beşparmaklar'daki Bayrak

Türk kesimindeki “eski” Lefkoşa'nın “eskiden” Bayrak Radyosu gibi, Saray Otel, Saffet Anibal gibi simgeleşmiş bir takım köşeleri vardı.

Anibal, Çağlayan'ın ara sokaklarındaki avuç içi kadar lokantasında nefis Kıbrıs mezzeleri ve inanılmaz lezzette kebab çeşitleri sunardı.

Şimdi sokağın başındaki surların üzerine çıkmış.

Hem sur üzerini zevksiz bir pleksiglass-alüminyum karışımı gecekondur ile çirkinleştirmiş, hem de mutfağını Arap damına teslim etmiş.

Şimdi Anibal müziği ve ambiyansı ile üçüncü sınıf bir varoş “restauranti”.

Biz gittiğimizde pis kılıklı iki rum motosikletçi bağırarak çağıra konuşuyorlardı. Daha fazla bağırırmaya başladık. Kalkıp gittiler masalarından.

Bir başka “simge”, Saray Otel'di.

Türk tarafının 1960'lı yıllarda yapılan tek oteli idi Saray Otel. “Mücadele” ile aynı yıllarda inşa edildiği, bağımsızlaşan Türklerin kısıtlı resmi toplantı ve kabullerinin yapıldığı, resmi konukların ağırlandığı yarı resmi bir statüsü vardı. Türk tarafının Rum tarafından da görülebilen, en üst katından Rum tarafının en iyi görülebildiği en yüksek binası idi.

Küçük çapta bir "Devlet Konuk Evi" idi sanki..

Şimdi Saray Otel'in bodrum ve birinci katına kumarhane açılmış. Biz günlük kıyafetimizin, en üst kata çıkmak için uygun olup olmadığını düşünürken bir Kürt amele güruhu geçti kapıdan ve kumarhaneye yöneldi..

Saray Otel de Kürtlere teslim edilmiş...

Türkiye'nin güneydoğu kökenli Kürt ve Arapça konuşanları şimdi Lefkoşa ve Girne'de fütursuzca Kürtçe ve Arapça konuşuyor.

Emniyet Genel Müdürlüğü açılmasına göre süresi sona eren "Topluma Kazandırma-Eve Dönüş" Yasası en çok PKK ve Hizbullahçılara yaramış.

Hizbullah'tan başvuran her iki kişiden birisi tahliye olmuş, teslim olanların tümü serbest bırakılmış, PKK'dan ise her üç kişiden biri serbest kalmış.

Türkiye "bölünerek" çoğalıp dışa açılıyor.

Sonra da "Kıbrıslılar", "Türkiyelileri" sevmiyor diyor sunuz.

Kıbrıslıların gördükleri, tanıdıkları, beraber yaşadıkları işte bu "safralar".

Siz onlara bayılıyor musunuz?

Türkiye PKK ile mücadelesinde 35 bin şehit vermemiş miydi?

Desenize 1571'de 80 bin şehit, 1974'te 500 şehit verdiği Kıbrıs'ı satma noktasına gelen Türkiye tabii ve kolaylıkla 35 bin şehidini gözden çıkarabilir..

Şehit ailelerine kalan da sadece "yerde kalan kan" ve "gözyaşı" olur.

Lefkoşa'nın üçüncü simgesi "Burası Bayrak-Kıbrıs Türk Mücahidinin Sesi" idi.

Şimdi AB-ABD-Akepe koalisyonunun Serdar ile beraber iş başına getirdiği İstiklâl Marşı söyleme özürü başbakan Talât "Toplumu bölen iki kurum BRT ve DAÜ" diyebiliyor.

Bayrak çalışanları "AB normlarına uyacağız, burayı örnek kurum yapacağız" bahanesiyle kapı dışarı ediliyor.

1963'de Lefkoşa Sancağı'nın bodrumunda araba aküleri ile yayın hayatına başlayan Bayrak şimdilerde bu sloganını da Radyo Güven'e devretmiş durumda.

Yani kıymetli okuyucu "Lefkoşa'nın suyu iyice çıkmış" artık.

1958'de Sarayönü'nde İngilizlerle ilk çatışmanın içinde bulunan ve o gün 5 arkadaşını İngiliz kurşunları ile kaybeden saç-bıyığı ağarmış "delikanlı mücahit"; "Benim görevim Türkiye'yi adaya getirene kadardı. 74'te biz bu görevi başarı ile sonuçlandırdık. Şimdi 30 sene sonra Türkiye beni satarsa ben ne yapayım?" lafını karşısında oturmakta olan "ak saçlı-gençsubay"a Saray Otel'in en üst katında söyledi.

"Satış'ın belgesi" ise Anan'ın Recep Tayyip- Simitis-Papadopoulos ile görüşüp Denктаş'la görüşmeden, yâni bir anlamda "adam yerine koymadan" taraflara, bu arada Denктаş'a da yolladığı davet mektubunun "referandumda sorulacak soru" satırında gizli..

Anan ültimatoma göre tarafların gün gün yapacağı işler şunlar:

10 Şubat New York'ta müzakereler başlayacak

16 Şubat Teknik komiteler anayasal ve federal yasalar üzerindeki çalışmalarına Kıbrıs'ta başlayacak.

28 Şubat Komite üyeleri birleşik Kıbrıs'ın milli marşını ve bayrağını seçecek.

12 Mart Bayrak ve milli marşı, onaylanması için liderlere

sunulacak ve Annan'a federal çatıyı oluşturacak iki devletin anayasası verilecek.

19 Mart Geçici Merkez Bankası ve Geçici Yüksek Mahkeme üyeliğine adaylar belirlenecek.

22 Mart Yunanistan ve Türkiye güvenlik anlaşması üzerindeki müzakereleri tamamlayacaklar. Komiteler de çalışmalarını tamamlayacak.

31 Mart Annan Planı üzerindeki değişiklikler tamamlanacak, BM uzlaşmazlık noktalarını dolduracak.

9 Nisan Türkiye, Yunanistan ve İngiltere yeni Kıbrıs Cumhuriyeti'ni güvence altına alan anlaşmayı onaylayacaklar.

10 Nisan Garantör ülkeler Birleşik Demokratik Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulmasına ilişkin iç düzenlemelerini yapacaklar. Anlaşma metni BM Genel Sekreteri'ne verilecek.

21 Nisan Kıbrıs'ın her iki kesiminde ayrı ayrı referandum yapılacak.

1 Mayıs Birleşik Kıbrıs AB'ye girecek.

Böyle bir "anlaşma" dünyanın neresinde ve hangi tarihte gerçekleştirilmiş acaba?

Zaten İngiliz-Amerikan-Rum-Yunan ortaklığı ile hazırlanmış bir planın boşluklarının doldurulmasının "yabancılar"a teslim edilmesi numarası Fenerli Rum beyleri zamanında bile başarılamadı!..

Rezaletin dikalâsı, anlaşmanın daha anlaşma olmadan Türk parlâmentosu tarafından onaylanması koşulu..

Yâni hem şartsız referandum olacak, hem referandumun sonucunu önceden TBMM onaylayacak.

Türkiye "seçtiği Tayyip eliyle kullandığı" egemenliğini;

Ganalı siyahi, mason kabile reisi ve İsveçli sarışın bir “dünya Yahudiliğinin lideri ailenin” kızı ile evli sekizinci sınıf uluslar arası bir diplomata mı devredecek?

Recep Tayyip Washington’da Şeyh Kabbani, Davos’ta Soros ile el sıkışacak ve egemenliği devir ve teslim edecek..

Soros biliyorsunuz Amerika’nın Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslar’daki “hükümetler düşürücü” ekonomik “kaldırıcı”..

Annan’ın bu pervasızlığının altında Recep Tayyip’in fütursuzluğu yatıyor.

Amerikan kaynaklarına göre Erdoğan, hem Davos’ta hem de Washington’da Türk tarafının Annan’ın şartlarına uyacağını belirtmişti.

Bunu Anan da mektubunda teyit ediyor ve; “Türkiye Başbakanı tarafından temin edildim” ifadesini kullanıyor.

Mütareke basınına bile; “Anan’ın her şartı kabul” ve “Toprak bile verebiliriz” dediği yansımadı mı?

Baştan beri söylüyoruz ve onun telaşındayız; Recep Tayyip Bush ve Anan ile ve daha başkaları ile görüşmelerinde dış işleri mensuplarının değil de has adamları **Ömer Çelik, Ahmet Davutoğlu, Egemen Bağış ve Cüneyt Zapsuların** oluşturduğu politikaları kullanarak tanıksız tutanaksız neler vaat etti ve etmekte devam ediyor acaba?

Referandumda sorulacak soru ise Anan’a göre şu olmalıymış:

“Kıbrıs’ın yeniden birleşmiş olarak AB’ye tam üye olacağı yeni bir durum oluşturan Kuruluş Anlaşması’nı ve tüm eklerini, Kıbrıs Türk/Kıbrıs Rum Oluşturucu Devletler Anayasası ve bu anayasaya dayalı mevzuat hükümlerini onaylıyor musunuz?”

Böyle bir soruya ben bile evet derim..

Soru böyle sorulursa evet demeyecek insan bulunmaz..

Ve tam bu noktada akıllara kaçınılmaz olarak Tolunoğulları'ndan Hurşit Paşa'nın "hain" tiplmesi geliyor.

Tolon Paşa "Çözüm isteyen haindir" demedi ki.. verelim kurtulalım diyenler haindir dedi.. Neden üstünüze alınmıştı-nız?

Sorunun böyle sorulması plandaki Rum lehine olan bütün Truva atlarının gizlenmesi anlamını taşıır.

Halbuki soru; "Devletinizin yıkılmasını, egemenliğinizin kaldırılmasını, yarınızın tekrar göçmen olmasını, Rum'un gelip içinize yerleşmesini, Türk askerinin adadan çekilmesini, Türkiye'nin garantörlüğünün kaldırılmasını, ve ikinci sınıf bir vatandaş olarak Rum Cumhuriyeti içinde AB'ye girmeyi kabul ediyor musunuz?" şeklinde sorulmalı değil miydi?

Anan'ın Plânı gerçekte bu değil midir?

Sorunun ilk hali ile sorulması ve bunun teklif edilmesi bile Denктаş'ın dediğı gibi kocaman bir "Ahlâksız Teklif"tir.

Akepe bu teklife evet mi demiştir?

Eğer dediyse 28 Mart yerel seçimlerinde hesabını vermelidir.

28 Mart seçimleri Akepe'nin yumuşak karnıdır.

Kıbrıs'ı satan bir partinin hazırladığı yerel yönetim-ler-eyaletler yasası seçim sürecinde daha çok sorgulanır hâle gelecektir, gelmelidir.

Türkiye bu parti zamanında "bölünerek-büyümeyi" ve böylece AB'ye girmeyi mi arzulamaktadır? Yoksa arzulayan Türkiye değil de bilumum dış güçler tarafından kullanılmakta olan Akepe midir?

İyi de bizim elimiz armut mu topluyor ey millet?

7 mart'ta Yunanistan seçimleri varken o zamana kadar Yunanistan'ın; Kasım'da başkanlık seçimleri varken de Bush'un Türkiye lehinde bir davranış içine girebileceklerini mi düşünüyorsunuz?

Kabbani, Soros veya Zapsu mu söyledi böyle olduğunu?

"İyi koku alan"lardan Murat Yetkin, Recep Tayyip'in Bush ve Anan'a bu kadar teminat verdikten sonra Denktaş'ın New-york'a gitmemesinin devlet ciddiyetiyle bağdaşamayacağını ileri sürüyor.

Birilerinin çıkıp bu marûf ve Genelkurmay'a akredite dış politika yazarına ve onun akıyla hareket eden politikacılara KKTC'nin başka bir devlet, Denktaş'ın da bu devletin Cumhurbaşkanı olduğunu hatırlatması gerekiyor.

Onurlu bir devlet ve onurlu bir Cumhurbaşkanı...

Algılamaları zor olsa bile denemeye değer..

Denktaş 6 Şubat Cuma günü adaya döndü.. Tayyip, Apakan'ı peşinden yolladı.

Sıkı kuşatma altındaki Denktaş bir ışık bekledi..

Işık 7 Şubat Cumartesi günü Özkök'ün Tayyip'ten randevu talep etmesiyle bir parça belirdi.

8 Şubat Pazar sabahı 6'da Geçitkale'den, 7'de de İstanbul'dan hareket ederken, Denktaş'ın cebinde Özkök'ün bu görüşme kaydı vardı ve biraz rahatlamıştı.

Fakat Denktaş'ı rahatlatmayı neden sadece askerin insiyatifini kullanabilme olasılığına bırakıyoruz?

Bu memleketin vatansever üniversiteleri, meslek odaları, baroları, sendikaları... yok mu?

Onlar neden kuru bir bildiri ile değil, bizzat adaya "gide-rek" Denktaş'a destek beyan etmiyorlar?

Unutulmasın.. Burada söz konusu olan sadece Denk-

taş'ın değil, önce KKTC'nin, sonra da Türkiye'nin şeref ve haysiyetidir.

Denктаş Newyork'tan inşallah alnının akıyla dönecek..

Recep Tayyip'ten bir gol alacağı var.

Atatürk havaalanında "Recep Tayyip çevresindeki Türk olmayan danışmanlarını değiştirmelidir" derse ne olacak?

Berberliği sağlamış olur mu?

Yoksa üçlük mü atmış olur?

Beşparmaklar'ın güney yüzüne Lefkoşa'nın Rum kesiminin her tarafından da görülebilen bayrak koymak, bunu geceleri ışıklandırmak, "Atillâ Hattı"nın üzerindeki geçiş kapısının adını "Metehan Kapısı" yapmak iyidir.

İyidir ama hem o bayrağı korumanız, hem de Metehan'ın Çinlilerin hayli "ucuza" kapatmak istedikleri vatan toprağı ile ilgili olarak söylediğı sözleri iyi bilip iyi değerlendirmeniz gerekir.

Yoksa bayrağı indirirler, sopası elinizde kalır ve nasıl kullanacağınızı, nereye koyacağınızı bilemezsiniz..

8 Şubat 2004

Ana'larının Plânı

Denktaş "direniyor"..

Denktaş 6 Şubat Cuma günü Ankara'da direniyor, hafta sonu adaya dönünce direniyor, Anan'ın en ufak bir diplomatik nezaket kuralıyla bağdaşmayacak 4 Şubat tarihli mektubuna; mektuptaki Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sonrasında mağluplara dikte edilenlerden beter ultimatolar içeren mektubuna direniyor.

Hafta sonunu yoğun iç temaslarla geçiriyor, öte yandan da Ankara'dan bir ışık bekliyor.

Bekliyor çünkü mektup, ne Çankaya Zirvesi'nde, ne MGK'da, ne de Recep Tayyip'in Bush ve Anan ile yaptığı görüşmelerde varıldığı "söylenilen" mutabakatlara uyuyor..

Pazar sabahı Newyork'a hareket edecek.. Etmesi gerek.. Etmesi gerektiği Ankara tarafından "rica" edildi.

Newyork'a, "Ahlâksız Teklif" diye nitelendirdiği Anan Plânını, hem de "taraf tutuyor, tarafsızlığını ve güvenilirliğini yitirmiştir" dediği De Soto ile konuşmaya gidiyor.

Ankara'da ise "kapı duvar".. Recep Tayyip bir gün sonra çıkacağı Kore, Gül ise Polonya gezilerinin hazırlıkları ile meşguller. Kıbrıs için hayati kararların alınacağı bir zaman aralığında "son derece önemli" Kore ve Polonya gezilerine nedense birden aşırı önem veriliyor.

Irak savaşı patladığı gün de Recep Tayyip, başbakanlık-taki makamına 11.30'da teşrif etmişti.

Son saniyede KKTC heyetine "Brüksel" ekibinden, Brüksel'deki ULB Üniversitesi'nde Anayasa Hukuku Profesörü Ruşen Ergeç "monte" ediliyor.

Talât'ın danışmanı olarak..

Denктаş ikazlara rağmen Mümtaz Soysal gibi danışman-larını değiştirmeyince, "Belçika usulü"nü fikir babası Ruşen Ergeç Talât'a danışman tayin ediliyor.

Ergeç'in Anan Plânı hakkındaki temel fikirleri şöyle:

"Uygun bir müzakere zemini oluşturan plan abartıldığı kadar kötü değil."

"Kesinlikle müzakere edilebilecek bir belge."

Hükümetin Annan Planı'nın esas kabul ederek yeni teklifler getirmesini de, "Olumlu bir adım." diye yorumlayan Ergeç, teklif paketinin karşılıklı uzlaşmalarla ortaya çıkan iskambil şatosuna benzetiyor. Planın 3 defa revize edilerek Türk tarafı lehine değiştirildiğine işaret eden Ergeç, "Ancak tavizin bir sınırı var. Plan çok hassas dengeler ortaya çıkardı. Kartın birini çekerseniz iskambil şatosu çökebilir" diyor.

Dikkat ederseniz Ergeç "tavizi veren" taraf olan Ananın "yanında" yer alarak değerlendirme yapıyor.

Avrupa Birliği'nin kelime oyunlarını bir tarafa bırakıp, Kıbrıs'ı bir şart olarak Türkiye'nin önüne getirdiğini belirten Ergeç, sorunun çözülmemesi durumunda Brüksel'in Ankara ile müzakerelere başlamayacağını da söylüyor. Türkiye'nin bir an önce Annan Planı çerçevesinde müzakerelere başlanmasını tavsiye eden Ergeç, "Türkiye, Kıbrıs sorununu AB'den müzakere tarihi almak için değil, çözmek zorunda olduğu için çözmeli" diyor.

Demek ki kıymetli okuyucu Denктаş'ın yanında yer alması gereken KKTC heyetine AB/ABD/BM delegeleri olarak Talât'tan sonra bir de Ergeç dahil ediliyor.

Denктаş'ın işinin ne kadar zor olduğunu düşünebiliyor musunuz?

Hem Anan ile uğraşacak, hem Rum-Yunan ikilisi ile, hem KKTC heyetindeki işbirlikçiler ile, hem de Ankara ile..

Ankara'da çıt yok.. Recep Tayyip dünyanın öteki ucunda, Gül hiç alâkasız bir yerde..

Belli ki "cenazenin kaldırılma" sorumluluğu Denктаş'a yüklemeye çalışılıyor.

Denктаş'ın Newyork'a vardığı 9 Şubat Pazartesi günü Anan BM Güvenlik Konseyi üyelerini Kıbrıs konusunda bilgilendiriyor. Bir anlamda desteklerini alarak Türk tarafına baskı yapmayı amaçlıyor.

Denктаş ise Newyork'a plânı değil, mektuptaki bazı ifadeleri tartışmak ve çekincelerini ifade etmek üzere gittiğini, bu yüzden de Anan'dan başkasıyla görüşmeyeceğini söylüyor. Çünkü örneğin Papadopoulos ile bir masaya oturursa plânın, ön şartları kabul ettiği varsayımıyla içeriğinin görüşülüyor olması görüntüsünün verilebileceği endişesini taşıyor.

Ve gider gitmez "Genel Sekreter son zamanlarda Türkiye ile Yunanistan ile ve Kıbrıs Rum tarafıyla devamlı temas halinde olmuştur. Ama bizimle temas edilmemiştir. Bizi niçin safdışı bıraktığını bilmiyorum ama bırakmıştır. Dolayısıyla bizim de kendisine söyleyecek çok şeyimiz var" diyerek elini açmıştır.

Çünkü Anan meşhur mektubunu yazmadan Simitis, recep Tayyip ve papadopoulos ile görüşmüş fakat masanın "dördüncü tarafı" Denктаş ile görüşmemiştir.

Bu arada ana muhalefet lideri Eroğlu, Denktaş'ı Ankara'dan adaya döndüğü 7 Şubat günü ziyaret ediyor ve çıkışta "Bizce Newyork'a gidilmemelidir. Gidilmesi Anan Plânının kabulü demektir" diyor.

Anan Güvenlik Konseyi'ne verdiği brifingten çıkışta; "Kıbrıs konusunda hazırladığı plan üzerinde yapılacak değişiklikler konusunda taraflar karşılıklı anlaştığı takdirde bunları kabul edeceklerini" belirtiyor.

"Anlaşmanın 21 Nisan'da referanduma sunulmasının planın bir parçası olduğunu ve planın müzakerelerde temel teşkil ettiğini" de eklemeyi ihmal etmiyor.

Denktaş'ın "başkasıyla görüşmeme" kararını sulandırmak için de, önceden liderlerle ayrı ayrı yapacağını belirttiği toplantıyı 10 Şubat Salı gecesi TSİ 23'te beraberce ve aynı anda yapmayı planladığını açıklıyor.

Bir şey daha yapıyor ve "Kıbrıs halkına ülkelerini birleştirmeleri için tarihi bir fırsata sahip olduklarını söylemek isterim. Bu fırsatı kaçırmamak için liderlerine baskı yapacaklarını umuyorum" diye sözlerini bitiriyor.

Anan'ın bu son sözleri çok önemli.. Son derece önemli.. Bir yerlere belli mesajlar verdiği için önemli.

Çünkü aynı anda Lefkoşa'da "bir merkezden emir almışçasına" bazı platform ve "çözüm ve AB yanlısı" parti ve dernekler toplantı yaparak Anan'a destek veriyorlar, gösteri kararı alıyorlar.

Ertuğrul Özkök Kıbrıs Türk gençlerini, "dünyadaki son duvar" olarak nitelediği Lefkoşa'yı ikiye ayıran duvarı yıkmaya çağırıyor.

Özkök diyor ki;

Senaryo şu: KKTC Cumhurbaşkanı **Rauf Denktaş'**ın

inatçı kişiliği yine galip geliyor ve görüşmeler çıkmaza giriyor. Güney Kıbrıs, Avrupa Birliği üyesi oluyor. Türk tarafı yine 3 bin dolar gelirle kendi hüznü coğrafyasına dönüyor. Siz de KKTC'de yaşayan bir gençsiniz. Yaşınız henüz 15-16. Önünüzde daha yıllar var. Ama her sabah kalktığınızda biliyorsunuz ki karşı taraf Avrupa ve siz Ortadoğulu bir ülke olarak kalmışsınız. İş yok. Ekonomi durgun. Geleceğinizi göremiyorsunuz. Ve sizle 20 bin dolarlık o Batı dünyası arasında sadece bir duvar var. Kendinizi o gencin yerine koyun ve şimdiden onun hissedeceğini hissetmeye çalışın. Çünkü bu egzersizi yapmaya hepimizin ihtiyacı var. Söyleyin ne hissedersiniz? Bir zamanlar sizi, Güney'den gelecek ölüm saldırılarına karşı koruyan o duvar artık bir dost mudur, yoksa düşman mı? O duvar karşınıza her çıktığında yapacağınız muhasebe, çıkaracağınız bilanço ne olacaktır? Kâr hanesi mi ağır basacak, yoksa kahredici bir zarar, hatta bir iflas ihtimali mi? **O SABAH** Binlerce gencin her sabah hayatına böyle iflas bilançoları ile başladığını düşünün. Şimdi gelin felaket senaryosunun o meşum sabahına gidelim. Binlerce genç insanın bir sabah kalkıp öfkeyle o duvara doğru yürüdüğünü düşünün. Elllerinde balyozlarla o bidonları devirdiğini, duvarı yıktığını düşünün. Söyler misiniz kim müdahale edecek o genç insanlara? Üzerine kurşun mu sıkacaksınız? Binlerce insanın aynı anda o çizgiyi geçtiğini hayal edin. Bir de karşı tarafta durmadan çalışan fotoğraf makinelerini, kameraları düşünün Hatta televizyonlarda saatlerce sürecek canlı yayınları. Tabii ertesi gün bütün dünyadaki gazete manşetlerini... **“Son duvar da yıkıldı...”** Ne yapacaksınız? O binlerce çocuğun sırtına, göğsüne **“Ver kurtulcu hain”** yaftası mı yapıştıracaksınız?”

Özkök haklı.. AB normlarına uydurulan ceza yasaları-

mızda yukarıdaki satırlar “suç” değil.. Suç unsuru oluşturuyor, halkı isyana teşvik filan yok..

“Eyleme geçmemiş, düşünce aşamasında kalmış fikir jimnastiği” yapıyor muhterem.

Fakat yalan söylüyor.

Bir kere Kıbrıs'ta duvar muvar yok.. Balyozlarla devrilecek bidon filan da yok..

Olsa olsa 74'ten kalma mevziler, barikatlar var.

Gitsin baksın Özkök İzmir Çeşme'ye, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma nice beton korugan, top mevzii gösteririm kendisine..

İkincisi Kıbrıs'taki o 15-16 yaşındaki gençler balyozla filan değil, arabayla kapıdan tıkır tıkır geçip öğleden sonraları rum tarafına kahve içmeye gidiyorlar. Sekreter kızlar rum tarafındaki mağazalardan aldıkları pantolonları çantaları gösteriyorlar birbirlerine..

Rumlar da aynı şeyi Türk tarafında yapıyorlar, hem de oldukça gürültülü ve edepsiz bir şekilde.

Türk polisi de bakıyor, hiçbir şey yapmıyor.

Girne'de bir Pazar öğleden sonra yasak olan kaldırım üstlerine kaç rum plakalı araba park etmiş bir baksa ya Özkök?

Üçüncüsü şu istatistikten haberi yok mu acaba muhteremin:

“Kapıların açıldığı 23 Nisan 2003'ten 17 Ocak 2004 tarihine kadar, Kıbrıslı Türklerin Güney Kıbrıs'ı toplam ziyaret sayıları 1 milyon 440 bin kez iken, Kıbrıslı Rum ve diğer yabancıların KKTC'yi ziyaret sayısının 1 milyon 170 bin'dir.”

İki ülke arasındaki nüfus oranını da biliyor mu acaba Özkök?

1 milyon 440 bin defa Türkler güneye geçmişse hangi duvardan, hangi balyozdan bahsediyor.

Maksat zihinleri bulandırmak.. Anan'a destek vermek, Gürcistan'ı çağırıştırmak.

Denktaş'ın; "ahlaksız tekliflerle" karşılaşarak masadan kalkıp adaya dönmesi durumunda acaba Akepe destekli Talat-Ergeç ikilisinin görüşmelere devamı mı öngörülüyor?

Sonra Talat acaba bir gece ansızın "yasal başbakan" olarak BM askerlerini; daha da kötüsü adada üs istekleri bu aralar ayyuka çıkan Amerika'yı mı davet edecek?

"Çözüm" için.

Komünist Talât, Türk askerine "Yallah" diyen Talat Amerikan askerini çağıracak..

Sokağa dökülen on beş-on altı yaşındaki gençler bu askerleri alkışlayacak.

Lefkoşa'da "son duvar" da kalkacak..

Kıbrıs özgür olacak..

Denktaş'ın işi gerçekten zor....

Denktaş dayansın da, giderek fıkradaki gibi elinde tabancayla mevziden tek başına çıkarak düşmana saldıran İtalyan yüzbaşısını alkışlayan efrâdın durumuna düşünüyoruz gibime geliyor.

Ayıp olmuyor mu?

10 Şubat 2004

Hem Lawrence'in Hem Arabın İntikamı

Direklerarası devirlerinde Shakespeare'nin "Othello"sunu için, kamuoyunun daha fazla ilgisini çekeceği düşüncesiyle "Arabın intikamı" ismi uygun görülmüş ve afişler böyle hazırlanmıştı.

Annan eğer o devirde yaşamış ve şimdi sahnelemiş olduğu üçkâğıtları o zaman ramp ışıklarına çıkarmış olsaydı muhtereme Türk kamuoyu'nda büyük bir ihtimalle "Arap", eserine de aynen Othello'daki gibi "Arabın İntikamı" isminin takılacağı âşikârdır.

***"Kuzey'deki "Biz Türk değiliz, Kıprısıyız diyen" hama-
mam böcekleri Karen Fogg'dan maaşlı mitinglerde
"Anan bizi kurtar" pankartları taşıdılar, Rum Cumhuriye-
ti bayrağı açtılar. Türk askerini "işgalci" olarak niteledi-
ler.***

Kardeşleri de Kuzey Irak'ta boş durmadı.

***Onlar da Erbil'de Türk bayrağını dişlediler, hançerle-
diler, yaktılar. "Saddam'ın ordusu Türk askerinden daha
iyidir" dediler.***

***Ben her iki şehirdeki göstericilerin de aynı topun so-
yu olduklarını, akraba olduklarını, aynı kaynaklardan zift-
lendiklerini düşünüyorum.***

Erbil’de Saddam’ın, Amerika’nın değil, Türk’ün bayrağı yakılıyor; Lefkoşa’da Türk bayrağı değil, Rum bayrağı taşınıyor.

Tam böyle durumda Türk tarafına eğri “referandum” kılığına girmiş Lawrence modeli Arap-İngiliz-Kürt hançeri sokuluyor.”

Yukarıdaki satırlar Nisan 2003’te yayınlanan “Kıbrıs’ın Kitabı” adlı kitabımın arka sayfasındaki tanıtım yazısıdır.

Bir de sadece on ay sonra 11 Şubat 2004 günlü Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan Reşat Akar imzalı şu habere bir göz atın:

“LEFKOŞA-KKTC’de, 1 Mayıs’tan önce çözüm ve adanın bütün olarak AB’ye girmesini Kuzey Kıbrıs’taki örgütlerle, bazı siyasi partiler, BM Genel Sekreteri Kofi Annan’a destek mesajı gönderirken, milliyetçi kesimden ayaklanma ve direnme çağrısı geldi.

Seçimler sırasında ön plana çıkan sendikaların yanı sıra parlamentodaki siyasi partilerden Barış ve Demokrasi Hareketi’nin de aralarında bulunduğu çok sayıda örgüt “Bu Memleket Bizim Platformu” adı altında yeniden harekete geçti. Örgütü temsilen bir heyet dün Lefkoşa’daki Ledra Palace sınır kapısına giderek, 1 Mayıs’tan önce Annan Planı çerçevesinde çözüme destek veren bir mektubu, Genel Sekreter’e iletilmek üzere BM Çavuşu Darren Hodges’e teslim etti.

Mektubu verdikten sonra örgüt adına bir konuşma yapan Ticaret Odası Başkan Yardımcısı Mustafa Damdelen, “Annan’ın taraflara gönderdiği davet mektubunda sunduğu şartları destekliyoruz” dedi. “Bu Memleket Bizim Platformu” temsilcileri dün sabah Cumhuriyet Meclisi Başkanı

Fatma Ekenoğlu'nu da ziyaret ederek, Kıbrıs Türk'ünün Annan Planı temelinde ve 1 Mayıs 2004'ten önce çözüm ve AB üyeliği istediğini belirttiler ve Meclisi göreve çağırdılar. Muhalefetin organize ettiği dünkü eylemlerin sonuncusu Lefkoşa'daki Kuğulu Park'ta gerçekleşti. Burada yapılan konuşmalarda KKTC lideri Rauf Denktaş'ın bu doğrultuda hareket etmesi ya da istifa etmesi istendi."

Ledra Palas'ta İngiliz Barış Gücü askerleri görevlidir. "Darren Hodges" da, katıksız İngiliz ismiyle bu birliklerde yer alan bir çavuştur.

Şimdi Newyork'ta görüşmeler devam ederken İngiliz Hodges'a; hem de Türk askerlerinin koruduğu sınırdan geçerek tampon bölgeyi aşıp ulaşan ve Annan Plânını desteklediklerini, Denktaş'ın da ya buna uymasını, ya da istifa etmesini belirten bir mektup veren "Bu Memleket Bizim" platformu üyelerinin soy ve soplalarının, yazının başındaki Erbil-Lefkoşa bağlamında bahse konu edilenler ile farklı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bir de kendinizi Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri yahut Güvenlik Kuvvetleri Komutanı'nın; veya o birliklerdeki subay-astsubay ve eratın yerine koyun şimdi..

Siz gece ve gündüz, soğukta ve sıcakta "Bu Memleket Bizim" platformu üyelerinin can ve mal güvenliğini sağlıyorsunuz; sizin sayenizde bu memlekette 30 senedir kan dökülmemiş, tek bir Türk'ün burnu bile kanamamış ama euro cinsinden arpası fazla gelen muhteremler önlerindeki yemek için ille İngiliz kaşığı istiyorlar..

Halbuki Hodges'a "Kurtar bizi Hodges" (ya da Arap) mektubunun verilmesinden sadece onbeş gün önce 25-26 Ocak günü; 1958 olaylarının 46'ncı yıldönümü kutlanmıştı.

Dillere destan o TMT hareketi; 25-26 Ocak 1958 günleri Sarayönü'nde Sömürge İdaresi'ne karşı direnişe geçen Türk Lise öğrencilerinin beşinin sokak çatışmalarında İngilizler tarafından açılan ateş sonucu şehit edilmeleri ile başlamıştı.

O mukavemetçilerden tanıdıklarım var.. Bizdenler, bizim taraftanlar.. Katıksız Türkler..

Hodges'a dilekçe veren platform üyelerini ise hiç tanımıyorum.

Hodges'a yakınlıklarından ve duydukları sempatiden yola çıkarak 1958'de Türklere ateş açan İngilizlerle çok yakın iliyet bağları olduğunu, gen iltisakları bulunduğunu düşünüyorum.

Keşke platformlarının ismi de "Bu memleket bizim" yerine, "This country is ours" olsaydı da, daha kolay "anlaşıydık"..

Bizi yanıltmasalardı..

Endişemi körükleyen başka emareler de var.

Aynı gün Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası Genel Sekreteri (Nisan 2003'te Lefkoşa'daki AB mitinglerine öğrencileri götüren sendika) Şener Elcil, Güney Kıbrıs'tan yayın yapan Rum AKEL Partisinin radyosu Astra'da, yayınlanan bir programa katıldı. New York'taki Kıbrıs görüşmelerinde Başbakar Mehmet Ali Talat'a itimat ettiklerini belirten Elcil, bu konuda Cumhurbaşkanı Denктаş'a güvenmediklerini açıkladı. KTÖS Genel Sekreteri Elcil, "Biz Denктаş'a itimat etmiyoruz, Mehmet Ali Talat'a güveniyoruz.

Liderlere çözüm yönünde adım atmaları yönünde bugün etkinlik yapıyoruz. Rum dostlarımıza duyurulur" dedi. Elcil, kendileri için Türkiye kökenli göçmenler, Kuzeye dönecek Rumların oranı ve Türkiye'nin garantileri gibi konuların tefer-

ruat olduğunu belirtti. Elcil, kendileri için önemli olanın Avrupa Birliği'ne giriş olduğunu savundu.

Elçil Rum radyosuna ne dedi; 1) "Liderlere çözüm için baskı yapıyoruz Rum dostlara duyurulur" dedi, 2) Türkiye kökenli göçmenler, Kuzeye dönecek Rumların oranı ve Türkiye'nin garantileri gibi konuların kendileri için teferruat olduğunu belirtti ve 3) Kendileri için asıl önemli olanın AB'ye girmek olduğunu ifade etti.

Bu "faaliyetler"i; BM genel Sekreteri Annan'ın BM Güvenlik Konseyi üyelerine verdiği brifingi takiben yaptığı "Kıbrıs halkına ülkelerini birleştirmeleri için tarihi bir fırsata sahip olduklarını söylemek isterim. Bu fırsatı kaçırmamak için liderlerine baskı yapacaklarını umuyorum" açıklamasından sonraya denk gelmesi hiç ilginizi çekmiyor mu?

Peki Recep Tayyip hiç geri kalır mı?

Seul'den dönerken uçakta hem "Denктаş ile aramızda prensip kararı aldık, medya yoluyla konuşmayacağız, benim sözümde durmam lazım" diyor hem de "Kendisine bir yol haritası verdik. Ne kadar sadık kalır, ne kadar kalmaz bunu görürüz. Denктаş'ın müzakerelerden çekilmesi söz konusu değil" diyor; ayrıca "Denктаş'ın müzakere planına sadık kalması durumunda ne olur" sorusuna da, "Onun bedelini KKTC ödeyecektir. 1 Mayıs'tan sonrasını oturup bir düşünün. Ne gelir, ne gider? Veyahut bu konularla bu kadar ilgilenenler, kurusıkı atanlar var. Bunlara bir sormak gerekir: (1 Mayıs'tan sonra KKTC ve Türkiye ne kazanacak, ne kaybedecek?) Bunların hepsini konuştuk..." cevabını veriyor.

Yunanistan "Papadopoulos'u tam destekliyoruz" diyor, Recep Tayyip Denктаş'ın elini kolunu bağlıyor.

Sanki Denктаş Tayyip'in maaşlı memuru, "Eline yol hari-

tası verdik” diyor, planı açıklayarak elini zayıflatıyor, pazarlık pozisyonunu bozuyor.

1 Mayıs’tan sonra KKTC ve Türkiye ne kazanacak sorusuna bina ediyormuş gibi görünüyor stratejisini.

Oysa sadece Akepe’yi düşünüyor.

1 Mayıs’tan sonra 2 Mayıs olacak, Türkiye de, KKTC’de yerinde kalacak ama oyun bozulursa Akepe yara alacak.

İşte Recep Tayyip ve Gül’ün kâbusu bu.. Bunu iyi okumak gerek.

KKTC bedel ödeyecekmiş..

Kim ödecek, Recep Tayyip’in Ankara’sı mı, AB mi, ABD mi, Yunanlılar mı?

Yoksa hepsi birden ve müştereken mi?

11 Şubat 2004

Şemsiye Tutan Genelkurmay Başkanı

Yalçın Doğan tabii uzaydan geldiği için bu ülkede asteğmenlerin, kendileri için bile şemsiye tutmadığını bilmez. Harbiye'de subay adaylarına üniformalı iken bırakın şemsiyeyi file, poşet, paket taşınmayacağı öğretilir.

Bakın etrafınıza, siz hiç şemsiyeli bir er gördünüz mü?

Peki kendisi için şemsiye taşımayı öğrenemeyen-kabul lenemeyen bir düşünce yapısı başkası için nasıl taşıyacak?

Bunu ömrü başkasına şemsiye-çanta taşımakla geçmiş olanlar hiç anlayamazlar.

Hele Yalçın Doğan hiç..

Onun için Yalçın Doğan Recep Tayyip'in son Seul gezisi bağlamında Hyundai fabrikalarından aldığı 80.000 dolarlık "hediye"yi değil, Güney Kore Genelkurmay Başkanı'nın Cumhurbaşkanı islanmasın diye tuttuğu şemsiyeyi görür.

Ben, bakana şemsiye tutan vali; buzdolabını ya gelir de isterse diye başbakanın oğlunun dağıtımını yaptığı, gazlı içecek ile dolduran vali gördüm, ama komutanına şemsiye tutan bir emir subayına rastlamadım..

Denemesi bedava.. Akepe'li İçişleri Bakanı "emrindeki" emir subayına bir emir versin yağmurda..

Bakalım ne cevap alacak?

Fakat gene de Kıbrıs görüşmelerini siyasetçi-asker çekişmesi haline getirmek ve bunu “şemsiye taşıyan genelkurmay başkanı” merceğinden görerek değerlendirme yapabilmek için özel bir yetenek gerekir.

Ya da Yalçın Doğan olmak..

Peki “hırsızın hiç mi suçu yok”?

Siz bir RTÜK üyesinin generallere hakaret edebildiği, gazete yazarlarının şemsiye taşıtmaya kalktığı, MGK’nın “light” hâle getirildiği başka herhangi bir dönem hatırlıyor musunuz?

* * * *

New York’ta ilk günkü yoğun müzakerelere ara verildikten sonra Recep Tayyip’in “ilk adım” stratejisini, “cehenneme bile bir adım önde” şekline dönüştüren gelişmeler yaşandı.

Tayyip, Annan’ın rolünü azaltmak düşüncesiyle uluslararası etkin ve ağırlığı olan bir yumuşatıcı-kolaylaştırıcı-kayganlaştırıcı istedi, Powell hem hayır dedi hem adres olarak Annan’ı gösterdi; De Soto olmasın dedi, De Soto masaya oturdu, görüşmeleri şimdiye kadar BM’nin yürütmekte olduğu rutinin dışına çıkarmak istedi, hem BM hem klâsik Amerikan-İngiliz özel temsilciler devreye girdi.

Akepe Denктаş’ı, Amerika da Washington’da verilen pas uyarınca Akepe’yi adam adama marke ediyor.

Amerika’nın Ankara-Atina ve Lefkoşa “Sivil Yöneticileri” ile Özel temsilcisi yoğun bir şekilde devrede..

Yalçın Doğan “Mümtaz Soysal’ın Recep Tayyip tarafından istenmediğini” yazıyor ve Amerika’ya gittiği halde bu istek doğrultusunda görüşmelere sokulmadığını söylüyor.

Halbuki içeriye giren heyetlere 1+2 kuralı uygulandığı için (Denktaş-Talat-Serdar) Soysal dışarıda kalıyor ama Yalçın Doğan ille Recep Tayyip'in çantasını taşıyacak ya bu gerçeği görmüyor.

Denktaş'ın ifadesine göre "Ankara" ikinci gün sürpriz bir öneri sunuyor masaya..

Türkiye;

"•Türk tarafı ve Rum tarafı 20 Mart'a kadar planı Kıbrıs'ta ya da Cenevre'de müzakere edecek. • Bu görüşmelerde uzlaşma sağlanamazsa, müzakere masasına Türkiye ve Yunanistan davet edilecek. • Bir hafta ya da 10 gün sürecek 4'lü görüşmelerden sonuç alınamazsa, iki tarafın uzlaşmadığı konulardaki boşlukların Annan tarafından doldurulması kabul edilecek" dinamitini koyuyor masaya, pardon kendi cebine...

Yâni boşlukları "Anan" dolduracak.. Ve dolan boşlukları önce Meclis kabul edecek, sonra referandum yapılacaktır.

Yâni Türkiye boş kâğıda imza atacak.

Hangi uluslararası antlaşmada, bırakın antlaşmayı hangi kişisel ilişkilerde taraflardan biri boş kâğıda imza atar Allah aşkına?

Atana "enayi" demezler mi?

Peki Akepe ortamı neden bu kadar geriyor, neden Denktaş'a ille de imza atmadan dönme diyor?

Diyelim ki 1 Mayıs'a kadar anlaşma olmadı.

Türkiye'yi AB'ye almayacaklar..

Peki anlaşma oldu, boş kâğıda imzayı attık.

AB'ye alacaklar mı?

Aralık 2004'te tarih için tarih, yani tavşanın suyunun suyunu alamazsak ne olacak?

Kıbrıs gitmiş olacak..

Yetmeyecek.. Sırada Ege var, Güneydoğu var, Ermenistan sınırı var ey ahali!

Tayyip hesap verecek mi?

Hadi canım; 1995'te GB antlaşmasına imza atan Çiller-Karayalçın, 1999'da Helsinki satışının ihalesini hazırlayan Ecevit-Bahçeli-Yılmaz ne kadar hesap verdilerse o da o kadar verir..

Olan da Kıbrıs'a olmuş olur.

Yalnız Denктаş'ın; son atılan "öndeki adım"ın "Ankara" prodüksiyonu, bir Akepe-ABD-AB ortak yapımı olduğunu açıklamış olması isabetli olmuştur.

Faturayı göndereceğimiz adres bellidir.

Diğer partiler becerikli olurlarsa yerel seçimlerde, olmazlarsa tarih önünde kimden hesap soracağımızı biliyoruz.

Ya başarır mı?

"Başarı" dediğiniz şey; muhayyel bir AB adaylığı için Aralık'ta "mevhum, muhtemelen 13 sene sonraki bir tarih için alacağımız tarih" midir?

Yoksa Akepe'nin zaman ve mevzi kazanması, eyalet yasaları ve başka sömürge yasaları için bir süre daha başımızda kazanmış olması mıdır?

Başka kim; hangi şartlarda "boş kâğıda imza attırır?

Kıbrıs'ta verilecek topraklar Recep Tayyip'in babasının çiftliği; altına imza attığı boş kâğıt kişisel şirketlerinin borç senedi midir?

İki, üçüncü sınıf dünya ülkesi Peru'nun ve Gana'nın, "efendiler" tarafından kullanılan iki, beşinci sınıf diplomatı mı Türkiye'nin ve Kıbrıs'ın geleceğini düzenleyecekler boşluk doldurarak?

Peki Türkiye ve Kıbrıs'ın geleceğini bu ellere bırakan insanlar ne tür insanlardır?

Onlar da şemsiye tutan genelkurmay başkanı özlemi içinde midirler acaba?

Ya da şemsiye tutulmasını öneren, ballandıra ballandıra anlatan medya mensupları özlemi?

Ankara bu kadar mı boş yahu?

Alooooo!!....

12 Şubat 2004

Denktaş Göğüs Göğüse Çarpışıyor

Denktaş New York'ta göğüs göğüse kahramanca çarpışıyor.

Yunanistan'la, Rumlarla, Weston kılığında yan odadaki Amerika ile, KKTC heyetine Akepe tarafından danışman maskesiyle sokulmuş Truva atlarıyla, KKTC heyeti içindeki AB/ABD/Akepe koalisyon hükümetiyle, hâsılı cümle âlemle..

Nefesimizi tuttuk, vücut saatimizi New York'a uydurduk bekliyoruz.

Tarih mutlaka gelinen bu noktada Serdar Denktaş'ın bir son dakika kıvrımasıyla AB/ABD ve Akepe'nin yanında yer alarak "İstiklâl Marşı söyleme özür" Talât'a başbakanlık yolunu açmasının hesabını soracaktır.

Serdar kimlerden ne vaatler aldı acaba?

Bir önceki yazımızda Akepe'nin, şu önerileri masaya sürdüğünü söylemiştik:

“• Türk tarafı ve Rum tarafı 20 Mart'a kadar planı Kıbrıs'ta ya da Cenevre'de müzakere edecek. • Bu görüşmelerde uzlaşma sağlanamazsa, müzakere masasına Türkiye ve Yunanistan davet edilecek. • Bir hafta ya da 10 gün sürecek 4'lü görüşmelerden sonuç alınamazsa, iki tarafın uzlaşmadığı konulardaki boşlukların Annan tarafından doldurulması kabul edilecek”.

“Gelenen nokta, önceden planladığımız nokta” şeklinde konuşan Gül’ün sözleri daha havada asılı iken Rum tarafının şu önerileri geldi:

Rumlar, * Annan planının KKTC’nin istediği şekilde “başlangıç noktası” değil, “müzakerelere temel” olarak alınmasını istediler; * Avrupa Birliği’nin sürece dahil edilmesini de önerdiler ve * BM Güvenlik Konseyi’nin, Genel Sekreter Kofi Annan’ın “boşlukları doldurma konusunda tek yetkili olacağını” vurgulayan bir karar çıkarmasını talep ettiler.

Türk tarafının teklifi olan “garantör ülkelerin” sürece müdahil edilmesinin; 40 yıldır takibedilmekte olan “Konuyu genelleştirmeme/yaygınlaştırmama-ada düzeyinde ve iki toplum arasında çözme” prensibinden köklü bir dönüş içerdiğine dikkati çekmiştik.

Aslında “Dörtlü konferans” önerisi de daha önce Recep Tayyip tarafından Simitis’e aktarılmış ve reddedilmişti.

Yunanlılar madem öyle işte böyle dediler ve “tek dişi kalmış canavarı” bir kere daha karşımıza çıkaracak adımı attılar; AB’yi de arkalarına alarak karşımıza geliyorlar.

Denктаş’ın karşısına..

Denктаş’ın karşısında şimdi onbeş üye ülkesiyle birlikte AB ve kelimenin tam anlamıyla “yedi düvel” var.

Recep Tayyip zaten 80.000 dolarlık Hyundai araba hediye aldı ve “Denктаş’ın eline yol haritası verdik. Masadan kalkamaz. Kalkarsa bedelini KKTC öder” dediği Seul dönüşü uçağa şunları da söylemişti:

“Türkiye’nin ve KKTC’nin menfaati neyi gerektiriyorsa, **karşı tarafın da menfaatini gözetmek suretiyle** bu işin çözümünün ortaya konulmasının gereğine inanıyorum. Bizim başından beri takip ettiğimiz şey bu. Ama sadece ‘ben’ der-

seniz, bu işi kotaramazsınız. **Hem güney** hem kuzey Kıbrıs **(kazan kazan)** dediğiniz şekliyle bu işi çözmek yani al-ver dahi yapıldığı zaman neticesi onu gerektirmelidir.”

Mübarek olsun....

Kim masaya “karşı taraf da kazansın” diye oturur; kim boşlukları Anan doldursun diye boş kâğıda imza atar; kim “eline yol haritası verdik dışına çıkamaz” diye görüşmecisinin elini açıklar ve zayıflatır?

Recep Tayyip kimden yana Allah Aşkına?

El cevap.. Kendisinden ve partisinden..

Ankara’nın önerisi diye ortaya konulan ve ikinci aşamasına garantör ülkelerin katılacağı görüşmelerden sonraki safha olan “Ananın dolduracağı boşlukların” tarihi bile 31 Mart-3 Nisan arasına denk getirilmiştir.

Yâni yerel seçimlerden sonra..

Yâni Recep Tayyip seçimleri atlatıp 31 Mart’tan itibaren asıl ödünleri yatıracaktır masaya.

Yâni kıymetli okuyucu Denктаş Recep Tayyip’e karşı da çarpışıyor.

Türk tarafı ayrıca, Annan’a verdiği belgede, değişiklik istediği 5 maddeyi şöyle sıralamıştı:

■ **Anlaşmaya, “Kıbrıs, Türk ve Rum egemenliği olarak iki ayrı milletten kurulmuştur” ifadesinin eklenmesi ve parlamentodaki kararların Türk kesimini çiğnemedен alınması,** ■ **Sembolik de olsa belli sayıda Türk askerinin ilelebet adada kalması,** ■ **Toprak tavizini içeren haritada sınırların düzleştirilmesi,** ■ **Türk kesimine yerleşecek Rumların, Türk nüfusun yüzde 10’uyla sınırlı kalması,** ■ **Kuzey Kıbrıs’ta malı bulunan Rumların, uluslararası mahkemelere başvurularını kısıtlayacak garantiler verilmesi.**

Anan'ın orijinal plânına göre verilecek yerleşim merkezleri şunlardı:

Adanın yüzde 36'sını oluşturan KKTC toprağının oranı müzakerelere göre yüzde 29-30'a inecek. Üç yıllık geçiş sürecinde şu bölgeler BM denetiminde Rumlara bırakılacak:

1. Aşama (104 gün): Ara Bölge, Maraş, Erenköy 2. Aşama (6 ay): Düzce, Taşköy 3. Aşama (1 yıl): Bademliköy, Ömerli ve Kırklar 4. Aşama (2 yıl): Magosa, Çayönü, Güvercinlik, Akdoğan, Türkmenköy, Gayretköy, Yeşilirmak ve Soli 5. Aşama (2.5 yıl): Magosa, Haspolat, Alayköy ve Bostanc 6. Aşama (3 yıl): Korkuteli, Dört Yol, Pirhan, Paşaköy, Türkeli, Yılmazköy, Şirineveler, Akçiçek, Kozan, Kılıçarslan, Gürpınar, Özhan, Karpasa, Mevlevi, Kalkanlı, Akçay, Güzelyurt, Güneşköy, Aydıncık, Yeşilyurt, Gemikonağı ve Yedidalga.

Madem eller açılıp Denktaş'ın pazarlık marjı zayıflatılıyor ve bu yöntemde herhangi bir sakınca görülüyor; şimdi açık ve net olarak sormamız ve cevap almamız gerekiyor:

Recep Tayyip görüşmelerin yerel seçimlerden sonraya sarkıtılan safhasında “çizgi düzleştirmek” bahanesiyle bu yerleşim merkezlerinden hangisini verecektir?

Oğlunun Ramsey'leşmiş Remzi bursuyla okutulduğu Harvard'daki konuşmasında “Toprak da veririz” dememiş miydi?

Geldiğimiz noktayı muhteremin **“Karşı tarafın da menfaatleri gözetilerek”** düşüncesinden hareketle bir defa daha değerlendir lütfen kıymetli okuyucu..

Yoksa **“karşı taraf”** biz mi oluyoruz?

13 Şubat 2004

Bir ay bile olmadı, en son 2004 yılı Ocak ayının 19'uncu günü; ıslak ve soğuk bir Lefkoşa akşamı ziyaret ettim Sayın Denktaş'ı..

Daha Ankara ve Newyork'a gidilmemişti.. Ama havada duman kokusu vardı..

Lâf öyle geldi; "Benim neslim, Sayın Cumhurbaşkanım" dedim, "Bir büyük bozgunu yaşadı. Kardeşin kardeşe kındırıldığı günler yaşadık. Güç sıyrıldık, bedeli çok oldu bunun. İkincisine, Kıbrıs'ta kazanmışken kaybetmeye tahammülümüz yok."

Kıbrıs...

1878'in 12 Temmuz'unda yine aynı Lefkoşa'da ve büyük bir ihtimalle şimdi bulunduğumuz mekândan yüz metre kadar ilerideki Sarayönü'nde; İstanbul'dan Sami Paşa ile gönderilen ve adanın İngiliz'e teslim edileceğini belirten pâdişah fermânı; İngiliz Amiral John Hay ile "Osmanlı'nın Son Valisi" Besim Paşa'nın bulunduğu devir teslim töreninde okunmuştu.

HÜSEYİN MÜMTAZ

Tarihler "Son Vali" Besim Paşa'nın o sıcak Temmuz günü, palmyelerin bile serinletemediği Akdeniz gecesinin yerini sabaha bırakırken neler hissettiğini yazmıyor.

Kıbrıs, umarız aynı tarihi kaderi bir daha yaşamaz.

Yukandaki sözü söylediğimde Denktaş'ın gözlerinde, Besim Paşa'nın yaşadığı büyük yalnızlığı gördüm.

Sanki "Ya ben ne yapayım?" diyordu, "Türk askerini ve bayrağını uğurlayan son Cumhurbaşkanı olmak ister miyim?"

14 Şubat 2004 Trabzon

DÖNÜŞÜM
YAYINCILIK

ISBN 975-6448-32-6

